

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Vedoucí umělecko-dekoračních dílen

Barbora Macháčová

a emeritní sólistka baletu

Alice Kvasnicová

OPERA

Grand opéra v Ostravě!
Rossiniho MOJŽÍŠ A FARAON

ČINOHRA

I svatý prst může být
předmětem skandálu...

BALET

REQUIEM – skladba
opředená tajemstvím

MUZIKÁL

Když velké dějiny vstoupí
do malých životů...

ADVENT a VÁNOČNÍ SVÁTKY

s Národním divadlem moravskoslezským

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

ADVENTNÍ SOBOTY A NEDĚLE

29. 11.	TURANDOT	18.30	O
29. 11.	KRVAVÁ SVATBA	18.30	Č
29. 11.	INTERVIEW	19.00	M
30. 11.	MAMMA MIA!	15.00	M
30. 11.	RUSALKA	16.00	O
30. 11.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
6. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
6. 12.	OLIVER!	18.30	M
6. 12.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
7. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	11.00	B
7. 12.	OLIVER!	16.00	M
7. 12.	O LÍNĚ BABIČCE	16.00	Č
7. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
13. 12.	MAMMA MIA!	18.30	M
13. 12.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
14. 12.	ČISTÁ RADOSTance	14.00	B
14. 12.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	16.00	M
14. 12.	PRODANÁ NEVĚSTA	17.00	O
20. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
20. 12.	CHICAGO	18.30	M
20. 12.	PRAVDA	19.00	Č
21. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
21. 12.	CHICAGO	16.00	M
21. 12.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	16.00	Č

VÁNOČNÍ SVÁTKY

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

25. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
26. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
27. 12.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
28. 12.	RUSALKA	16.00	O
29. 12.	GOLDONI PO OSTRAVSKU	18.30	Č
30. 12.	ŽULULUM	18.30	Č
31. 12.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	17.00	O

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

25. 12.	CHICAGO	16.00	M
26. 12.	KINKY BOOTS	16.00	M
27. 12.	KINKY BOOTS	16.00	M
28. 12.	DONAHA! (Hole dupy)	16.00	Č
29. 12.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
30. 12.	MAMMA MIA!	18.30	M
31. 12.	MAMMA MIA!	17.00	M

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
– členové souboru baletu NDM
Foto Serghei Gherciu

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí přátelé,

z titulní strany tohoto čísla časopisu nás k jeho četbě zvou dvě noblesní dámy, které celý svůj profesní život spojily s Národním divadlem moravskoslezským. Obě nastoupily ještě do Státního divadla v Ostravě – tak se naše divadlo jmenovalo mezi lety 1948 až 1995. Nad divadelními fotografiemi se pro objektiv fotografa sešly emeritní sólistka baletu NDM paní Alice Kvasnicová a vedoucí umělecko-dekoračních dílen paní Bára Macháčová. Paní Alice byla letos k naší velké radosti oceněna Cenou Thálie za celoživotní mistrovství v oboru balet, tanec a pohybové divadlo. Naprosto zaslouženě! Bára se rozhodla s posledním dnem roku 2025 ukončit svůj dlouholetý profesní vztah s naším (se svým) divadlem a odejít na zasloužený odpočinek. Předává svému nástupci skvěle fungující úsek výroby dekorací, který patří k nejlepším nejen v Česku. Může tak učinit s pocitem dobře vykonané práce, které věnovala mnoho energie a sil. Mnohé o sobě a o své životní a profesní cestě nám obě dámy odhalí ve skvělém dvojrozhovoru.

Paní Alice nastoupila do zdejšího baletního souboru v roce 1962. V tom roce se narodila Bára a také já. Mezi paní Alicí a Bárou je ještě jedna vazba. Bářin tatínek nastoupil do baletního souboru o rok později než paní Alice. A i on tam působil až do konce své umělecké dráhy. Také proto ty divadelní fotografie. A za sebe dodávám, že s Bárou se známe od roku 1969. Tehdy jsme společně na jevišti našeho divadla debutovali jako děti v *Prodáné nevěstě*. Byli jsme oba „divadelními dětmi“, Bára měla v divadle zaměstnané dokonce oba rodiče. Ale místo vzpomínek, které nás vrací o více jak půl století zpět, chci za sebe oběma dámám vyjádřit velké poděkování a upřímný obdiv za vše, co pro naše divadlo udělaly.

Paní Alice byla po léta nepřehlédnutelnou uměleckou osobností, spolehlivou sólistkou

se stoprocentním nasazením a technicky skvělou tanečnicí výbornou v klasice i v moderně. Je to umělkyně s velkým divadelním citem, s mimořádnou expresí a výrazem. Tak si ji z jeviště pamatují! Pokud je Vám tvář paní Alice známá, přestože jste neměli možnost ji na jevišti již spatřit, potkávejte ji určitě v Divadle Jiřího Myrona na balkóně u pravých dveří, kde Vás s naprostou noblesní profesionalitou uvádí na Vaše místo.

Bára je oddaný profesionál, týmový hráč a skvělý člověk. Budeš nám tady moc chybět, Barunko. Ale ten odpočinek si rozhodně zasloužíš.

Mé milé dámy, veliké díky nejen za mne, ale i za celé divadlo!

V měsíci listopadu se opět vracíme do Divadla Antonína Dvořáka. Věřím, že se všichni těšíme – Vy do krásného hlediště a my na jeviště, které je po rekonstrukci vybaveno novou scénickou technologií (více a odborněji na stránkách 10–11). A před námi je hlavní úkol: vrátit do života co nejdříve všechny činoherní, operní a baletní inscenace, které zde máme na repertoáru. POŘÁD SE NĚCO DĚJE! Operní soubor 25. října 2025 posledním uvedením opery Philipa Glasse *Proces* v kostele svatého Václava uzavřel úspěšnou sérii 14 vyprodaných představení této jedinečné inscenace, kterou jsme uvedli v české premiéře. A opera se vrací zpátky do svého domovského divadla. První „výkop“ však patří činohře, neboť prvním představením bude oblíbená komedie *Žululum*. Návrat do Divadla Antonína Dvořáka také znamená návrat oblíbených výpravných baletů s doprovodem operního orchestru. V listopadu se nám zde nejprve zabydlí *Peer Gynt*, pak před námi ožije *Labutí jezero*. A adventní čas přináší návrat inscenace *Louskáček – Vánoční koleda*. Ta nás bude provázet i v čase Vánoc a v prvních dnech roku 2026. Opera svůj

PREMIÉRA
LISTOPAD – PROSINEC 2025

ČINOHRA
8. listopadu 2025 / Divadlo „12“
Alistair Beaton – Dietmar Jacobs
**KARDINÁLNÍ
CHYBA**

návrat na své domovské jeviště slavnostně oslaví s hádankami princezny Turandot. Jaké nakonec zvolí jméno pro Kalafa?

Podzim přecházející do zimy, čas adventu a Vánoc i konec roku. Ideální čas k návštěvě našich divadel. Co na to říkáte? Konec roku 2025 bude v Divadle Antonína Dvořáka plný návratů! Poslední dva měsíce roku 2025 přinášejí do Divadla „12“ pouze jednu, zato však českou premiéru činoherní komedie *Kardinální chyba*. Na velkých scénách jsme vzhledem k mimořádné situaci spojené s rekonstrukcí Divadla Antonína Dvořáka otevřeli prostor co největšímu množství repríz stávajícího atraktivního repertoáru. Jestli bych za sebe měl nějakou inscenaci podtrhnout a vřele Vám ji doporučit, pak jsou to pro mne jednoznačně poslední dvě prosincové reprízy (14. a 16.) úžasného tanečního večera složeného z pěti různých děl pěti vynikajících choreografů. Je to doslova a do písmene *ČISTÁ RADOSTance*! Pojdte si ji s námi naposledy užít do Divadla Jiřího Myrona.

A důvodů k návštěvám našich divadel je i v posledních měsících roku 2025 více než dost! Nemyslíte?

Srdečně zvu

Váš

Jiří Nekvasil

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka

Divadlo bylo postaveno v novobaročném stylu podle návrhu vídeňského architekta Alexandra Grafa v roce 1907. Do roku 1919 v něm hrál pouze německý soubor a čeština v této budově zazněla poprvé až v roce 1919, kdy zde začalo hrát Národní divadlo moravskoslezské. Během druhé světové války utrpěla budova bombardováním a byla nutná rekonstrukce.

V roce 1948 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Zdeňka Nejedlého a v 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu: novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí, kterou můžeme vidět dodnes. Od roku 1990 nese tato budova název Divadlo Antonína Dvořáka. Při rekonstrukci v letech 1999–2000 došlo také k uzavření loubí před hlavním vstupem, které je dnes součástí interiéru.

Dominantními barvami interiéru jsou červená, bílá a zlatá. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště divadla po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 517 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona

Původně český Národní dům byl postaven v roce 1894 podle projektu Josefa Srba v novorenesančním stylu. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české ostravské profesionální divadlo. Když bylo v roce 1919 založeno Národní divadlo moravskoslezské, přesunulo se zpět do budovy Městského divadla. Po okupaci Československa se do Městského divadla vrátili Němci a Češi se přesunuli do Národního domu, který musel být zásadně zrekonstruován.

Po druhé světové válce byla budova přejmenována na Lidové divadlo (1945), od roku 1954 nese název Divadlo Jiřího Myrona. Zásadním datem byla noc ze 6. na 7. prosince 1976, kdy divadlo vyhořelo. Po rozsáhlé rekonstrukci a dostavbě bylo opět otevřeno v roce 1986. Na podzim roku 2017 započala další rozsáhlá rekonstrukce DJM, která byla dokončena na jaře 2019.

Dominantní barvou interiéru divadla je okrová a hlediště disponuje kapacitou 615 diváků. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikálu, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor.

Divadlo „12“

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna.

Divadlo tvoří dva prostory – mimo divadelní sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie byl architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM i pro další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů.

OBSAH

- 6 Nechtěla jsem stát v řadě, chtěla jsem být první!
- 7 Je potřeba si věci vyříkat, utíkat od problému je špatně
- 10 Divadlo Antonína Dvořáka „v tahu“ na branku!
- 12 Stalo se před 100 lety...

13 OPERA

- 15 Výjimečný operní zážitek v katedrále Božského Spasitele
- 16 Glassova opera PROCES jako hudební drama nadčasové vize Franze Kafky
- 18 Vladimír John: „Opera má právo na to se vyvíjet“

21 ČINOHRA

- 23 Pavel Klusák: „Velký dik všem za energii napumpovanou do inscenace AGNETHA VOLÁ S.O.S.“
- 24 Dva autoři, dvě tradice, jeden prst svatého Ignáce
- 26 Nová divadelní adaptace Dostojevského románu IDIOT
- 28 Věci nejsou tak klidné, jak se na první pohled zdály...

29 BALET

- 31 Requiem jako rituál metamorfózy
- 33 Rozhovor se sólistou Edgarem Mateem Navarrem

Fotokoláž Václav Melecký

Činoherní soubor připravuje lednovou premiéru nové divadelní adaptace románu Fjodora Michajloviče Dostojevského IDIOT.

Víte, který další autorův román se stal předlohou pro dílo, které uvedeme v květnové premiéře v Divadle Antonína Dvořáka?

- 34 Soubor opět posílilo několik nových tanečníků a tanečnic ze všech koutů světa
- 36 Klasický balet... příběhy, které neomrzí

37 MUZIKÁL

- 38 Velvet, něžný a náš...
- 42 Dezinformacemi ke slávě
- 43 Jak vydělat divadelním podnikáním co největší jmění?
- 44 Podpořte vznik CD muzikálu ELISABETH

- 46 Nominace na CENY THÁLIE 2025
- 48 Pořád se něco děje... Třeba v rozhlasu
- 50 Vzpomínky na Milču Pirkovou a Václava Bednáře

52 NDM EXTRA

- 52 Chystáme pro vás akce, koncerty i výstavy
- 53 Ve slavnostním sále se darovala krev

54 ATELIÉR NDM

- 54 VÝLET – nová autorská inscenace pro děti
- 54 Mladá generace na scéně

56 PROGRAM LISTOPAD A PROSINEC 2025

Buďte s námi i ve virtuálním světě...

Národní divadlo moravskoslezské

ndm ostrava

Národní divadlo moravskoslezské

ndm.ostrava

www.ndm.cz

ALICE KVASNICOVÁ

V životě jsem rebelovala, ale na baletním sále a na jevišti držela krok a pusu

Kdy jste naposledy tančila? Má vůbec tanečnice ještě chuť chodit na plesy?

Myslíte společenský tanec? To si nepamatuju. Někdy v pravěku. Nevím, jestli by byla chuť, ale hlavně nebyl čas. Hrávali jsme 26 představení do měsíce a hledějte večer na ples. Teď jste mě úplně zaskočila... Vidíte, já jsem vlastně nikdy na plesu nebyla. Z baletu jsme mívali na plesech ukázky, to jo, odtancovali na začátku polonézu, pak nějaký valčíček a šli.

Tanečnice jsou vnímány jako éterické bytosti, na druhou stranu je to tvrdé povolání plné odříkání i bolesti. Tak jaké jsou doopravdy?

Vizuálně musí být křehké, ale povahově, pro život a vůbec pro divadlo, musí být trochu tvrdé. To jinak nejde. I když některé si to své vydobýly slzami u šéfa, takže ty byly hlavně mazané.

Už od pohledu jste svá a energická žena, klasický tanec ale vyžaduje disciplínu a kázeň. Jak jste svou živelnost do toho přísného rámce vpasovávala?

Vůbec si neuvědomuju, že bych se musela nějak omezovat, do něčeho se nutit. Disciplína, dril, tak to je, tak to musí být, o tom jsem vůbec nepřemýšlela. To bylo pro mě samozřejmé.

Takže jste rebelovala jinde?

Ano, v civilu ano, ale na baletním sále a na jevišti jsem držela, jak se říká, krok a pusu.

Na konzervatoři v Brně jste studovala pouze rok, pak jste odešla do Opavy. Bylo vám šestnáct a šla jste na druhý konec republiky. Co vám na tuto rebelii řekli rodiče?

Tak nadšení nebyli, ale co mohli dělat? Otec se mě trochu snažil přemluvit, ale máma mě chápala. A to jsem si tehdy neuměla uvařit ani čaj! Ale prošlo to, otec věděl, že si stejně prosadím svoje. Máma pak za mnou do Opavy dost často jezdila. Pobyla dva tři dny a pak zase přijela za měsíc, vždycky něco přivezla, co jsem jakože potřebovala, a tím to tam zkontrolovala. Otec byl krejčí, měl svůj salón, který mu pak vzali. Byl na tom psychicky špatně, musel do továrny, do Krasu, kde šil konfekci. Měl své problémy a já jsem mu trochu unikala. Spíš se starala maminka, která se mnou od dětství ráno ve čtyři vstávala, abychom v pět vyšly na trénink krasobruslení na zimní stadión v Brně.

Ještě k těm rebeliím – opravdu jste šéfy nebo choreografy vždy „poslouchala“?

Poslouchala na slovo. Že bych šla do střetu kvůli tomu, že tohle dělat nebudu, tohle se

mně nelíbí, tohle nechci, to neexistovalo. A třeba s takovým Emerichem Gabzdylem ani nebyl důvod, s ním se dalo vždycky domluvit. Na některé byl pes, ale spravedlivě. Měla jsem ho velmi ráda. Kdykoliv jsem za ním přišla, i se soukromou věcí, tak mně vždy poradil a choval se vstřícně a mile.

Když jsem dělala rozhovor s Renátou Školoutovou pro předchozí číslo, tak na vás vzpomínala jako na velkou hvězdu, kterou všichni zdravili s nábožnou úctou...

Když jsem to četla, tak jsem se smála jako kůň (rozesměje se).

A měla jste hvězdné manýry?

Já myslím, že ne. Že bych byla nějaká potvora, která kolem sebe kopala? To snad ne, proboha?!

V rozhovorech jste zmiňovala, že pro vás při práci s partnery byla důležitá vzájemná tolerance. Co museli partneři tolerovat u vás?

Bože můj, vy mně dáváte otázky, o kterých jsem nikdy neuvažovala. No, vždycky jsme se nějak domluvili, nepamatuji si, že bych se s některým partnerem hádala, že by to bylo nepříjemné. Já dlouho mlčím, věci v sobě potlačuju, ale pak bouchnou saze, někoho pošlu někam, třísknu dveřma a jdu pryč. A za pět minut mě to přejde. Když cítím, že by bylo dobré se omluvit, tak to udělám. Doufám, že partneři neměli problém se mnou spolupracovat.

Takže bylo jednoduché s vámi pracovat – jaké bylo s vámi žít?

Asi těžké. Od rána do večera v divadle a můj muž, Robin, byl kameraman v televizi, tam se taky jede soboty, neděle, pátky, svátky. Občas jsme měli problém se vůbec vidět.

Dcera Veronika se vám narodila ve 23 letech, což není u tanečnice úplně obvyklé. A dva měsíce po porodu už jste zase stála na jevišti...

Po šestinedělí jsem šla. V dubnu jsem rodila a v červnu už jsem na festivalu v Karlových Varech tančila Biancu v *Othellovi*. Zaskakovala jsem za Hanu Šarounovou, která měla nohu v gypsu.

Nikdy vám dcera nevyčetla, že musela soupeřit s divadlem?

To je zajímavé, že se na to ptáte. Onehdy jsem dceři, které je teď šedesát, říkala:

Veroniko, já mám pořád v hlavě, že když jsi byla malá, že jsem si tě naplno neužila a nevěnovala jsem se ti tolik, jak by maminka měla. Mě to dodnes tak mrzí.

Pokračování rozhovoru na straně 8

BARBORA MACHÁČOVÁ

Prosazují dobré slovo a domluvu, hádám se jen s nejmladší vnučkou

Kdy jste naposledy, mimo divadlo, studovala nějakou technologii?

To jste mě zaskočila, to nevím. Mimo divadlo... já vlastně nemám nic mimo divadlo, já mám jenom divadlo. A přístroje moc neuznávám; kdykoliv jsme si s manželem pořídili něco nového do domácnosti, tak to bylo k horšímu. Takže radši vezmu struhadlo a nastrouhám si vše ručně. Ale člověk se tomu nevyhne, vždyť dneska téměř nekoupíte nábytek, který doma nemusíte smontovat.

Můžete popsat, co vaše práce obnáší? Co děláte celé dny?

Co dělám celé dny? Řídím výrobu dekorací od začátku až do konce čili od první explikační rady, kde se od režiséra a výtvarníka dozvíme, co se po nás bude chtít. Ukážou nám nějaký obrázek, návrh...

... poznáte už podle něj, že bude problém?

Samozřejmě. Už se několikrát stalo, že jsme řekli, že tohle se nedá udělat. Ale neříkáme to jenom za výrobu. Také jevištní technika k tomu má co říct. Koordinace našich dvou složek je důležitá. Když v dílnách vyrobíme něco, co pak na jevišti nenastěhujeme, nebude se to tam dát

postavit nebo to nebude funkční, tak byla naše práce úplně zbytečná.

Když už návrh prošel do výroby...

... tak technolog vše rozkreslí do technických výkresů pro naše lidi v dílnách. Udělá rozpočet a třeba zjistíme, že jsme se nevešli do finančního limitu inscenace. Tak se kontaktuje scénograf a upravuje se. Pak se sejdeme s mistry našich šesti dílen a předají se jim výkresy. Truhláři dělají všechno, co je od dřeva, zámečníci, co je od kovu. Čalouníci čalouní nábytek, šijí opony, závěsy, zástěny, zbrojíři vyrábí šperky, zbraně, opasky. No a na malírně, což je finále dekorací, dřevěné nebo kovové kulisy, které jsou potažené textilem od čalouníků, dostávají konkrétní podobu malbou a kašírováním. Pak to musíme přestěhovat do některého z divadel, sejít se všichni na technické zkoušce a věci doladit.

Jak se scénická výroba proměnila během let, kdy v oboru působíte?

Když jsem začínala, byl vždycky základ koberec, tedy technické plátno, pak namalované pozadí a do toho nějaké kulisy. Postupem času se od séglů, začalo ustupovat.

Můžete vysvětlit, co je ségl, tedy ono technické plátno?

Tlustá bavlněná látka, která se pomaluje a na jevišti napne jako koberec. Může vytvořit třeba dojem zeminy, trávy nebo dlažby. Často ho teď nahrazuje baletizol, speciální linoleum, které dřív používal jenom balet. Třeba ta kompaktní žlutá plocha, kterou máme v *Krvavé svatbě*. Skutečné koberce ale scénografům vymlouváme. Musíte je na každé představení rozbalit a pak zase zabalit, čímž trpí. A když se pak navíc na jevišti cáká voda, která je zvlíná a herečka má vysoké jehly, tak jde pomalu o život. To bylo v *Médei*. Proto jsme navrhli ségl a na něj namalovali vzorovaný koberec. Výtvarník moc nechtěl, ale nakonec byl spokojený. Divák na tu dálku nepozná, jestli je to koberec s vlasem, nebo hladká plocha.

Takže staré dobré materiály zůstávají starými dobrými materiály. Kde máme ten pokrok?

Pokrok je ve svícení, v projekčních plochách. Dřív, když se promítalo na textil, tak to nebylo to samé, co dneska na show fólie, které jsou transparentní i barevné. Postupně asi dekorace zmizí a zůstane jen u projekci a hry se světly.

Vedoucí scénické výroby není pro ženu úplně tradiční profesí. Používáte v práci ženské zbraně?

Myslím, že je jedno, jestli je to muž, nebo žena. Předemnou to dělala Marcela Kožušníková, takže první nejsem. Když s lidmi vycházíte v dobrém, tak se dá vždycky nějak dohodnout, i bez ženských zbraní. Já vždy prosazuju dobré slovo a domluvu. Hádám se jen s nejmladší vnučkou. Ještě nemluví, ale je to lumpačka.

Je tedy lehké s vámi pracovat?

To se musíte zeptat těch ostatních. Jsem otevřená diskuzi, každý za mnou může přijít. Ale nejsou všichni stejní, někdo si k sobě nikoho nepustí, natož šéfa. Je ale potřeba si věci vyříkat. Utíkat od problému je špatně.

Vyříkat si věci z očí do očí vyžaduje osobní statečnost. Jste statečná?

Musím být, jinak bych tady nevydržela. Ale taková jsem taky nebyla hned. Člověk se léty v něčem zocelí, v něčem vyměkne. Když jsem kdysi přešla na pozici technologa, byla jsem ustrašená. Začínala jsem totiž v propagaci, kde jsme byli tři, malý kolektiv. A najednou třicet lidí! Hned jsem dostala řádku, co můžu, a co ne: v těch sukýnkách si tady nechodte! To, když jsem přišla na malírně a odcházela pocákaná od barvy. Proto dneska chodím jen v džínách. Na jevišti to byl kdysi taky trochu očistec, někdy to bylo hodně drsné, jednou jsem se

Pokračování rozhovoru na straně 9

A ona říká: ale mami, já jsem to tak vůbec nebrala. Já jsem to ani nevnímala. Měla jsi svou práci a musela jít do divadla, tak jsi byla v divadle. Tím mě úplně odrovnala. Ale víte, že na to pořád myslím?

Jste alespoň hlídací babička?

Nejsem, nejsem. To zůstalo furt stejné. Dvě tři hodiny a huš, huš, tam máte svoji maminku (*směje se*).

Vzorná babička možná nejste, zato jste držitelka titulu Vzorný pracovník kultury. Byla jste opravdu vzorný pracovník? Držela životosprávu? Nekouřila?

Do háje, já hulím doteď jak fabrika! Od dvaceti let! Je pravda, že jsem kouřila jen takových pět šest cigaret denně, ale když jsme seděli po premiéře do rána v klubu, tak jich samozřejmě padlo víc. To nebylo vůbec vzorné. A když jsem měla hlad, tak jsem jedla. Balet byl taková dřina, že jsem všechno spálila. Nepřejídala jsem se, ke guláši jsem si vzala 2–3 knedlíky a stačí. Ale žádné diety. Člověk má jíst to, na co má chuť a co má rád. Teď se trošku držím, mám málo pohybu a nechci přibírat. To potom člověk na sobě tahá zbytečná kila a je víc nemocný, než doopravdy je. Když mám ale chuť na zákusek, tak si ho koupím. Mám ráda ty nezdravé: hodně krému, hodně šlehačky, málo těsta. Pak je zase na půl roku pokoj.

Co byla nejužitečnější věc z oboru, kterou jste se během kariéry dozvěděla?

Mistr Gabzdyl mi jednou řekl: poslyš, a neměla by sis o tom něco přečíst? A ta věta mně zněla v uších celá léta. Cokoliv jsem pak zkoušela, tak jsem nejdřív navštívila knihovnu. A večer před spaním jsem četla a srovnávala si to v hlavě. Když jsme dělali *Antonia a Kleopatru*, tak jsem postupně přečetla vše, co bylo k mání. Celou dobu, co jsme balet studovali, jsem četla a četla.

V recenzích vašich výkonů se často zdůrazňovalo, že jste byla perfektní nejen po stránce taneční, ale i po té herecké, což u tanečnic nebývá úplně samozřejmé. Nelitovala jste, že tanec nenabízí tolik prostoru pro komediantství, které ve vás je?

U klasiky musí být pregnantní choreografie a tam už mnohdy není čas na výraz, člověk je rád, že se vůbec udrží na nohách. Ale třeba ve *Spící krasavici* je dobrá Carabos, zlá víla, u které se s výrazem dá pracovat. Já měla ráda taneční divadlo, takzvaný dějový balet: *Notre Dame de Paris*, *Šeherezádu* nebo *Matčino pole*. Tam jsem mohla uplatnit herectví a výrazový oblouk od mladé, zamilované dívky až po starou babičku, která přišla o celou rodinu a zůstal jí jenom jediný vnuk.

Pojala byste dnes, díky životní zkušenosti, některé role jinak?

Je pravda, že několikrát mě v polospánku, v nějaké agónii, napadlo, že kdybych byla teď u divadla, že bych na některé věci šla úplně jinak. Po technické stránce. Že bych věděla, jak přesně našlápnout, co s pažemi, kam dát hlavu, jak stát na noze...

A proč jste to nevěděla tehdy?

Protože mně to nikdo neřekl! Dnes to vím díky zkušenostem. Kolik to bylo večerů a odpolední, nikde nikdo a já sama u tyče na baletním sále.

Co to bylo za sílu, která vás do toho nutila?

Co? „Chtivka“! Já jsem chtěla! Nechtěla jsem stát v řadě, chtěla jsem být první!

Chtěla jste být výjimečná?

Nevím, jestli výjimečná, ale chtěla jsem tancovat. Chtěla jsem být na jevišti!

Z divadla jste odcházela v padesáti letech v roce 1992 do invalidního důchodu. Jaké byly první dny, kdy už jste do divadla nešla?

Strašné. Doma jsem třískala hlavou o stěny a brečela. Chodila po bytě, kouřila jednu cigaretu za druhou, chvíli četla, chvíli luštila křížovky a užírala se. Rok mi trvalo, než jsem na vše vnitřně přistoupila a zvykla si. Mě nevzal konec na jevišti. Tělo už nechtělo, neměla jsem ambice se v padesáti někde předvádět. Tohle jsem měla v sobě vyřešené. Vzalo mě, že mi někdo řekl: tebe nepotřebuji. Místo aby mě vycucali jak citrón, aby brali mé zkušenosti a abych je třeba předávala dál. Osm let jsem už dělala asistentku choreografie, šlo mi o tuhle práci.

A učít byste nešla?

Ježiš, já učít nemůžu, nemám trpělivost. Pracovat s hotovými lidmi, to mě baví. Na baletním sále je šperkovat na představení. To jsem taky dělala několik let. Ale učít děti, chraň pámbu!

Už řádku let působíte jako uvaděčka. Jaký to byl pocit vítat diváky, kteří se jdou dívat na někoho jiného na jevišti?

To jsem neřešila. Ale vzalo mi dech, když jsem viděla, jak lidi chodí oblečení a jak se chovají. To mě šokovalo. Z toho jsem se nemohla vzpamatovat dost dlouho. Protože my, když jsme šli na premiéru, tak jsme se vyfintili, krásně oblékli, dámy vymýšlely, jaký účes, abychom byly co nejkrásnější. A dnes? Někteří v pobryndaném, propoceném triku, plátěné kalhoty ke kolenům. Trpím jak pes.

Bude vám udělena Thálie za celoživotní dílo. Měly všechny ceny, které jste

během kariéry dostala, pro vás skutečný, vnitřní význam?

Člověka to povzbudí do další práce. Pak jsem ale cítila obrovský závazek, abych nezklamala. Aby někdo neřekl: vždyť ona si to nezaslouží!

Takže jste si na sebe masochisticky ušila další bič?

Přesně tak. Teď musíš být ještě lepší! Ale velmi mě to těšilo, to je samozřejmé. Byla jsem docela pyšná, že jsem dostala i státní vyznamenání. Ve straně jsem nikdy nebyla, dostala jsem to za svoji práci, ne za to, že jsem někomu lezla do zadku. Já jsem na žádné První máje a Dny horníků nikomu nechodila dělat kašpárka. Od toho byli jiní, kteří se tam cpali.

Bude stres při přebírání Thálie? Budete si psát řeč?

Co bych si psala?! Abych tam šla s papírkem a řekla dvě věty? Ve vlaku si to promyslím, mám na to tři hodiny nebo jak to dlouho jede do Prahy. Srovnat v hlavě si to ale musím, abych tam pak nekecala nějaké nesmysly.

Máte za sebou úspěšnou kariéru, prožila jste různé osobní peripetie. Co bylo ve vašem životě skutečně nejdůležitější?

Pro mě život a vůbec bytí bylo divadlo. Kdybych se znovu narodila, tak bych do toho šla znovu, se všemi průšvihy, s bolestí, všechno bych si to zopakovala. To jsem žila. Když jsem z divadla odešla, přestala jsem žít. Je to posedlost.

Jaká je vaše první vzpomínka na Báru Macháčovou?

Víte, co se mně vybaví, když se řekne Bára, Barunka? Bydlela jsem ještě na ubytovně a moje Verunka byla miminko. Barunka byla o něco starší a chtěla vidět miminko. Tak přišli ke mně na návštěvu a Barunka si vzala Verunku do náruče. Maličká holčička držela miminko a říkala: mimi, mimi. Škoda, že nemáme fotku... (*at*)

Alice Kvasnicová s dcerou Verunkou

Foto archiv

tam sesypala. To jsem byla technologem rok. Tehdy jsem si řekla, že takhle by to nešlo, a přehodnotila priority. Ale ti agresivní postupně odešli a lidi, kteří jsou tady teď, jsou všichni zlatí.

Pracovat s vámi je tedy jednoduché, jaké je s vámi žít?

To by vám řekl můj manžel, těžké. Jsem pořád tady. Dokud pracoval jako mistr na malírně, tak jsme byli spolu, ale je sedm let v důchodu a vždy se ptá: kdy přijdeš domů? Navíc o práci, o tom, co mě čeká, pořád hodně přemýšlím, že kolikrát nemůžu ani usnout.

Máte vůbec nějaké aktivity, které nesouvisí s divadlem?

Miluju chodit po horách a můžu vám říct, že letos jsem celé prázdniny nikde nebyla, protože nebyl čas. A to mi hodně chybí. Ráda chodím pěšky, používám MHD, nejždím autem, nemám řidičák a všichni si klepou na čelo, že jsem asi v dnešní době nenormální. Chůze je nejzdravější pohyb a pročistí hlavu. V životě jsem nebyla u moře, ale mně to nechybí. Vylezu na první kopec v Beskydech nebo Jeseníkách a jsem šťastný člověk. Lidi se dneska honí, aby toho po světě co nejvíc viděli, a neví, co mají za humny.

Co vás dělá nešťastnou?

Lidská závist. Ta mě ničí a nikdy v životě jsem nepochopila, jak někdo může někomu závidět. Ale nemluvím o sobě, mně nemá nikdo co závidět.

Vaši rodiče byli divadelníci, byla jste dítě z divadelních šaten?

V divadle jsem trávila hodně času. Účinkovala jsem i v operách *Sedlák kavalír*, *Komedianti*, v baletu v *Ochridské legendě*. A v *Prodané nevěstě* byla kupa divadelních dětí: Jirka Nekvasil, bratři Etlzerovi, Jana Dejmková, Dalibor Tolaš, Dáša Hlubková. Kluci hráli víc, byli žádanější.

Zlobily jste v divadle?

Já ne, já jsem byla hodně dítě. Vzorná. Nenechala jsem se stáhnout třeba k lítání po schodech. Do šesti let jsem vyrůstala u prarodičů a babička na mě byla hodně přísná, maminku taky vychovávala pevnou rukou. Do Ostravy jsem přišla až do první třídy. Právě proto, že rodiče byli vytížení. Narodila jsem se v Hradci Králové a Ostravu jsem tehdy neměla ráda, nelíbilo se mi tady, nikomu jsem tu nerozuměla. Lidé mluvili šílenou ostravštinou, všude špína, prach. Mamka dvakrát denně utírala parapety, protože kousek byla koksovna Karolina. Od patnácti let jsem pak byla v divadle, čímž se to začalo zlepšovat,

později jsem se zamilovala, založila rodinu a už jsem tady zůstala. Nebyl důvod odcházet, i proto, že samotné město se začalo hodně měnit.

Nežárčila jste na divadlo, že vám bere rodiče?

Ne, vůbec ne, přišlo mi to úplně normální, přirozené.

Nikdy jste neuvažovala, že byste divadlo dělala na jevišti?

Ne. Jsem dost sebekritická. Stydím se, mám špatnou mluvu, špatně se hýbu.

Takže po rodičích jste talent pro zpěv a tanec nezdělala? Ani zručnost po tatínkovi, který se, než se stal tanečníkem, vyučil zubním technikem?

Ale jo, zručná jsem určitě. Ale být na jevišti jsem nikdy netoužila.

A čím jste chtěla být?

Architektka. Hlásila jsem se na stavební průmyslovku, ale nevzali mě, bylo nás moc. Těžce jsem to nesla, v té době mohl mít člověk jen jednu přihlášku na střední školu. Tehdy jsem uronila i nějakou slzu, vůbec jsem nevěděla, co budu dělat. Ale divadlo mi díky otci podalo pomocnou ruku a mohla jsem se v něm vyučit jako aranžérka a nastoupit do propagace.

Byla to pro vás adekvátní náhrada za kariéru architektky?

Na dobu v propagaci mám jenom dobré vzpomínky, byli tam báječní lidé – končil František Krasl, jako nový fotograf přišel Vladimír Dvořák. Za Mirkem Tittlerem, který byl naším šéfem, chodila spousta lidí, i těch architektů. Byla jsem v dobré společnosti lidí z celé republiky. Pak jsem uvažovala i o scénografii, ale nakonec mě pohltila praxe.

Co byla nejužitečnější rada, kterou jste během kariéry dostala?

Bývalý šéf výpravy Vladimír Šrámek rady nerozdával, ale jeho přístup k práci byl takový, že nám všem byl obrovským vzorem. Práci odevzdával včas, všechno měl precizní. Tichý, nenápadný, ale vážený pán. Vypadal, že je starší, než byl. Když jsem byla v Bratislavě za profesorem Vychodilem, tak mi říká: pozdravujte starého pána. Přitom scénograf Vychodil byl daleko starší než Šrámek. Takže jeho přístup, ten mě ovlivnil. Kolegyně Ivana Stuchlíková, která přišla do dílen rok přede mnou, na pana Šrámka taky nedá dopustit. Ale respekt jsme z něj měly.

Byl přísný?

Ani ne. Ale později jsem se dozvěděla, že mě tady nechtěl. Asi se ho dotklo, že mu

VEČER TŘÍ BALETŮ – ZÁVRAT (1964)
– Alice Kvasnicová (Bianka) s tatínkem Barbory Macháčové Leošem Kratochvílem (Cassio)
Foto František Krasl

o mém nástupu tehdy neřekli a domluvili si to jen se šéfem dílem. Šrámek si mě pozval, hodil mi kus makety: tak mi to nakreslete a z čeho byste to vyrobila? Šéf dílen říká: ale když tu práci nikdy nedělala, tak to přece po ní nemůžete chtít? A Šrámek suše odpověděl: má rodiče v divadle? Účinkovala tady? Vzala jsem pravítko, něco nakreslila, on jen pokýval hlavou. Za půl roku jsem se dozvěděla, že je se mnou hodně spokojený. To byla velká satisfakce.

Říkala jste, že divadlo je celý váš život. Jak moc jste mu obětovala?

Všechno, částečně i rodinu. To by vám řekly moje děti. Dcera to nesla statečněji, ta je starší. Mladší syn, ten divadlo nemá rád, nechodí do něj. Kdy si ho jedna přítelkyně vzala na operu a to bylo asi špatně, od té doby se ještě víc zaseknul. Divadlo bere jako něco starého.

V lednu jdete do důchodu, co tedy bude se životem dál?

Budou vnoučata, protože ona si mě zatím moc neužívají.

Možná tím splatíte dluh, který máte vůči dětem? Ale jak to bez divadla zvládnete?

O tom budu přemýšlet, až nastane ten osudný den.

Jaká je vaše první vzpomínka na Alici Kvasnicovou?

Když mi u ní doma dala do náručí asi tříměsíční Verunku. Strašně jsem se bála, že ji upustím, protože jsem byla taky malá, mezi námi není velký věkový rozdíl. A hrozně jsem se divila, že mi ji Alice tak v klidu podala... (*at*)

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA „V TAHU“

TECHNICKÉ ÚVODY
PROBĚHNOU
1.–23. LISTOPADU
PŮL HODINY PŘED
PŘEDSTAVENÍM
VE FOYERU DIVADLA
ANTONÍNA DVOŘÁKA

Systém lanoví na zadním jevišti
Foto Otakar Mlčoch

Byť jsme v divadle – ve stánku kultury – dovolím si vypůjčit sportovní terminologii. Divadlo Antonína Dvořáka je v tahu na branku! Modernizace horní sféry jevištní technologie je z větší části za námi. Daří se dodržovat termíny stanovené pracovním harmonogramem, a pokud nedojde k nečekaným komplikacím, již brzy začneme hrát. A už je na čase, protože všechnu práci musí oddřít Divadlo Jiřího Myrona a Divadlo „12“. V obou divadlech je již sezóna v plném proudu.

Zpět do Divadla Antonína Dvořáka. Červenec byl ve znamení demontáží, bouracích prací a odstraňování všech částí staré technologie. Čekalo nás vyvážení starých pohonů, jevištních tahů, tahů pak samotných, deinstalace kilometrů drátů, odpojení starého ovládání motorových tahů a jeho demontáž s odvozem k ekologické likvidaci. Naposledy jsme se rozloučili s konopnými lany ručních tahů. Nové tahy už budou všechny motorové a konopná lana tak postrádají smysl. Nicméně je možná uvidíte v některé z budoucích inscenací; konopná lana putovala do „fundusu“, kde budou čekat scénografa, který je na něco použije. Obdobně jsme zachovali stará závaží, která sloužila jako protiváha dekoracím na tazích. Nové tahy již protiváhu nepotřebují: lana se navíjejí na bubny pohonu tahu. Závaží budeme používat na jevišti pro zatížení vratkých dekorací, část závaží využijí v umělecké výrobě dekorací, kdy často musí nově vznikající dekorace zatížit, například při lepení.

Po všech demontážích se jeviště stalo doslova nebezpečným prostorem. Po staré technologii zůstalo mnoho dřev v podlaže jeviště, ale i na technologických lávkách. Hrozilo nebezpečí pádu montérů nebo nářadí. V tomto období musela být obezřetnost všech zúčastněných na nejvyšší úrovni. Také svařování a rozbrušování vedlo k těm nejpřísnějším bezpečnostním opatřením. Hasiči byli přítomni nejen při těchto pracích, ale i osm hodin po jejich ukončení, kdy museli vykonávat dozorování, aby mohli okamžitě zasáhnout v případě zahoření zaskočených špon či horkých úlomků. Naštěstí nikdo nikam nespadol a nic nehořelo.

Nebezpečí však stále nebylo zažehnáno. Odstranění starého lanoví se může tvářit jako jednoduchá činnost, ale lana jsou ve stálém prnutí, kdy na jedné straně napíná lana tahová tyč, na druhé straně pak

protizávaží. A když jedno z toho odstraníte, nosná ocelová lana pak pekelnou rychlostí proletí směrem ke stávající zátěži. Není dobré stát v trase takového lana. Montéři byli šikovni a ke zranění nedošlo. Došlo jenom k oprýskání jevištní stěny, kterou však po ukončení prací můžeme vymalovat.

Paralelně s demontážními pracemi se realizovalo zesílení ocelové konstrukce, která nese celou technologii horní sféry. Zesílení bylo nutné provést ze dvou důvodů. Tím prvním je zvýšení nosnosti konstrukce: nové tahy budou mít výrazně větší nosnost než ty staré, což způsobuje větší zatížení nosné konstrukce. Druhým důvodem je zvýšení tuhosti konstrukce: nové motorové tahy se mohou pohybovat všechny najednou a v různých směrech. Takový počet protisměrných pohybů by mohl celou konstrukci rozkolísat, což by vedlo k „třepání“

Dvě ze sedmadvaceti pohonných sestav tahových jednotek
Foto Otakar Mlčoch

Mistři osvětlení připojují světelné baterie k napájení svítidel
Foto Otakar Mlčoch

reflektorů, projektoru a dalších zařízení, což by se vám divákům jistě nelíbilo. Samozřejmě by byly takové pohyby nebezpečné a mohly by vést k zhroutení celé konstrukce. Zesílením ocelové konstrukce skončila první fáze modernizace.

Ve středu 30. července 2025 byl radostný den! Po celém měsíci převážně demontážních prací, bourání a doplňování dílčích konstrukčních prvků přijelo do Divadla Antonína Dvořáka konečně něco nového. V odpoledních hodinách přivezl nákladní automobil pohonné sestavy nových tahových jednotek. Jednalo se o první kusy největších pohonných sestav, hmotnost jedné sestavy činí 750 kg. Přesun z auta na zadní jeviště byl sice radostnou událostí, ale pánové z montážní firmy se celkem zapotili.

Vysoká hmotnost pohonné sestavy má své odůvodnění: musí unést břemena (divadelní dekorace) o hmotnosti 500 kg při zachování nejvyšší bezpečnosti na jevišti, kde se pohybují herci. Ovšem přesun sestav z auta na jeviště bylo vlastně pohodovou záležitostí. Následně se musely sestavy rozbalit, vytrdit (žádné dvě sestavy nejsou stejné, každá je jedinečná a má své jedinečné místo), rovnoměrně rozložit po celém jevišti. No a pak to „nejzajímavější“ – vytáhnout sestavy na svá místa. V první fázi se instalovaly sestavy na pravou stranu předního jeviště, kde jich bude instalováno 19 z celkového počtu 27. Dvacet sedm pohonů o kusové hmotnosti 750 kg znamená, že jenom na předním jevišti projde rukama montérů 20.250 kg materiálu. A kde je lanoví, tyče, spojovací materiál...

Vytahování a usazování jednotek nebylo jednoduchou záležitostí. Sestavy musely prolézt přes všechna zábradlí, konzoly stávajících technologií, přes kabelové trasy a vlastně i samy přes sebe – s přibývajícím počtem instalovaných sestav se volné místo jaksi vytrácelo. Ke konci už celá akce připomínala pověstného ježka v kleci. Sestavy jsou uloženy ve dvou patrech nad sebou, lana jednotlivých tahových jednotek budou velmi blízko sebe, místa je zkrátka

málo. Aby se podařilo dobře usadit všechny sestavy, muselo se pracovat na přesáčkách, postupně by se věc nepodařila.

Po osazení pravé strany předního jeviště následovalo osazení zadního jeviště. Až poté došlo k osazení levé strany předního jeviště. Tato na první pohled nelogičnost v pořadí prací měla dobrý důvod. Na pravé straně předního jeviště jsme potřebovali co nejdříve reinstalovat páteřní rozvaděč IT technologií, bez kterého nefungovala vzduchotechnika na zkušebnách, které jsme potřebovali zprovoznit kvůli zkouškám operní inscenace *Proces*, kterou v říjnu uvedeme v kostele sv. Václava.

Po osazení jevištního prostoru pohonnými sestavami nastala instalace nového lanoví a tahových tyčí. Současně pokračovaly práce na instalaci řízení systému tahů. Jestli jsme u starého systému deinstalovali kilometry kabeláže, tak nové kabeláže se nainstaluje desítky kilometrů. Přeci jenom, všech 43 tahů budou nově motorové. Ve starém systému bylo těch motorizovaných pouze 13 na předním jevišti a jeden na jevišti zadním.

V této fázi se už po jevišti pohybují naši osvětlovači a zvukaři, kteří reinstálují své technologie tak, aby vše včas fungovalo a nic nebránilo znovuzahájení provozu divadla. Protože je podobná modernizace vždy

Improvizovaná zátěž tahové jednotky – nastavování systému řízení tahů
Foto Otakar Mlčoch

velkou událostí v životě divadelní budovy, bylo jasné, že celá akce neujde pozornosti našim kolegům z ostatních divadel.

Proto jsme je uvítali na letošním setkání vedoucích pracovníků technických složek právě v Divadle Antonína Dvořáka. Jejich zájem o modernizaci byl sice mimořádný, ale věnovali jsme se i jiným důležitým tématům, jako jsou bezpečnost práce, moderní trendy v jevištních technologiích, personální otázky nebo třeba problematika zájezdových představení jednotlivých divadel. Tato pravidelná setkání, která vedou k důležitým výměnám zkušeností technických pracovníků, pořádá Asociace profesionálních divadel – Národní divadlo moravskoslezské je jejím členem.

Zpět k rekonstrukci. Dne 25. září 2025 proběhly první jízdy jevištních tahů. Ze začátku byly jízdy škubavé, trhané a podivné. To bylo ráno. Večer už byly jízdy plynulé, rychlé, extrémně tiché. Práce postupují opravdu rychle, pánové ze všech dodavatelských společností se činí a zaslouží si velkou pochvalu!

Přátelé divadelních kouzel, držte nám palce. Protože čím více se nám bude dařit, tím dříve vás uvítáme v hledišti Divadla Antonína Dvořáka při představeních souborů opery, baletu a činohry.

Otakar Mlčoch, technický šéf NDM

Setkání vedoucích technických pracovníků sdružených v Asociaci profesionálních divadel
Foto Otakar Mlčoch

PŘED 100 LETY...

Operní pěvec a sborníř Jan Kühn
Zdroj: Ostravské muzeum

EVANGELISTA

Dva osudy protnuté v jedné inscenaci

V těchto dnech si připomínáme dvě (menší či větší) výročí, která by spolu na první pohled nemusela mít nic společného: před 134 lety se narodil Jan Kühn a před 100 lety se na ostravském jevišti poprvé rozezněla opera *Evangelista* rakouského skladatele Wilhelma Kienzla. **Dvě zdánlivě různé kapitoly hudebních dějin se však v prosinci 1925 propojily – právě tehdy stál Jan Kühn na ostravské scéně jako režisér i představitel přísného Friedricha Engela v Kienzlově opeře *Evangelista*.**

Ačkoli se dnes opery rakouského skladatele Wilhelma Kienzla (1857–1941) objevují na jevištích jen zřídka, největší slávu mu ve své době přinesl právě *Evangelista* (*Der Evangelimann*), uvedený roku 1895 v Berlíně, a to pro svou melodickou srozumitelnost, svižnou dramatickou energii a strhující sborové scény. Libreto inspirované prózou Leopolda Florian Meissnera rozvíjí příběh Matouše, neprávem obviněného ze žhářství a odsouzeného k dlouhému vězení, který po letech najde sílu odpustit

Rakouský hudební skladatel Wilhelm Kienzl
Vlevo titulní strana partitury k opeře EVANGELISTA (1895)

vlastnímu bratru – skutečnému viníkovi. Z *Evangelisty* se záhy stal skutečný operní hit: **hudebně jej nastudovali slavní dirigenti jako Gustav Mahler nebo Richard Strauss a titulní roli evangelisty Matouše zpívali mnozí prominentní tenoristé. Jenže dějiny bývají neúprosné: Kienzlovo pozdější veřejné přihlášení k Hitlerovu režimu učinilo z jeho jména stigma a jeho hudba po válce umlkla.** *Evangelista* se vytratil a spolu s ním i vzpomínka na skladatele, kdysi – pro jeho bezmezný obdiv k hudbě Richarda Wagnera – nazývaného „posledním wagneriánem“.

Evangelista se ale ještě před válkou třikrát objevil na repertoáru českých divadel. Po brněnské premiéře roku 1903 a pražském uvedení o rok později, zazněl 4. prosince 1925 také v Ostravě na prknech tehdejšího Městského divadla. Režie se ujal Mirko Hanák, výpravu navrhl Vladimír Kristin. Inscenace si vydobyla několik repríz i hostování v Opavě. Obsazení přineslo řadu výrazných jmen: Matouše ztvárnil Karel Kügler, Martu Valerie Kvapilová-Mašková, ovšem největší pozornost poutá zmíněný „druhý oslavenec“: **Jan Kühn – pozdější zakladatel slavného Kühnova dětského sboru a Pražského filharmonického sboru.** To, že jeho ostravská stopa je opravdu výrazná, prozradí i několik čísel: **během čtyř sezón nastudoval 54 rolí, dalších 23 inscenací režíroval a v 18 případech s přehledem zkombinoval režijní i pěveckou práci.** Kühn v Ostravě inscenoval řadu děl, ve kterých i zpíval – *Bludného Holanďana*, *Eugena Oněgina*, *Maškarní ples*, *Fidelia*, *Kátu Kabanovou* aj. – a zároveň vystupoval jako Vodník v *Rusalce*, Kecal v *Prodané nevěstě*, Kníže Gremin v *Oněginovi*, Sarastro v *Kouzelné flétně* či Falstaff ve *Veselých paničkách windsorských*.

Ostravské působení poskytlo Janu Kühnovi cennou průpravu, ať už šlo o každodenní práci s orchestrem, sborem i ansámblem, či o zkušenost s režijním vedením a s nároky pěveckých rolí. Právě na tuto praxi mohl po svém odchodu do Prahy přirozeně navázat, když v roce 1932 založil při Československém rozhlasu Kühnův dětský sbor, který se brzy stal vzorem dětské sborové kultury u nás i v zahraničí.

Uvedení Kienzlovy opery tak nebylo jen krátkou epizodou v repertoáru místního divadla. V jediném večeru se v něm propojil osud skladatele, jehož dílo dějiny odsunuly stranou, s kariérou umělce stojícího na začátku výrazné české sborové tradice.

(to)

Více se dočtete ZDE

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Philip Glass (1937)

PROCES

Opera o dvou jednáních z roku 2014

Libreto Christopher Hampton (1946)

podle stejnojmenného románu Franze

Kafky (1883–1924) z roku 1914

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 9. a 10. října 2025

v kostele sv. Václava

© 2014 Dunvagen Music Publishers Inc.

Used by Permission

Uvádíme v anglickém originále

s českými a anglickými titulky

Gioacchino Rossini (1792–1868)

MOJŽÍŠ A FARAON

aneb *Přechod Rudého moře*

Opera o čtyřech jednáních z roku 1827

Libreto Luigi Balocchi (1766–1832)

a Victor-Joseph Étienne de Jouy (1764–1846)

Hudební nastudování: David Švec

Režie: Vladimír John

Premiéry 12. a 14. února 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme ve francouzském originále s českými

a anglickými titulky

Sergej Prokofjev (1891–1953)

HRAC

Opera o čtyřech jednáních

a šesti obrazech z roku 1917

Uvádíme v revidované verzi z roku 1927

Libreto napsal skladatel podle stejnojmenného

románu Fjodora Michajloviče Dostojevského

(1821–1881) z roku 1866

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 21. a 23. května 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v ruském originále s českými

a anglickými titulky

MIMOŘÁDNÝ KONCERT

Monumentální Liszt

ORATORIUM CHRISTUS

Franz Liszt (1811–1886): *Christus*, S.3

Oratorium o třech částech z roku 1866

Sbormistr: Jurij Galatenko

Dirigent: Marek Šedivý

Koncertní uvedení 18. září 2025

v katedrále Božského Spasitele

Uvádíme v koprodukcí se Svatováclavským

hudebním festivalem

Opera NDM je na Facebooku:

Opera Národního divadla

moravskoslezského

PROCES – Jiří Hájek (Josef K.), Bruno Ferrandis (dirigent) a orchestr opery NDM

Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (LISTOPAD – PROSINEC 2025)

Nino Rota
FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
13. 11. (18.30), 10. 12. (18.30),
19. 12. (18.30), 31. 12. (17.00)

Pauline Viardot
POPELKA
Hudební nastudování: Michal Bárta
Klavírní doprovod: Michal Bárta / Martin Pančocha
Režie: Gabriela Petráková
15. 11. (18.00), 2. 12. (18.00), 3. 12. (18.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Antonín Dvořák
RUSALKA
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Adam Sedlický
Režie: Radovan Lipus
19. 11. (18.30), 30. 11. (16.00),
28. 12. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Giacomo Puccini
TURANDOT
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Marek Šedivý
Režie: Rocc
8. 11. (18.30), 29. 11. (18.30),
18. 12. (18.30)

Bedřich Smetana
PRODANÁ NEVĚSTA
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
14. 12. (17.00),
17. 12. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Od 1. do 23. listopadu
půl hodiny před každým
operním představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
TECHNICKÉ ÚVODY.
DRAMATURGICKÉ ÚVODY
k danému titulu budou probíhat
od 24. listopadu.

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

měsíce listopad a prosinec budou pro operní soubor ve znamení návratu do Divadla Antonína Dvořáka. Od listopadu nás čeká zkušební provoz a doufejme, že již od prosince nebude nic bránit ostrému provozu. Dva měsíce jsme pracovali ve ztíženějších podmínkách a mám velkou radost, že jsme tuto příležitost mohli využít k vystupování mimo divadlo. To jsem osobně vnímal jako příjemné zpestření sezóny. Oba „mimodivadelní“ projekty – jak Glassův *Proces* v kostele sv. Václava, tak Lisztův

Christus v katedrále Božského Spasitele – se staly významnými kulturními počiny nejen v rámci Ostravy. Tímto bych rád poděkoval nejen celému opernímu souboru, ale také technické složce a marketingu za spolupráci na obou projektech. Nebylo to mnohdy jednoduché, ale s úspěchem jsme to zvládli.

Krásné dny přeje

Marek Šedivý

Marek Šedivý

TURANDOT – Roman Vlkovič (Mandarin), Petra Sejkorová (Tři enigmy), Ragaa Eldin (Kalaf), Jan Vacík (Altoum), Maida Hundeling (Turandot), Hana Wimmerová (Tři enigmy), sbor opery NDM. Nejbližší reprízy 18., 29. listopadu a 18. prosince 2025 v Divadle Antonína Dvořáka
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Franz Liszt (1811–1886)

ORATORIUM CHRISTUS

Oratorium o třech částech z roku 1866

Začátek nové sezóny, spojený s nutností dočasně přesunout dění z rekonstruovaného Divadla Antonína Dvořáka do náhradních prostor, nabídl mimořádnou příležitost: koncertní provedení oratoria *Christus* Franze Liszta, jednoho z předních představitelů hudebního romantismu. Monumentální dílo, které se na koncertních pódích v celé své délce objevuje jen zřídka, zaznělo v rámci Svatováclavského hudebního festivalu, kde jej představil orchestr, sbor i sólisté NDM pod vedením hudebního ředitele opery NDM Marka Šedivého a jejího sbormistra Jurije Galatenka.

Liszt kompozici dokončil po několikaleté práci v roce 1866. Duchovní téma pro něj bylo logickou volbou, která odrážela jeho rostoucí inklinaci k teologii. Ta byla zpečetěna rovněž přijetím nižšího kněžského svěcení, k němuž došlo v roce 1865. Oratorium sleduje celý životní příběh Ježíše Krista: od zvěstování a narození přes zářky a kázání až k slavnému příjezdu do Jeruzaléma, ukřižování a vzkříšení.

Hudební jazyk *Christa* se odlišuje od Lisztovy virtuózní klavírní tvorby, s níž si

jej posluchači spojují nejčastěji. V oratoriu skladatel přirozeně akcentuje duchovní rozměr hudby – inspirované gregoriánským chorálem, latinskými hymny i katolickou liturgií, které však zpracovává osobitě a s důrazem na intimní, soustředěný výraz. Liszt zůstává věrný svému instrumentálnímu naturelu: sólisté a sbor přednášejí biblický text, ale skutečnou duchovní hloubku i dramatický tah vtiskl skladatel především orchestru.

V Ostravě toto monumentální, a přesto niterné dílo zaznělo v podání orchestru a sboru opery Národního divadla moravskoslezského podpořených sólistickým obsazením: Veronika Rovná (soprán), Lucie Hilscherová (mezzosoprán), Martin Šrejma (tenor), Roman Hoza (baryton – Christus) a Martin Gurbal' (bas). Publikum tak mělo možnost vnímat nejen vzácné uváděné oratorium, ale také vysokou interpretační úroveň domácího ansámblu, který se představil v jednom z největších duchovních děl 19. století. Recenze ocenily zejména soudržnost a nasazení všech interpretů, jejich zaujatý výkon a energii,

která se přenesla i na publikum a dodala večeru mimořádnou intenzitu. (bs)

„Zvláštní uznání si zaslouží dirigent **Marek Šedivý**. Jeho vedení bylo nejen energické a fyzicky intenzivní, ale především umělecky přesvědčivé. Dokázal udržet monumentální tříhodinový celek pohromadě, dát mu dramatický oblouk a přitom neztratit jemné detaily. Gesta byla jasná, přehledná a zároveň strhující, orchestr a sbor vedl spíše spoluprozíváním než pouhým taktováním. V jeho podání působilo dílo nejen jako hudba, ale jako skutečný zápas, v němž se utkává tělo, duch a víra.“

Martina Farana, KlasikaPlus.cz

„Nezapomenutelné byly akustické efekty spočívající v důmyslném rozmístění jednotlivých nástrojových skupin a sólistů. Výkony členů orchestru se obloukem vyhnuly rutině a byly kouzelné a delikátní. Divadelní sbor bez obvyklé jevištní akce ukázal, že jeho síla tkví v osobnostech, které se umí sjednotit a stmelit.“

Milan Bátor, Ostravan.cz

Vlevo Roman Hoza (Christus)
Foto Martin Kusyn

Dirigent Marek Šedivý
Foto Martin Kusyn

UVEDLI JSME

Philip Glass (1937)

PROCES

Opera o dvou jednáních z roku 2014

Anna Nitrová (Pradlena), Jiří Hájek (Josef K.)
Foto Martin Popelář

Česká premiéra opery *Proces* (2014) Philipa Glasse, uvedená v říjnu v kostele sv. Václava, připomněla, jak mimořádně nadčasové jsou literární vize Franze Kafky. Protagonista Josef K., úředník, jenž vede spořádaný život, je v den svých třicátých narozenin bez vysvětlení obviněn a ocitá se tváří v tvář mechanismu, jehož fungování se vymyká logice i zdravému rozumu. I proto se stal symbolem moderního člověka a jeho nejistot a Kafka autorem, který dokázal přesně vystihnout existenciální úzkost (nejen) své doby. Glassova opera tuto inspiraci proměnila v hudební drama, které v Ostravě získalo podobu jedné z nejvýraznějších událostí letošní sezóny.

„Viděl svět velmi jasně... byl v tomto ohledu daleko před všemi svými

současníky, co se týče vnímání světa, jaký ve skutečnosti je,“ řekl o předčasně zemřelém spisovateli Philip Glass v roce 2014, kdy dokončoval operu na námět jednoho ze tří Kafkových románů. Libreto této „kapesní opery“ pro osm pěvců a komorní ansámbl napsal britský dramatik a oscarový scenárista Christopher Hampton. Světová premiéra se uskutečnila 10. října 2014, česká premiéra tedy proběhla takřka na den přesně po jedenácti letech, 9. října 2025 v kostele sv. Václava. Inscenaci nastudoval dirigent **Bruno Ferrandis** a režie se ujal **Jiří Nekvasil**. Letos navíc uplynulo sto let od samotného vydání románu, za něj vděčíme Kafkovu příteli, spisovateli a překladateli Maxi Brodovi.

(bs)

„Kostel (sv. Václava – pozn. red.), svou velikostí spíše komorní, dodal Kafkově předloze nadčasovost a ještě větší sílu. A měl i další výhody. Výrazně prospělo uvedení mimo klasické kukátkové divadlo, protože pro vyznění inscenace byla podstatná blízkost publika a jeviště. Pomohla i akustika chrámového prostoru: typický dlouhý třísekundový dozvuk omezila sedadla elevovaného hlediště – a přitom zůstala zachovaná plná znělost hlasů i orchestru.“

Helena Havlíková, OperaPlus, 12. 10. 2025

„Národní divadlo moravskoslezské uvedlo *Proces* s mimořádnou koncepční uceleností. Každý prvek – hudební, scénický, herecký – sloužil celku. Vzniklo dílo, které není snadné poslouchat

Pavel Divín (Josef K.), členky Operního studia NDM
Foto Martin Popelář

Jiří Hájek (Josef K.), Raman Hasymau (Strážný Franz)
Foto Martin Popelář

a prožít, ale nelze se od něj odtrhnout; jistým způsobem působí až hypnoticky. Stejně jako Kafkův román, i Glassova opera a Nekvasilova inscenace v sobě nesou cosi z podstaty moderní existence: pnutí mezi potřebou řádu a vědomím jeho nedosažitelnosti.”

Martina Farana,
Ostravan.cz, 11. 10. 2025

Tři otázky pro představitele Josefa K.:

Co vám při práci na Josefovi K. připadalo jako největší výzva – ať už po pěvecké, nebo herecké stránce?

Pavel Divín: Nastudování role Josefa K. si vyžádalo desítky hodin trpělivé, repetitivní práce, což jsem si paradoxně užil. Výzvou bylo zkombinovat pěvecký a herecký projev – opera má konverzační, téměř činoherní charakter, takže najít správný balanc bylo klíčové.

Jiří Hájek: Obtížné bylo naučit se part hudebně i textově, Glassův hudební jazyk není běžný. Herecky jsme se snažili vystihnout pocity člověka, který se snaží pochopit špatný sen, v němž se ocitl.

Jiří Hájek (Josef K.), Bree Nichols (Slečna Birstnerová)
Foto Martin Popelář

Philip Glass je nejhranějším žijícím operním skladatelem. Jak se vám jeho hudba zpívá?

Pavel Divín: Velmi dobře – Glassova hudba skvěle zachycuje atmosféru Kafkova díla a zdařile vykresluje jednotlivé postavy. Pěvecká linka i rytmus jsou netradiční, ale sedí na kvalitní libreto Christophera Hamptona. Navíc mi práci usnadňuje dobrá znalost angličtiny.

Jiří Hájek: Dobře. Už jsem měl možnost interpretovat Glassovu hudbu ve třech jeho operách, poprvé dokonce již před dvaadvaceti lety. A myslím, že i přes enormní množství textu a not je třeba zpívat co neklasičtěji, ovšem s důrazem na srozumitelnost.

Kafkův Proces bývá považován za obraz člověka v pasti systému. V čem podle vás může být příběh Josefa K. aktuální pro dnešní publikum?

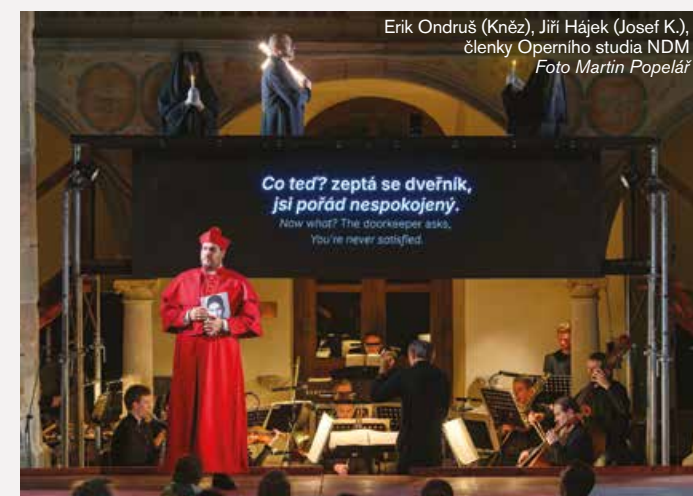
Pavel Divín: Doufám, že v ničem. Kafka si přál, aby byly všechny jeho texty zničeny. Nestalo se tak, ale jeho přání můžeme splnit tím, že se nebudeme snažit jeho dílo nějak interpretovat, což konec konců stejně vede do slepé uličky.

Tenorista **Raman Hasymau** debutoval v NDM rolí strážného Franze a obchodníka Blocka v opeře *Proces*. Studoval zpěv na Pražské konzervatoři pod vedením Valentina Prolata a poté pokračoval na Akademii múzických umění u Heleny Kaupové. Absolvoval mistrovské kurzy s Dmitrijem Hvorostovským, Gabrielou Beňačkovou a Mariuszem Kwiecieńem. Debutoval v roce 2021 v koncertním provedení Dvořákových oper *Dimitrij* a *Jakobín* v rámci festivalu Dvořákova Praha, vystupoval na prestižních evropských pódii, včetně Münchener Philharmoniker, Elbphilharmonie v Hamburku, Konzerthaus v Berlíně aj. Je sólistou Moravského divadla Olomouc, hostuje také v Národním divadle v Praze nebo ve Slezském divadle Opava. V této sezóně se v NDM objeví také v *Mojžiši a faraonovi* Gioachina Rossiniho i v *Hráči* Sergeje Prokofjeva.

Jiří Hájek: Žijeme v době plné nástrah a pastí, ať už skutečných, či digitálních. Je těžké procházet bludištěm života, aniž bychom v jedné z těchto pastí neskončili. Josef K. se o to snaží, bojuje, ale nakonec se odevzdá osudu. Přeji všem, aby měli oči otevřené, dokázali bojovat za svobodu – a přitom zůstali šťastní a nikdy to nevzdali.

(bs)

Erik Ondruš (Kněz), Jiří Hájek (Josef K.), členky Operního studia NDM
Foto Martin Popelář

GRAND OPÉRA V OSTRAVĚ ROSSINIHO MOJŽÍŠ A FARAON

Inspirační tableau / mood board k opeře MOJŽÍŠ A FARAON od Kristiny Komárkové

Jméno Gioachina Rossiniho (1792–1868) je v českém prostředí spojeno především s jeho nesmrtelnými komickými operami. *Lazebník sevillský*, *Italka v Alžíru* nebo *Popelka* patří k nejoblíbenějším titulům operního repertoáru a utvářejí obraz Rossiniho jako skladatele, jehož hudba je plná lehkosti a brilantního humoru. Tento obraz ovšem není úplný. Rossini v poslední fázi své operní tvorby směřoval k dílům zcela jiného charakteru, k monumentálním historickým freskám, které předznamenaly vznik francouzské grand opéry. Takovým dílem je také čtyřaktová opera ***Mojžíš a faraon*** aneb ***Přechod Rudého moře***, která zazní v Národním divadle moravskoslezském vůbec poprvé a představuje **novodobou českou premiéru**.

Rossini se biblickému příběhu o Mojžíšovi poprvé věnoval v Neapoli roku 1818, kdy

vedl operu *Mosè in Egitto*. O necelých deset let později ji pro pařížské publikum zásadně přepracoval do čtyřaktové podoby

Kostýmní návrhy Barbory Raškové

s novým libretem a baletními scénami, čímž vznikla velkolepá grand opéra *Moïse et Pharaon*. Vrcholným momentem příběhu zůstává scéna rozestoupení Rudého moře – hudebně i symbolicky ztvárněné podobenství o svobodě, útlaku a naději na vysvobození.

Hudebně je *Mojžíš a faraon* dílem, v němž Rossini spojuje italskou zpěvnou kantabilitu s francouzským důrazem na dramatický tah a velkolepou podívanou. Patří k jeho nejvýznamnějším pařížským opusům a směřuje k vrcholu, který představuje jeho poslední opera *Vilém Tell* (1829).

Národní divadlo moravskoslezské uvede operu *Mojžíš a faraon* ve francouzském originále (s českými a anglickými titulky), v hudebním nastudování Davida Švece a režii Vladimíra Johna, pro něhož půjde o ostravský debut. Tento výjimečný titul sezóny 2025/2026 představí Rossiniho nikoli jako autora komických oper, ale jako tvůrce monumentální belcantové grand opéry. Premiéry se uskuteční **12. a 14. února 2026** v Divadle Antonína Dvořáka.

Vladimír John: Opera má právo na to se vyvíjet

O přípravách ostravské inscenace, svém vztahu k Rossinimu i o tom, jak do operního prostředí vstupuje nová generace režisérů, jsme hovořili s Vladimírem Johnem.

Předtím než jste se vydal na režiséřskou dráhu, jste studoval klasický zpěv. Jak jste se ke zpěvu dostal, pocházíte z hudební rodiny?

Z hudební rodiny nejsem. Ke zpěvu jsem se dostal asi v devíti letech – doma jsem zpíval tak moc, až mě maminka nasměrovala místo jiných kroužků na hodiny zpěvu. A trefila do černého. Dostala mě k paní učitelce Bronislavě Smržové na ZUŠ Olešská v Praze a ta mi doslova otevřela svět zpívání. Díky ní

Režisér **Vladimír John** (1998) patří k nejmladší generaci českých inscenátorů. Původně studoval zpěv, kterému se věnuje dodnes, zároveň ale dokončuje studium operní režie na brněnské JAMU. Jako asistent režie spolupracoval v Janáčkově opeře Národního divadla Brno na inscenacích *Dalibor* s Davidem Pountneym, *Salome* s Davidem Radokem a *Alcina* s Jiřím Heřmanem. Pěvecky se podílel na projektech Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni a souborů Czech Ensemble Baroque, Musica Florea a RUN OPERUN. Na festivale Ruhrtriennale v Bochumi se představil v rámci inscenace *Z mrtvého domu* v režii Dmitrije Tcherniakova. Samostatně režíroval mimo jiné Monteverdiho *Korunovaci Poppey* v Divadle na Orlí a autorské opery *J.A.K. z Labyrintu* a *Tvorování* Noemi Savkové v rámci mezinárodního operního a hudebního festivalu Janáček Brno. V červnu 2025 uvedl svůj režijní debut na velké scéně – operu *Král Roger* Karola Szymanowského v brněnské Janáčkově opeře. Nyní jej čeká první spolupráce s Národním divadlem moravskoslezským – v únoru 2026 zde připraví Rossiniho grand opéru *Mojžíš a faraon*.

jsem pochopil, co všechno může zpěv znamenat. No a později jsem nastoupil na Pražskou konzervatoř ke Zbyňkovi Brabcovi.

Kdy se k pěvecké dráze přidala i touha věnovat se režii?

Ke konci konzervatoře jsem si chtěl vyzkoušet studium v zahraničí, tak jsem se vypravil do Drážďan. Tam jsem si uvědomil, že nechci zpěv dále studovat na vysoké škole, ale pouze soukromě. Přitom jsem na konzervatoř nastoupil, aniž bych do té doby viděl v divadle operu a chtěl se jí vůbec věnovat. Teprve během studia jsem začal díky Zbyňkovi Brabcovi operu chápat a postupně si ji zamilovávat. Rostl ve mně nicméně pocit, že mi něco chybí, a tu potřebu jsem si dokázal pojmenovat až v posledním ročníku. Čím dál tím víc jsem cítil potřebu něco vytvořit po boku týmu. Impulsem byla poznámka kamaráda, který reagoval na mou nejistotu ohledně dalšího směřování slovy: „*Tak se přihlaš do Brna!*“ Nejdřív jsem se tomu smál, ale za pár hodin už jsem hledal informace ke studiu operní režie a konzultace s Alenou Vaňákovou na JAMU mě přesvědčila, že to je přesně ta cesta. Doteď nedokážu pochopit, co mě

Z procesu zkoušení KORUNOVACE POPPEY
Foto Jan Šmach

to popadlo, abych udělal toto spontánní rozhodnutí.

Letos studia operní režie na JAMU dokončujete. Jaká pro vás nakonec byla tato původně neplánovaná etapa?

Přechod do Brna pro mě znamenal zásadní změnu. Přišel jsem sem jako člověk, který nebyl ve správných kolejích, a Brno mi poskytlo azyl. Bylo to období sebehledání a sebepojetí, což je pro mě asi to nejcennější. Nemůžu nezmínit možnosti, které nabízí samotná JAMU, a především spolupráci s Národním divadlem Brno, která je pro studenty čím dál intenzivnější.

Během studia jste spolupracoval s řadou významných režisérů. Kdo na vás zapůsobil nejvíc?

Musím zmínit možnost spolupracovat jak s Jiřím Heřmanem, Davidem Radokem i Davidem Pountneym. Každý z nich přináší do divadla svůj osobitý svět a pro mě bylo obrovské štěstí, že jsem měl možnost se od nich učit. Jiří Heřman s dramaturgyní Patricií Částkovou mi ukázali, co znamená opera v kompletně organizačním i uměleckém slova smyslu. David Radok mi odkryl v přímém přenosu principy, jak tvoří divadlo, které všichni obdivují, a David Pountney zase vědomost zkušeného světového tvůrce.

Vášim režijním debutem se stala opera Král Roger Karola Szymanowského. Byla to pro vás spíš výhoda, nebo nevýhoda mít možnost pracovat s titulem, který není tak často uváděný?

Ono to vzniklo tak – a to mi přijde důležité – že jsme s brněnským

vedením vedli dialog o titulu, který bude nejméně ideální. To mi přišlo naprosto skvělé, i když zpočátku až nepatřičné (co si má tady ten „špunt“ z JAMU co vymýšlet?). Od začátku jsem nicméně cítil, že mě láká stará hudba, 20. století, autorská tvorba a skryté klenoty, které se nehrají tak často. Samozřejmě bylo třeba splnit určité podmínky, třeba aby zvolená opera zahrnovala sbor nebo aby dramaturgicky zapadala do celkového programu sezóny. Ale *Král Roger* všechno splňoval, proto byl pro mě jasnou volbou. Už na první poslech mě úplně pohltil. Je to dílo hudebně velmi silné, filozoficky bohaté, s kaleidoskopem témat, které do něj vtiskli Szymanowski a Iwaszkiewicz. A pro mě bylo blízké i osobně, neboť jsem stejně jako Roger hledal klíčové odpovědi na cestě za neznámem. Proto se tahle inscenace stala mezníkem a symbolickým zakončením jedné etapy i začátkem nové.

Když jste pak stanul na druhé straně, pomohlo vám, že máte vlastní zkušenost s tím, jaké to je být na jevišti?

Určitě. Vždycky si představuji, jaké by to bylo, kdybych to vyžadoval po sobě. Do rolí se snažím vcítit – každou postavu si vnitřně „projdu na jevišti“, abych ji dostal do těla. V určité chvíli pak přijde emoce, kterou dokážu slovně formulovat. Díky tomu se snažím na zpěváka napojit, na jeho specifické potřeby. Moje zkušenost se zpěvem snad napomáhá i tomu, že interpreti mají ke mně větší důvěru, protože vědí, že si nevymýšlím nic, co by bylo mimo jejich možnosti, a že je vedu pouze přes ty hranice, kterým společně důvěřujeme.

Podobně jako Král Roger ani Rossiniho Mojžíš a faraon nepatří k často

Z procesu zkoušení KORUNOVACE POPPEY
Foto Jan Šmach

uváděným dílům. Jak došlo k této druhé nabídce?

Jednoho dne mi na doporučení zavolal pan ředitel Jiří Nekvasil, za což jsem nesmírně vděčný. Nabídka mě velmi mile překvapila. O opeře jsem měl základní povědomí, takže jsem na ni nekývl úplně naslepo. Ale když jsem se do ní ponořil, uvědomil jsem si, že je to něco úplně jiného než všechno, co jsem dosud poznal. Od té doby na opeře s týmem intenzivně pracujeme a musím říct, že tato práce má velmi dynamický, nečekaný, až turbulentní vývoj.

Co vás na tom příběhu nejvíc oslovilo?

Téma spirituality si mě zatím v každé opeře vždycky z nějakého důvodu našlo. Onen biblický příběh o rozestoupení Rudého moře je notoricky známý, ale museli jsme si s týmem zodpovědět, co jím chceme dnes říct. V každé opeře potřebuji vyhledávat člověka, potřebuji se jím a všemi jeho vrstvami zabývat. Divadlo chápu jako zrcadlo, v němž na sebe můžeme nahlížet, sami sebe konfrontovat a objevovat odpovědi. Je to velmi prosté, ale věřím že nosné. Fascinuje mě, jak daleko je schopna zajít odvaha, přesvědčení, ale i krutost člověka a Boha. A právě proto je zajímavé sledovat, jaké prostředky obě strany konfliktu používají, aby prosadily svou pravdu. Zároveň může být podstata tohoto příběhu vztahná na mnoho jiných nesourodých společenských konfliktů.

Rossiniho Mojžíš a faraon je monumentální grand opéra, ale zároveň nese typickou lehkost a energii jeho hudby. Jak jste k inscenaci přistoupil

vy, jak se dá tak velkolepý žánr uchopit v ostravských podmínkách?

Žádná koncepce by nevznikla bez dialogu s týmem, se kterým spolupracuji. Navzájem se snažíme inspirovat a konfrontovat. Na to, že opera nastoluje vážné biblické téma, tak hudba, která je vždy určujícím „temporytmem“ pro celý spád inscenace, působí akčně, hravě, ba dokonce satiricky. Taková kombinace evokovala podobnost například s muzikálem *Jesus Christ Superstar*, jehož způsob, kdy je vážné téma vyváženo odlehčeným přístupem, dokáže dílo posílit, ne zesměšnit. Na základě této inspirace jsme po dlouhých úvahách věřím našli správný balanc, aby fungoval i v opeře. Opera tak nabízí intimní a romantické scény, obřadní a duchovní obrazy nebo dramatickou akci s pohybovými kreacemi.

Grand opéra původně počítala se stovkami účinkujících a obrovskými kulisami na velkých scénách. To nám však nebrání být v Ostravě monumentální, okázalí a výpravní. Zvolili jsme však pro to současné divadelní prostředky. V základu jsme se paradoxně rozhodli pro estetickou čistotu – módně laděný kostým zasazený do minimalistické scény jdoucí ruku v ruce se světlem a projekcí. Vše však počítá s maximálním využitím divadelní techniky, která bude nápomocná při tvoření efektů – v případě opery *Mojžíš a faraon* zázraků. Základními výtvarnými prvky jsou trojúhelník – odkaz na egyptské pyramidy a stabilní, pevný tvar – a kruh jako symbol rozpínavosti a nekonečna. Nejvýpravnější složkou pak budou kostýmy, které dramaturgicky propojují současnou dobu s historií – kvazi současná módní kolekce inspirovaná egyptskou a hebrejskou kulturou.

Váš inscenační tým tvoří spolužáci z JAMU: scénografka Kristina Komárková, kostýmní výtvarnice Barbora Rašková a světelný designér Martin Krupa. Jak funguje vaše spolupráce?

Poprvé jsme se v tomto složení potkali u Monteverdiho *Korunovace Poppey* a zjistili jsme, že nám funguje společná energie i způsob práce. Na schůzkách se setkáváme většinou všichni čtyři, což nemusí být pro jiné týmy obvyklé. Nám se ale osvědčilo, že takto každý přináší své podněty a obohacuje celek. Někdy je potřeba dát jasný impuls, aby se debata netočila v kruhu, ale máme už vypěstovaný cit pro to, kdy je správný moment se rozhodnout. Hodně nám pomáhá i to, že jsme si generačně blízko – máme podobné zkušenosti a jazyk, což zjednodušuje komunikaci.

Myslíte, že právě zapojení mladších tvůrců může být cestou, jak otevřít operu i nastupující generaci diváků?

Určitě. Já operu miluju, ale myslím si, že do ní musíme občas „vhodně šťourat“, abychom ji pobízeli k dalšímu vývoji. Opera je specifický žánr, ale má právo na to se vyvíjet stejně jako všechny ostatní umělecké žánry a přirozeně potřebuje nové hlasy a přístupy. Není třeba ji dekonstruovat, ale stojí za to ji dát prostor působit v ambientu současné doby a společnosti. Navíc, když se do ní zapojí mladší generace inscenátorů, může tak nastat cenný mezigenerační dialog, čímž vzniká i přirozená kontinuita a další možnost operního vývoje oslovující nejen novou generaci, ale vůbec nové diváky.

(bs)

činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Pavel Klusák (1969)
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Scény z manželského života
Režie: Josef Doležal
Premiéra 31. srpna 2025 v Divadle „12“

Neil LaBute (1963)
PODOBA VĚCI
Naše těla si začínají rozumět...
Režie: Josef Doležal
Překlad: Petra Hanáková
Premiéra 18. října 2025 v Divadle „12“

Alistair Beaton (1947) – Dietmar Jacobs (1967)
KARDINÁLNÍ CHYBA
Proč musí být najednou všechno mladý a moderní?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Iva Michňová
Česká premiéra 8. listopadu 2025 v Divadle „12“

Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881)
IDIOT
Krása, která spasí svět
Režie: Jakub Šmíd
Premiéra 10. ledna 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Ferdinand von Schirach (1964)
BŮH
Kdo má právo rozhodnout?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Ondřej Šebesta
Česká premiéra 28. února 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Samuel D. Hunter (1981)
VELRYBA
Jaké to je vážit si sám sebe?
Režie: Aminata Keita
Překlad: Markéta Kočí Machačíková
Česká premiéra 18. dubna 2026 v Divadle Antonína Dvořáka

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla
moravskoslezského

Činohra NDM
je na Instagramu:
cinohrandm

PODOBA VĚCI – Sára Erlebachová (Evelyn) a Alois Bartoň (Adam)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (LISTOPAD – PROSINEC 2025)

Georges Feydeau
TULULUM
Režie: Vojtěch Štěpánek
1. 11. (18.30), 2. 11. (16.00), 9. 12. (18.30),
16. 12. (18.30), 30. 12. (18.30)

Neil LaBute
PODOBA VĚCÍ
Režie: Josef Doležal
5. 11. (19.00), 29. 11. (10.00), 30. 11. (19.00),
13. 12. (19.00), 18. 12. (19.00)

Alistair Beaton – Dietmar Jacobs
KARDINÁLNÍ CHYBA
Režie: Vojtěch Štěpánek
8. 11. (19.00) – premiéra
12. 11. (19.00) – první repríza
20. 11. (19.00), 27. 11. (10.00), 6. 12. (19.00),
19. 12. (19.00)

Florian Zeller
PRAVDA
Režie: Vojtěch Štěpánek
11. 11. (19.00), 21. 11. (19.00), 9. 12. (19.00),
20. 12. (19.00)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
13. 11. (18.30), 18. 11. (18.30), 5. 12. (18.30)

Federico García Lorca
KRVAVÁ SVATEBA
Režie: Martin František
14. 11. (18.30), 29. 11. (18.30), 4. 12. (18.30)

Tomáš Svoboda
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb Sluha dvou pánů
Režie: Tomáš Svoboda
15. 11. (18.30), 16. 11. (16.00), 2. 12. (18.30),
29. 12. (18.30)

Pavel Klusák
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Režie: Josef Doležal
19. 11. (19.00), 4. 12. (19.00), 21. 12. (16.00)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
23. 11. (16.00), 17. 12. (18.30), 28. 12. (16.00)

Marius von Mayenburg
SOUMRAK NAD KRAJINOU
Režie: Vojtěch Štěpánek
26. 11. (18.30), 12. 12. (19.00)

Wajdi Mouawad
PTÁČCI
Režie: Aminata Keita
28. 11. (18.30), 3. 12. (18.30), 11. 12. (18.30)

Alena Kastnerová
O LÍNĚ BABIČCE
Režie: Tomáš Jirman
7. 12. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Kamila Hladká – Václav Klemens
HORNICKÉ VDOVY
Režie: Václav Klemens
10. 12. (19.00)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Vážení diváci,

s listopadem se my i Vy opět vrátíme do Divadla Antonína Dvořáka a prvním představením, které zde odehrajeme, bude Vaše oblíbená komedie *Ťululum*.

S návratem na jeviště technologicky vylepšeného divadla okamžitě začínáme zkoušet jednu z nejvíce očekávaných premiér – Dostojevského *Idiota*. Věříme, že tvůrčí tým režiséra Jakuba Šmída naváže na úspěch *Médey* a vy tak budete moci opět zřít klasiku v citlivém, avšak současném a ve výtvarně impozantním pojetí.

A hned vzápětí premiérujeme poprvé v Česku v Divadle „12“ inscenaci *Kardinální chyba*, která nás s humorem stáhne až na dno svědomí biskupa Glöcknera. Ten v dobré víře, že prospěje papeži, páchá jednu životní botu za druhou.

Na přelomu listopadu a prosince opět pořádáme festival OST-RA-VAR – přehlídku toho nejlepšího, co se v minulé sezóně urodilo v ostravských činoherních divadlech. Naše město se na pár dní opět stane centrem českého divadla, které navštíví nejen studenti uměleckých oborů z celé České i Slovenské republiky, ale i řada zajímavých osobností, které přispějí do plánovaných diskuzí a rozborových seminářů.

Vstupujeme do dvou velmi nabitých měsíců; těšíme se, že u toho budete i Vy! Bez Vás by to totiž samozřejmě nešlo!

Vojtěch Štěpánek

ŤULULUM – David Viktora (Edmond Pontagnac), Petra Kocmanová (Lucie Vatelínová)
Foto Martin Kusyn

UVEDLI JSME

Pavel Klusák (1969)

AGNETHA
VOLÁ S.O.S.

Scény z manželského života

Vojtěch Johaník (Björn), Veronika Boráková (Agnetha),
Kamila Janovičová (Frida), Martin Dědoch (Benny)
Foto Martin Kusyn

Úprava textu **Josef Doležal, Norbert Závodský**
Režie **Josef Doležal**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna **Ján Tereba**
Kostýmy **Michaela Semotánová**
Hudební design **František Hruška**
Pohybová spolupráce **Julie Svitičová**

Obsazení:
Veronika Boráková, Kamila Janovičová, Vojtěch Johaník, Martin Dědoch, Vojtěch Štěpánek, Marie Logojdová, Jan Fišar a Petr Houska

Reprízy 19. 11. (19.00), 4. 12. (19.00), 21. 12. (16.00) v Divadle „12“

V neděli 31. srpna 2025 odstartovala v Divadle „12“ nová sezóna Národního divadla moravskoslezského premiérou inscenace *Agnetha volá S.O.S.* Inscenace vznikla na základě přednášky (později rozhlasové předlohy) Pavla Klusáka a přináší divákům intimní i dramatický pohled do zákulisí jednoho z největších fenoménů světové pop music – švédské skupiny ABBA. Režisér Josef Doležal sice nebyl svědkem „zlaté éry“ skupiny, ale přesto s celým tvůrčím týmem citlivě a uvěřitelně zachycuje jejich životní příběh. Z devadesátiminutového představení bez přestávky tak nebudou odcházet spokojeni jen fanoušci skupiny ABBA, ale i všichni, které zajímá odvrácená strana showbiznyusu.

(nz)

PAVEL KLUSÁK KRÁTCE
PO PREMIÉRE NA SVÉM
FACEBOOKOVÉM PROFILU

„Včera večer radost a emoce v ostravském NDM, velký dík všem za energii napumpovanou do inscenace Agnetha volá S.O.S. Původní přednáška (!) transformovala několika přemety do real divadla. Thank you for the múzy – Veronika Boráková, Kamila Janovičová, Martin Dědoch, Vojtěch Johaník, Vojtěch Štěpánek & všem ostatním. Kabaret o tíže úspěchu úspěšně odpremiérován.

Je to pořád hra o lásce, popularitě a smlouvách, o tom, že když je vám smutno, máte napsat píseň o smutku.“

Děkujeme divákům za mimořádný zájem o inscenaci, všechna plánovaná představení jsou zatím vyprodaná. Sledujte náš web a nastavte si „hlídacího psa“, občas se pár míst v rezervacích uvolní.

Režisér Josef Doležal se svou sestrou a rodiči krátce po premiéře
Foto Martin Kusyn

Alistair Beaton (1947) – Dietmar Jacobs (1967)

KARDINÁLNÍ CHYBA

Proč musí být najednou všechno mladý a moderní?

Vizuál inscenace
Foto Petr Chodura

Překlad **Iva Michňová**
Režie a výběr hudby **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna a kostýmy **Ján Tereba**

Obsazení:
Tomáš Jirman (Konrád Glöckner),
David Viktora (Helmut Koch),
Vít Roleček (Martin Miller), **Alena Sasínová-Polarczyk** (Wibke Ebertová),
Hana Piterková (Emma Lindová)
a **Jakub Samlík** (Matteo Nowak).

Česká premiéra 8. listopadu 2025
v 19 hodin v Divadle „12“

Reprízy: 12. 11. (19.00) – první repríza,
20. 11. (19.00), 27. 11. (10.00),
6. 12. (19.00), 19. 12. (19.00)
v Divadle „12“

V době, kdy se zdá, že satira je čím dál těžší – protože realita ji často předbíhá – přichází z německé a britské divadelní scény pozoruhodné autorské spojení. *Kardinální chyba* (*Kardinalfehler*) vznikla spoluprací dvou ostřílených autorů: Němce Dietmara Jacobse a Brita Alistaira Beatona. Přestože pocházejí z rozdílných kulturních a jazykových prostředí, spojuje je hluboký smysl pro ironii, přesné pozorování společenských mechanismů a odvaha pojmenovávat věci bez zbytečných okolků – s humorem, ale bez ústupků.

Dva autoři, dvě tradice, jeden prst svatého Ignáce

Dietmar Jacobs je jméno dobře známé v německém televizním i divadelním prostoru. Svou kariéru odstartoval jako literární vědec s doktorskou prací zaměřenou na východoněmecký kabaret za éry Ericha Honeckera. Tato raná akademická zkušenost se do jeho pozdější tvorby jasně otiskla: Jacobs rozumí moci nejen jako fenoménu současné politiky, ale i jako kulturnímu znaku, který se inscenuje, opakuje a reprodukuje. Právě proto jsou jeho scénáře pro komediální seriály jako *Stromberg* nebo *Mord mit Aussicht* víc než jen situační humor; jde o zrcadlo společnosti, které nás nutí smát se sobě samým, často hořce.

Jacobs se nebojí absurdit, grotesky ani trapnosti, která je v jeho pojetí nejen

komickým efektem, ale také symptomem hlubšího institucionálního selhání. Jeho divadelní práce čerpá z německé kabaretní tradice, která má blízko ke kritickému myšlení a nemá daleko k politickému provokování. Sám Jacobs má bohatou zkušenost s divadelním kabaretem (například v Kom(m)ödchen v Düsseldorfu), což jeho psaní propůjčuje rytmus, tah a důraz na herecký výkon. Napsal řadu úspěšných divadelních her: *Extrabuř*, *Mirákl v Andalusii*, *Chvilé nepozornosti*, *Nevěra pro dva*, *Zoom!*

Alistair Beaton, jeho britský kolega, představuje jiný kulturní pól. Narodil se ve Skotsku a původně vystudoval ruštinu a němčinu – i on tedy má blízko k jiným jazykovým světům. Jeho dráha zahrnuje psaní pro BBC, pro britské divadlo i film, ale proslavil se především jako mistr

politické satiry. V jeho portfolio najdeme slavnou hru *Feelgood*, která nemilosrdně karikuje svět politických poradců a mediálních manipulací, nebo televizní film *The Trial of Tony Blair*, jenž brilantně zpracovává téma politické odpovědnosti po odchodu z funkce. Beaton však není cynik. Jeho humor je ostrý, ale zároveň empatický. Často ukazuje, jak jsou lidé uvězněni v systému, který sami nevytvořili, ale jehož pravidla reprodukuje.

Zatímco Jacobs umí odhalit absurditu v každodennosti a institucionalizovaném pořádku, Beaton přináší schopnost rozeznat, jakým způsobem se moc předvádí a jak působí na veřejné mínění. Oba autoři sází na inteligentní humor, který má své kořeny v literární kultuře jejich zemí – v německé filozofické tradici na jedné straně a v britském důrazu na jazykovou ironii a společenskou sebereflexi na straně druhé.

Děj jejich společné hry *Kardinální chyba* se odehrává v menší německé diecézi, která se připravuje na návštěvu samotného papeže. Vrcholným bodem návštěvy má být požehnání vzácné relikvie – prstu svatého Ignáce. Vše musí být dokonalé: žádné skandály, žádné prohřešky, žádné otázníky. Ale – jak to tak bývá – objeví se mladá studentka Emma s informací, která může prezentaci církevní dokonalosti převrátit naruby. Děj graduje, postavy se ocitají pod tlakem, atmosféra houstne, zatímco situace sklouzává do absurdna. Humor je místy jemný, jinde přímočaře groteskní, ale vždy míří k jádru věci, totiž k tomu, jak reagujeme, když se ukáže, že obraz, který o sobě budujeme, se neslučuje s realitou. Ať už jsme biskup, nebo studentka, která „jen“ hledá pravdu.

Proč se Češi nehlásí k církvím?

V duchu současné evropské satiry však nejde o jednoduché karikování víry nebo duchovní role. Autoři se spíše ptají, co se stane, když instituce, která se po staletí spoléhá na autoritu a tradici, narazí

Návrh scény od Jána Tereby

na současný svět, kde nic nelze utajit a kde i svatý prst může být předmětem skandálu. Česká společnost bývá často popisována jako bezbožná, materialistická nebo příliš liberální na to, aby v ní mělo náboženství pevné místo. Jenže realita je složitější a ve skutečnosti mnohem zajímavější. Podle teologa Tomáše Halíka není česká společnost ateistická, jak se někdy tvrdí; spíše je *odcírkevněná*. Jinými slovy: lidé u nás duchovní otázky mají, jen na ně od církví nedostávají odpovědi.

Nízký počet lidí, kteří se dnes v Česku hlásí k církvím, tak nelze jednoduše svádět na úpadek víry nebo mravů. Mnohem důležitější roli hraje neschopnost značné části církevní hierarchie a duchovenstva navázat smysluplný dialog se současnou společností. Svět se proměnil – jazyk, hodnoty, kultura i způsoby komunikace – a mnoho představitelů církví těmto změnám nerozumí nebo je ignoruje. Z jedné strany tak vznikají povrchní pokusy přetavit náboženství do formy zábavy (stačí si připomenout nedávné žehnání motorkám v Jablonném v Podještědí), aby bylo „konkurenceschopné“ v době sociálních sítí a popkultury. Z druhé

strany vidíme snahy napodobovat podobu církve z časů, které už dávno minuly, jako by se společnost za posledních sto let nezměnila.

Ani jeden z těchto extrémů nevede k opravdové reformě, která by umožnila náboženství znovu oslovit širší veřejnost. Skutečná obnova musí vycházet z hlubokého porozumění současné kultuře a ze schopnosti mluvit k lidem dnešní doby jejich jazykem – srozumitelně, věrohodně, ale bez ztráty podstaty duchovní tradice.

Projev zdravé autorské odvahy

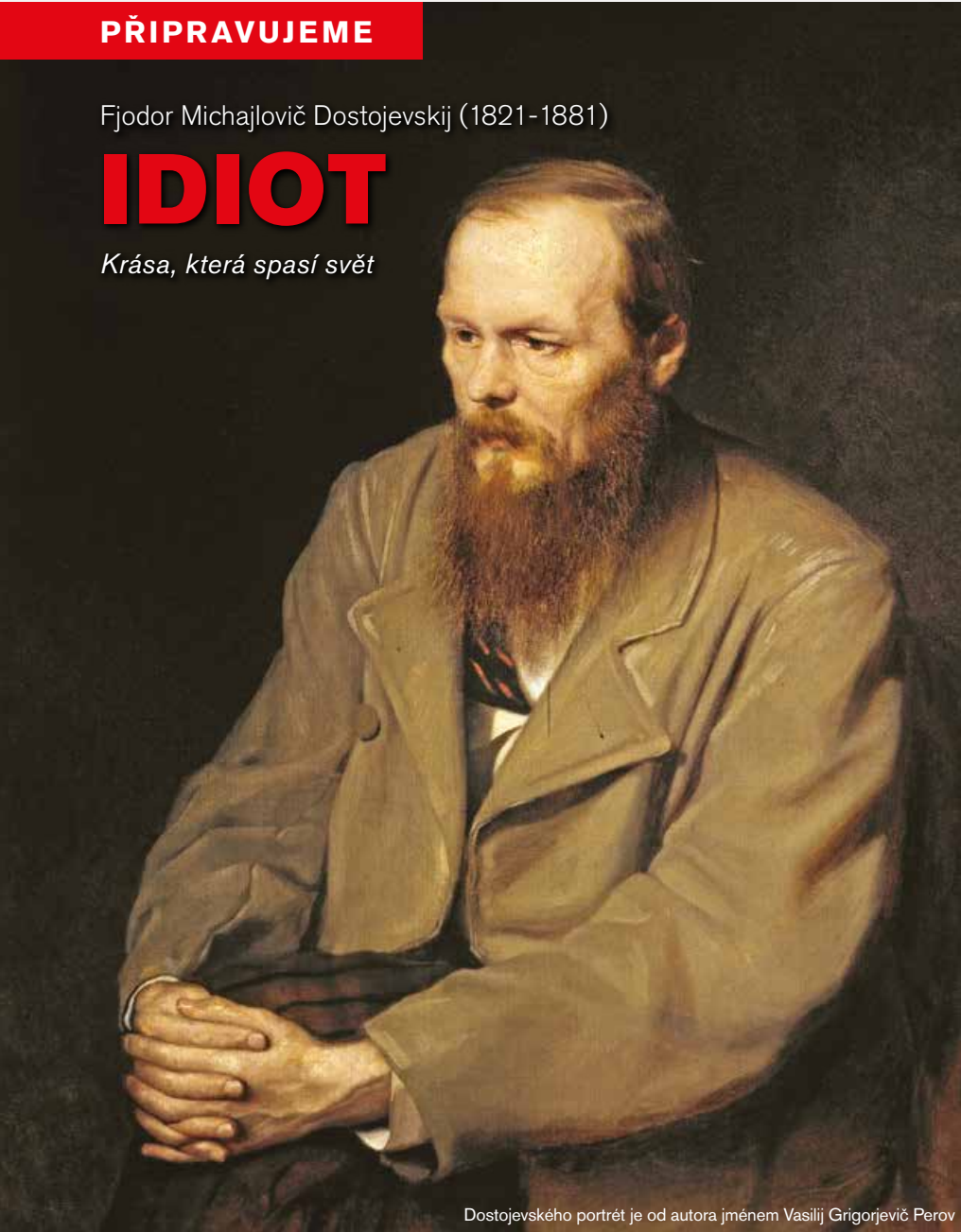
V době, kdy si mnozí stěžují na „konec humoru“ nebo „přecitlivělost“ publika, působí *Kardinální chyba* jako projev zdravé autorské odvahy. Jacobs a Beaton nám připomínají, že humor není slabost, ale způsobem, jak mluvit o vážných věcech, aniž bychom ztratili lidskost. A také možnost, jak se zasmát i tam, kde by nás jinak přepadla jen bezmoc. Ne navzdory realitě, ale právě díky ní. Nová premiéra činohry NDM osloví nejen věřící nebo skeptiky, ale všechny, kteří někdy zažili ten zvláštní rozpor mezi tím, co se říká, a tím, co se skutečně děje – v kostele, v politice, ve škole, v rodině. (nz)

Hana Piterková a Vít Roleček
Foto Martin KusynAlena Sasínová-Polarczyk
Foto Martin KusynVít Roleček, David Viktora a Tomáš Jirman
Foto Martin Kusyn

Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821-1881)

IDIOT

Kráska, která spasí svět

Dostojevského portrét je od autora jménem Vasilij Grigorjevič Perov

Překlad **Libor Dvořák**
Dramatizace **Norbert Závodský**
Režie **Jakub Šmíd**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna **Petr Vítek**
Kostýmy **Martin Chocholoušek**
Hudba **Ivan Acher**

Obsazení:
Robert Finta, Petr Panzenberger, Kamila Janovičová, Hana Piterková, Martin Dědoch, Sabina Muchová, Petr Houska, David Viktora, František Strnad, Magdaléna Kubatková, Kateřina Breiská, Tomáš Jirman, Sára Erlebachová, Vojtěch Johaník, Vít Roleček, Jakub Samlík, Mateo Fajgl, Filip Škandera

Premiéra 10. ledna 2026 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Nastasji Filipovny a oba o ni usilují. Rogožin Nastasju miluje s velkou vášní a spalující touhou, zato citlivý Myškin, kníže čisté dětinské duše, ji miluje pro její pohnutou minulost, jako by však často zaměňoval lásku se soucitem. Nastasja samu sebe vidí pošpiněnou. Ukazuje světu cynický úsměv ledové a bezcitné krásky, ale v nitru touží, aby ji svět viděl jinak, jako zraněnou ženu, které v dětství bylo velmi ublíženo. V jedné ze svých poloh se cítí bezpečněji s obhroublým Rogožinem, protože je stejně pošpiněn životem jako ona, jindy je jí odporný a ona touží po pochopení empatického Myškina. V náporech citových pohnutí pak přebíhá od jednoho muže k druhému. A tak se roztáčí kola velkého příběhu milostného spletnice plného rozervaných emocí a velkých gest, během kterého se v salónech vypijí litry šampaňského a spálí statisíce v papírových bankovkách... A stejně jako jasným plamenem hoří ony zapálené bankovky, hoří i nitra všech hlavních postav, která spaluje touha a nestálost citů. Sotva dosáhnou jednoho, už touží po druhém.

Přestože je Dostojevskij mistrem románů, divadelní svět si jeho literaturu nesmírně oblíbil. V různých divadelních adaptacích a úpravách je velmi často hraným autorem. Nejčastěji bývá na jevišti uváděn *Zločin a trest* (Divadlo Husa na provázku, Komorní scéna Aréna, NDM), *Bratři Karamazovi* (Divadlo Husa na provázku, Dejvické divadlo, Divadlo Petra Bezruče) nebo právě *Idiot*.

Činohra Národního divadla moravskoslezského uvede novou divadelní adaptaci, jejímž autorem je dramaturg činohry **Norbert Závodský**. Režie se po předešlém a úspěšném nastudování *Médey* ujme **Jakub Šmíd**. Ten s sebou opět přivede vizuálně silný a působivý tandem scénického výtvarníka **Petra Vítka** a kostýmního návrháře **Martina Chocholouška**. Hudbu bude tentokrát

Autorkou fotografie Jakuba Šmída je Michaela Škrňáková

komponovat na českých divadelních scénách dobře známý **Ivan Acher**. Je tedy zřejmé, že ačkoliv se jedná o klasický příběh z 19. století, můžeme se těšit na obcerstvující pojetí pracující jak s dobovým kánonem, tak přinášející interpretaci s aktuálním a naprosto současným estetickým jazykem. V hlavních rolích citlivého, epileptického knížete Myškina a hrubého, životem smýkaného Parfjona Rogožina se můžete těšit na **Roberta Fintu** a **Petra Panzenbergera**. Výstřední femme fatale

Nastasju Filippovnu ztvární **Kamila Janovičová**. Obsazení velkého příběhu je plné ikonických a kuriózních postav, které vytvářejí Dostojevského obskurní svět, takže na jevišti uvidíte většinu členů ansámblu činohry. Z dalších významných postav můžeme namátkou zmínit například bezpáteřního kariéristu Gaňu (v podání **Martina Dědocha**), zamilovanou a zraňovanou Aglaju (v podání nové posily souboru **Hany Piterkové**), noblesního, ale nebezpečného predátora knížete Tockého (**František Strnad**), komickou postavu

Lebeděva (**Petr Houska**), generálovou Jepančinovou (**Sabina Muchová**) či opilého křiklouna generála Ivolgina (v podání **Tomáše Jirmana**). Vyjmenovat bychom takto mohli vlastně všechny role. Tedy raději zkrátka, *Idiot* přináší krásný dramatický příběh plný úžasných postav a hereckých příležitostí. Jak se s těmito úkoly herci vypořádají, to se můžete dozvědět už na premiéře 10. ledna 2026 nebo na některé z následujících repríz, které by vám, milí diváci, rozhodně neměli ujít.

(pg)

Návrhy kostýmů od Martina Chocholouška

27. ročník
Festivalu ostravských
činoherních divadel

festivalostravar.cz

26.—30. 11. 25

Registrace probíhají na webu
festivalostravar.cz
v termínu 1.—22. října 2025

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA dpb DIVADLO PETRÁČKA studio 8 DLO DIVADLO LOUTEK OSTRAVA

OSTRAVA!!!

UVEDLI JSME

Alois Bartoň (Adam), Sára Erlebachová (Evelyn)
Foto Martin Kusyn

Neil LaBute (1963)

PODOBA VĚCÍ

Naše těla si začínají rozumět...

Překlad **Petra Hanáková**
Režie **Josef Doležal**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna a kostýmy **Pavla Kamanová**
Hudba **Jiří Trtík**

Obsazení:
Sára Erlebachová, Alois Bartoň,
Magdaléna Kubatková a Robert Finta

Reprízy 5. 11. (19.00), 29. 11. (10.00),
30. 11. (19.00), 13. 12. (19.00),
18. 12. (19.00) v Divadle „12“

Alois Bartoň (Adam), Sára Erlebachová (Evelyn)
Foto Martin Kusyn

Nenechte si ujít novinku činoherního souboru. Komorní vztahové drama, které přináší řadu znepokojivých otázek a témat o vztazích v současné době. Provokativní hra, která se vám dostane pod kůži... Její autor Neil LaBute v ní rozkrývá tenké hranice mezi uměním, etikou a lidskou identitou. Co o nové inscenaci říká její režisér Josef Doležal?

Podoba věcí mě po prvním přečtení oslovila hlavně prostředím, ve kterém se odehrává. Je to svět malého univerzitního městečka, které si na první pohled žije poklidným, možná dokonce i nudným

tempem. Po chvíli nám ale dojde, že věci nejsou tak klidné, jak se na první pohled zdály, jevíly, zkrátka jakou měly na první pohled podobu... Pod rouškou harmonických přátelství, „úsměvavých small talků“ a univerzitních lásek se skrývá svět, který je zlý, nehostinný a surový. Je to hra o hledání sebe sama a svého místa ve světě. O nejistotě, která je spojena s dospíváním. O prvních láskách, přátelství a zradě. Sledujeme příběh čtyř studentů, jejichž cesty se během společného studia různě proplétají. Jejich malé vesmíry nabývají nových jistot, ale také padají do naprosté nejistoty. Hra je, dle mého soudu, skvělou platformou pro sdílení něčeho velmi osobního, něčeho, co si každý v mládí prožil. Pro mě osobně to byla zejména touha si tyto věci zrekapitulovat a uzavřít je...

Doufám, že se má inscenace nedotýká pouze těchto věčných a obecných témat spojených s dospíváním v jakékoli době, ale moderním způsobem odhaluje svět dnešních mladých lidí a podává zprávu o dospívání v této odosobněné, dejme tomu, *tekuté době*. Ve hře je mnoho míst, která jsem sám zažil až z pohledu jedné, nebo druhé postavy. A i když to byly věci bolestné, spatřuji v nich zpětně i jistou krásu. Už při prvním čtení *Podoby věcí* mi vytanuly na mysli konkrétní obrázky z mého života. Vybídla mě k nim sama vizuální poetika světa této hry: noční město po dešti, výlohy, neonové nápisy, odrazy pestrých barev v kalužích nebo na sklech, liminální prostory. A samozřejmě hudba, která mě tímto obdobím provázela! Cítím, že teď mám poslední možnost se k tomu všemu vrátit, dokud je to ještě všechno živé, a zachytit to... Tu nejistou ténkovost lidského dospívání.

(pg)

Alois Bartoň (Adam), Sára Erlebachová (Evelyn),
Robert Finta (Phillip), Magdaléna Kubatková (Jenny)
Foto Martin Kusyn

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

NEJEN MOZART!

Magie hudby – krása pohybu – chvála humoru
Choreografie: Jiří Kylián, Angelin Preljocaj,
Eric Gauthier, Lea Bessoudo Greck

Premiéra 5. března 2026 v Divadle Jiřího Myrona

**K výročí
narození
W. A. Mozarta**

BABYLON BALET

Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu
Koncept: Jiří Nekvasil
Režie a libreto: Rocc
Choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi a další
Světová premiéra 13. června 2026 v Divadle „12“

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla
moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

LABUTÍ JEZERO – členky baletu NDM
Foto Sergei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (LISTOPAD – PROSINEC 2025)

Johann Sebastian Bach
OKNO
Choreografie: Jo Strömgren
Hudba: Johann Sebastian Bach – suity
pro sólové violoncello
1. 11. (19.00), 11. 12. (19.00)

Edvard Hagerup Grieg
PEER GYNT
Choreografie: Jeroen Verbruggen
Hudební nastudování: Sander Teepe
Dirigent: Sander Teepe / Filip Urban
6. 11. (18.30), 9. 11. (16.00)

Petr Iljič Čajkovskij
LABUTÍ JEZERO
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování: Alena Hron
Dirigent: Lukáš Kovařík / Adam Sedlický
22. 11. (18.30), 23. 11. (16.00)

Petr Iljič Čajkovskij
LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
Choreografie: Youri Vámos
Hudební nastudování a dirigent: Adam Sedlický
6. 12. (18.30), 7. 12. (11.00), 7. 12. (18.30), 20. 12. (18.30), 21. 12. (16.00), 25. 12. (16.00), 26. 12. (16.00), 27. 12. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Hudba skladatelů od 17. století až do současnosti
ČISTÁ RADOSTance
Choreografie: Justin Peck (*Heatscape*),
Marco Goecke (Duet z *Ptáka Ohniváka*),
Lea Bessoudo Greck (*Šárka*),
Jiří Kylián (*Křídla z vosku*), Itzik Galili (*Sofa*)
Hudba: Bohuslav Martinů; Igor Stravinskij;
Bedřich Smetana; Heinrich Ignaz Franz Biber,
John Cage, Philip Glass, Johann Sebastian
Bach; Tom Waits
14. 12. (14.00), 16. 12. (18.30) – derniéra

Od 1. do 23. listopadu
půl hodiny před každým
baletním představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
TECHNICKÉ ÚVODY.

DRAMATURGICKÉ ÚVODY
k danému titulu budou probíhat
od 24. listopadu.

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení diváci,

závěr roku se u nás v baletu tradičně
ponese ve znamení oblíbených titulů
Louskáček – Vánoční koleda nebo
Labutí jezero. Kromě nich bych vás však
ráda pozvala také na inscenace *Peer Gynt*
nebo *ČISTÁ RADOSTance* –
tento komponovaný večer totiž bude mít
16. prosince derniéru!

Zejména zmíněná představení klasických
příběhových baletů pro náš soubor
představují nejen návrat k tradici, ale také
velkou výzvu. Na jevišti se setkávají naši
tanečníci, děti z Baletního studia NDM,
hosté, a v případě *Peer Gynta* dokonce
i sólistky a sbor opery NDM. A jen díky
této spolupráci vznikají jedinečné večery,
které spojují tanec, hudbu i emoce
do výjimečného divadelního zážitku.

Vedle představení v našich ostravských
divadlech náš soubor čeká i několik
výjezdů. V polovině listopadu se vydáme
do Milána na prestižní událost *Gala
Roberto Bolle and Friends*, která
sdružuje největší hvězdy světového
tance. V divadle Teatro degli Arcimboli

uvedeme choreografii Itzika Galiliho *Sofa*
a je pro nás velkou ctí vystoupit po boku
Roberta Bolleho, bývalého prvního sólisty
v divadlech American Ballet Theatre
a Teatro alla Scala.

Jen o několik dní později budeme stát
na jevišti u příležitosti velkého loučení.
Pražský komorní balet – soubor, který
více než půl století obohacoval českou
taneční scénu – pozastavuje svou
činnost a rozloučí se svým posledním
galavečerem v vinohradském divadle.
Naši účast s duetem z *Ptáka Ohniváka*
od Marca Goeckeho vnímám nejen jako
umělecký příspěvek, ale i jako osobní poctu
choreografovi a zakladateli souboru Pavlu
Šmolkovi, jehož odkaz mě provází od studií
oboru choreografie na HAMU až po dnešní
práci v čele baletního souboru NDM.

Na závěr listopadu se pak opět
přeneseme do atmosféry radosti. Členové
našeho souboru vystoupí na tanečním
festivalu Dance Life! v Brně, kde se setkají
nejen s dalšími profesionálními tanečníky,
ale i se studenty a veřejností, která k tanci
chová stejnou vášeň jako my.

Ať už se potkáme na některém
z představení v Ostravě, či jinde, věřím,
že Vás tanec v našem podání nadchne
a přinese Vám alespoň tolik radosti, kolik jí
každý den přináší nám.

Děkuji Vám za Vaši přízeň.

Lenka Dřímlová

Lenka Dřímlová

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
– Laura Moreno Gasulla (Vila Vánoce)
Foto: Serghie Ghenciu

PŘIPRAVUJEME

NOVÁ CHOREOGRAFIE NA HUDBU MOZARTOVA REQUIEM

Lea Bessoudo Greck (choreografka)
Foto: Lucie Maceczková

První premiérou této sezóny, kterou
v souboru baletu NDM připravujeme, bude
inscenace *Nejen Mozart!* V Divadle Jiřího
Myrona ji uvedeme 5. března příštího roku,
symbolicky v roce 270. výročí narození
tohoto slavného rakouského skladatele.
Vedle choreografů, jako jsou Jiří Kylián, Eric
Gauthier a Angelin Preljocaj, se ve složeném
večeru představí také francouzsko-izraelská
tvůrkyně **Lea Bessoudo Greck**, která
v předešlé sezóně pro naši inscenaci *ČISTÁ
RADOSTance* vytvořila choreografii *Šárka*
na hudbu stejnojmenné skladby Bedřicha
Smetany. Letos se jí předlohou stala zádušní
mše *Requiem* od Wolfganga Amadea
Mozarta. A přestože celý proces vzniku
choreografie je teprve ve svých začátcích, již
nyní můžeme odhalit, jak choreografka téma
této slavné skladby vnímá a co pro ni bude
stěžejním motivem.

Requiem jako rituál metamorfózy

Mozartovo *Requiem* je jedním
z nejslavnějších děl klasické hudby. Pro
mnohé je zosobněním absolutního konce a je
často spojováno s tématy smrti, pomíjivosti
a duchovního rozměru lidské existence. Lea
Bessoudo Greck však ke skladbě přistupuje
z jiné perspektivy. Spíše než na smrt jako
konec zaměřuje se na proměny – těla,
vědomí i lidské zkušenosti. „*Zkoumám
témata transformace, ztráty a obnovy,
boje a osvobození i lidské křehkosti. Mým
skutečným cílem je vytvořit univerzální
emoci, metaforu, která jde nad rámec
pohřebního rituálu,*“ říká choreografka.

Její přístup se odráží i v inspiraci u Franze
Kafky. Z jeho díla *Proměny* si Lea Bessoudo
Greck bere existenciální samotu a absurditu
smrti, kterou ale přetváří v prostor pro nový
začátek. „*Kafka věřil, že smrt je nevyhnutelná
a tělo končí. Já věřím, že se vyvíjí a může
se stát nositelem kolektivní paměti.*“ Smrt
tak podle ní nemusí být vnímána jako konec,
ale jako přechod do jiné podoby bytí. A tanec
se v choreografii stává prostředkem, jak
tuto proměnu vyjádřit. „*Tělo nemizí, ale
skrze pohyb se proměňuje v něco nového.
Stává se ještě mocnějším a živějším než
předtím.*“ Každý krok je tak jakousi malou
proměnou, která odráží samotnou podstatu
lidské existence. „*Skrze pohyby pořád
zažíváme malé metamorfózy, drobné konce
a obnovy. Je to paralela k neustále se měnící*

*povaze lidské existence prostřednictvím těla
a pohybu,*“ dodává.

Proměny skrze hudbu

Mozartovo *Requiem* patří k nejslavnějším
dílům hudební historie a samo o sobě
představuje monument plný emocí. Právě
proto bylo pro choreografku velkou výzvou
se do něj pustit. „*Byla jsem oslovena, abych
vytvořila nové dílo na Mozartovu hudbu.
Requiem mě okamžitě oslovilo – svou silou,
krásou i emocemi. Cítila jsem, že skrze
něj mohu přenést transcendentní emoce
pohybem,*“ popisuje dále Lea Bessoudo
Greck.

Zajímavostí je i pojetí hudebního aranžmá,
na němž choreografka spolupracuje
s řeckým skladatelem Kostantínem

Lea Bessoudo Greck (choreografka), Dario Erguido
Foto: Lucie Maceczková

Papazafeiropoulos. První část skladby zazní neobvykle v čistě instrumentální verzi, která dá větší prostor vyniknout tanci a pohybu. Ve druhé části se pak přidá i sbor, čímž vznikne kontrast mezi dvěma světy – mechanickým a smyslovým. „*Chci, aby diváci slyšeli Requiem i jinak, bez zpěvu, a aby hudba procházela metamorfózou stejně jako tělo,*“ vysvětluje choreografka.

Síla vizuální stránky

Jak sama Lea Bessoudo Greck zdůrazňuje, vedle samotného tance je pro ni při tvorbě nové choreografie vždy velmi důležitá scénografie. „*Je to jedna z prvních věcí, se kterou obvykle začínám. Dostanu vizuální nápad, který se pak snažíme zhmotnit,*“ popisuje. Při tvorbě choreografie na hudbu *Requiem* spolupracuje s asistentem choreografie Nadavem Vogalem, kostýmním designérem Pavlem Knollem a scénografem Brunem Sultanem. Ti všichni pak svou roli vnímají především v doprovázení choreografky při jejím tvůrčím procesu a v naslouchání jejím vizím, jimž následně dávají reálnou podobu.

„*Pohyb má přednost před vším. Scénografie je součástí dialogu, který co nejvěrněji podporuje choreografovu vizí,*“ popisuje Bruno Sultan a pokračuje: „*Jednou z představ Ley byl například monolit světla, jenž vytvoří monumentální*

bránu. Mým úkolem bylo tuto vizi ukotvit a rozvinout v jasný vizuální jazyk. To, co je na celém jejím přístupu unikátní, je právě snaha vyhnout se tomu, aby Requiem bylo redukováno na dílo zaměřené výhradně na smrt. Hudbu interpretuje spíše směrem k transformaci, mutaci. Requiem tak již není koncovým bodem, ale cestou k jinakosti, což otevírá dveře nečekaným scénografickým aspiracím.“ Inspiraci čerpal mimo jiné i z děl Alfonse Muchy, především z jeho maleb, kde světlo hraje zásadní roli. „*V jeho plátnech je dramatické světlo, které s významem díla velmi rezonuje. Doufám, že diváci zažijí emocionální, pohlcující zážitek – takový, který je překvapí – a vymaní se z předsudků, jež se obvykle s Mozartovou ikonickou hudbou spojují,*“ dodává scénograf. (hh)

REQUIEM – SKLADBA OPŘEDENÁ TAJEMSTVÍM

Requiem v d moll patří k nejslavnějším a zároveň k nejzáhadnějším skladbám hudební historie. Wolfgang Amadeus Mozart ji vytvořil v roce 1791 na objednávku, která byla opředená tajemstvím. Anonymní zadavatel totiž poslal prostředníka a skladatel se nikdy nedozvěděl, kdo si dílo skutečně přeje. Tato okolnost později dala vzniknout řadě legend, podle jedné z nich Mozart věřil, že píše vlastní zádušní mši. Jak se však později ukázalo, skutečným objednavatelem byl hrabě Franz von Walsegg-Stuppach, který chtěl touto zádušní mší uctít památku své zesnulé manželky Anny, přičemž dílo plánoval vydávat za vlastní kompozici.

Skladba však z důvodu Mozartovy předčasné smrti v prosinci téhož roku zůstala nedokončena. Rozpracované *Requiem* o dva roky později dopsali jeho žáci, především Franz Xaver Süssmayr. Právě proto dnes existuje více verzí skladby, ať už věrných původnímu rukopisu, nebo s různými úpravami.

Tom Bellec
Foto Lucie Maceczková

DANCE CONTEXT journal

**Identity v tanci — 2025
Nové číslo odborné publikace o současném tanci, baletu a novém cirkusu.**

Dvojazyčně (CZ/EN)
Barevně Včetně shrnutí sezóny 2024/25
Autoři z ČR, SK, PL, SRB

Vychází v říjnu!
Objednávejte tištěné vydání nebo PDF na Dance Context Eshop

ROZHOVOR

EDGAR MATEO NAVARRO
Každá role mě v něčem obohatila

PEER GYNT – Edgar Mateo Navarro (Peer nepolepšitelný)
Foto Sergei Gherciu

Do souboru baletu NDM nastoupil španělský tanečník Edgar Mateo Navarro v roce 2023 jako sborista. Díky své vytrvalé práci a kontinuálně kvalitním výkonům zastává od letošní sezóny nově pozici sólisty. „*Na Edgarovi oceňuji nejen to, že je skvělým tanečníkem, ale také jeho ochotu vypomoci, když je potřeba. Ve chvílích, kdy se klíčoví tanečníci zranili nebo odešli, Edgar byl ten, kdo dokázal zaskočit a v kritických momentech byl souboru vždy oporou,*“ vyzdvihuje šéfka souboru baletu NDM Lenka Dřimalová.

Letos diváci Edgara Matea Navarra uvidí ve stěžejních rolích napříč celým repertoárem, včetně inscenací *Labutí jezero*, *Peer Gynt*, *Carmen* nebo *ČISTÁ RADOSTance*. Jaká z rolí je jeho nejoblíbenější? A čím by byl, pokud by se nestal tanečníkem? Vše se dozvíte v rozhovoru, který jsme s Edgarem Mateem Navarrem pořídili.

V souboru baletu NDM jste už třetí sezónu. Jak se vám v Ostravě líbí?

Byl to velký skok. Předtím jsem žil v Amsterdamu a pocházím z Valencie, což jsou dvě velká města. Ostrava je jiná – menší, klidnější. První měsíc nebo dva jsem si zvykal úplně na všechno – na město, lidi, počasí. První zima byla těžká, hlavně kvůli nedostatku světla. Tak krátké dny jsem nikdy předtím nezažil. Bylo to depresivní. Ostrava jako taková se mi ale líbí, vnímám, že se hodně rozvíjí, otevírá se zde spousta nových podniků.

Jak se zde cítíte jako cizinec?

V tomto směru by mohla být Ostrava určitě otevřenější. Občas cítím určité odsuzování – třeba kvůli tomu, jak se oblékám nebo protože mluvím anglicky.

Myslím, že město se musí naučit víc přijímat různorodost a odlišné kultury, jako třeba v Německu nebo jinde. V tomto vnímám, že Ostrava má před sebou ještě hodně práce.

Vraťme se nyní k souboru baletu NDM. Od letošní sezóny nově zastáváte pozici sólisty. Co pro vás tento postup znamená?

Jsem vděčný, vnímám to jako velké ocenění mé práce. Ale jinak se pro mě v podstatě nic nemění. Pracuji stejně tvrdě, cítím k ostatním v souboru stejný respekt. Beru to jako krásné uznání, ale nijak mě to nezměnilo.

V repertoáru souboru ztvárňujete řadu klíčových rolí, například v inscenacích Carmen, Peer Gynt nebo ČISTÁ RADOSTance. Máte některou z nich oblíbenou?

Každá z rolí mě něčím obohatila a pomohla mi jako tanečníkovi vyrůst. Nedokážu asi vybrat jednu nejoblíbenější, ale možná bych zmínil *Carmen*, která je pro mě velmi speciální. Byla to úplně první inscenace, ve které jsem tančil, když jsem do souboru přišel. Tehdy jsem tančil roli Dancaira (*v současné sezóně tančí roli Zvířete – pozn. red.*), ale celou inscenaci jsem si opravdu zamiloval, je to skvělé dílo.

Zmínila jsem komponovanou inscenaci ČISTÁ RADOSTance, kde tančíte jak v neoklasické choreografii Heatscape, tak v modernějších choreografiích Šárka či duet z Ptáka Ohniváka. Jak náročné pro vás je během jednoho večera přecházet mezi takto odlišnými styly?

ČISTOU RADOSTance mám moc rád, bylo skvělé mít možnost pracovat s tolika skvělými tvůrci, jako jsou Lea Bessoudo

Greck (autorka choreografie *Šárka*), Jiří Kylián (autor choreografie *Křídla z vosku*) nebo Marco Goecke (autor duetu z *Ptáka Ohniváka*). Ale tančit ve vícero choreografiích v rámci jednoho večera je velmi náročné, hlavně mentálně. Během chvíle musím přepnout z jednoho pohybového jazyka do úplně jiného. Na začátku mě z toho bolela hlava (*smích*) – tolik počítání a různých pohybů. Ale tělo si časem zvykne. A dnes už si tyto kontrasty užívám.

Před rozhovorem jste mi prozradil, že máte raději současný tanec než klasický. Proč?

Dřív jsem měl radši klasiku, ale postupně jsem se našel spíš v současném tanci. Poskytuje více svobody a má pro mě větší uměleckou hloubku. Nabízí prostor pro poznávání sebe sama, možnost projevit vlastní emoce a pocity. V klasice jen opakujeme něco, co už někdo vytvořil. V něčem je to jako pohádka – pěkné, ale ne příliš hluboké. Přirovnal bych to k situaci, kdy výtvarník maluje jen tvary podle zadání a potom má možnost tvořit abstrakci – podobně vnímám rozdíl mezi klasickým a současným tancem.

Kdybyste nebyl tanečníkem, jaké profesi byste se věnoval?

Studoval jsem přírodní vědy, zajímala mě medicína, psychologie, biologie. Umím si představit, že bych byl lékařem nebo psychologem. Na druhé straně mě baví umění a kreativní činnosti, rád píšu, chtěl bych se naučit psát poezii. A v současnosti mě samozřejmě láká práce v divadle, třeba jako asistent choreografa. To je pro mě aktuálně první volba. Až ukončím kariéru tanečníka, chtěl bych své zkušenosti předávat dalším. (hh)

SOUBOR BALETU NDM

Očima nových i zkušených tanečníků

Baletní soubor prochází každý rok proměnou. Zatímco někteří tanečníci nás v létě opustí a zamíří do jiných angažmá, jiní na podzim přijdou. Na začátku letošní sezóny tak náš soubor opět posílilo několik nových tanečníků a tanečnic ze všech koutů světa. Jaké jsou jejich první dojmy ze souboru i z Ostravy? A jak tyto změny vnímají zkušení, stávající tanečníci, kteří jsou členy souboru již několik let a každoročně si musí zvykat na nové kolegy? Na to vše jsme se jich zeptali v krátké anketě.

- 1. Jak vnímáte každoroční obměny souboru a příchody nových tanečníků?**
- 2. Jak vzpomínáte na své začátky v souboru baletu NDM?**

Rei Masatomi (Japonsko) – člen souboru baletu NDM od sezóny 2014/2015, od sezóny 2022/2023 na pozici prvního sólisty

1. V souboru jsem sice už přes 10 let, ale vůbec nemám pocit, že to je tak

dlouho, protože se složení neustále mění. Když někdo odchází, je mi to líto, ale zároveň vidím ta pozitiva, protože začíná nová kapitola. Každý tanečník přináší novou kvalitu a energii. Rád s novými lidmi spolupracuji a baví mě poznávat je skrze společnou práci, to je velmi inspirující.

2. Vzpomínám si, že jsem se cítil hodně ztracený, i když to nebylo moje první angažmá. Být profesionálním baletním tanečníkem je velmi specifické. Vyžaduje to fyzickou práci, učení se choreografiím, hluboké porozumění dílu i roli a také schopnost propojit to s emocemi. Při tanci s ostatními je zase klíčové chápat partnera či skupinu jako tým. To může být hodně náročné, zvlášť v novém prostředí s neznámými lidmi. Proto se my „staří“ snažíme nováčkům jejich začátky co nejvíc usnadnit.

Natalia Adamska (Polsko) – členka souboru baletu NDM od sezóny 2016/2017, od sezóny 2022/2023 na pozici sólistky

1. Jsem v souboru už 9 let, takže jsem zažila mnoho obměn tanečníků. V našem prostředí je to běžné – lidé často mění soubory a repertoár. Samozřejmě je smutné, když odejde někdo, s kým jsem si vytvořila blízký vztah, ale svět tance je malý a věřím, že se můžeme znovu potkat jinde. Zároveň je ale vždy inspirující, když přijdou noví lidé. Přináší to do souboru novou energii a vždy se od nich dá něco naučit, což považuji za velmi důležité pro svůj profesní růst.

2. Všichni byli moc vstřícní a podporující. Začít žít v jiné zemi a pracovat v novém souboru je vždy velká výzva. Nakonec si tím ale musíme projít všichni. Podpora a pomoc kolegů je pak v takové chvíli k nezaplacení.

Rita Pires (Portugalsko) – členka souboru baletu NDM od sezóny 2017/2018, od sezóny 2022/2023 na pozici sólistky

1. Většina tanečníků našeho souboru pochází ze zahraničí. Být daleko od svých rodin pak znamená vytvořit si do jisté míry novou rodinu tady v Ostravě. Právě proto je pro mě osobně konec sezóny vždy trochu smutná událost. Loučíme se s blízkými přáteli, s lidmi, o které se opíráme. Dobrou zprávou ale je, že díky našemu zvláštnímu propojení zůstáváme v kontaktu po celém světě.

Pro ty, kdo zůstávají, je pak na začátku sezóny vždy hodně práce s integrací nových tanečníků do souboru. Musí se naučit spoustu repertoáru, a především si najít v souboru své místo. Z vlastní zkušenosti vím, že během prvního roku mají nováčci tendenci držet se více pohromadě, protože všichni procházejí podobnou situací. Seznamují se s tím, co znamená být profesionálním tanečníkem, hledají své místo v souboru a často se zároveň poprvé v životě odloučí od rodiny.

Foto Lucie Maceczková

2. Když jsem nastoupila já, také jsme byli velká skupina. Byli jsme společně stejně zapálení – a fungovalo to! Mnoho z těch, se kterými jsem začínala, je v souboru dodnes a jsem přesvědčená, že právě ten první společný rok byl základem našeho dnešního silného propojení a přátelství.

- 1. V baletním souboru NDM působíte od letošního roku. Jaké jsou vaše první dojmy?**
- 2. Na co se v aktuální sezóně těšíte, případně co je pro vás největší výzvou?**

Dandara Caetano (Brazílie) – od sezóny 2025/2026 sboristka s povinností sóla v baletu NDM

1. Hned na začátku mě mile překvapilo, že si všichni tanečníci dali záležet na tom, aby se mi představili a seznámili se se mnou. Musím přiznat, že mi to udělalo opravdu radost. Ostrava mě pak zaujala svou organizovaností a funkčností. A taky mě potěšilo, že se zde dá zajít k vodě – třeba k řece nebo k jezeru. Není to sice jako pláž v Brazílii, kam jsem byla zvyklá chodit v létě, ale připomíná mi to známý pocit odpočinku, a tím i trochu domov.

2. Nejvíce se samozřejmě těším na novou zkušenost a na to, že se tanečně posunu na novou úroveň. Soubor NDM jsem si vybrala právě kvůli jeho repertoáru a doufám, že budu mít příležitost si z něj zatancit co nejvíce.

A co je pro mě největší výzvou? Asi nejnáročnější je pro mě cítit se při práci uvolněně, najít si v souboru své pevné místo a získat respekt, což je pro mě velmi důležité. A pak také jít v Ostravě do obchodu a nenajít tam nic v angličtině (smích). Naštěstí mi hodně pomáhá můj kamarád Google, takže teď už všude chodím s otevřeným překladčem.

Oríón Picó Plaja (Španělsko) – od sezóny 2025/2026 sborista s povinností sóla v baletu NDM

1. Moje první dojmy ze souboru jsou pozitivní, tanečníci jsou moc podporující a od první chvíle se zde cítím vítán. Zároveň obdivuji vysokou uměleckou úroveň a profesionální atmosféru, která v souboru panuje. Co se týká Ostravy, příjemně mě překvapilo, jak snadno jsem si zvykl a jak milí lidé tu jsou. Město je klidné, ale zároveň plné kultury.

2. Velkou výzvou je pro mě jazyk a také přizpůsobení se novému repertoáru a stylu práce, což mě ale zároveň motivuje, abych se nadále zlepšoval a tanečně posouval. Nejvíce se pak těším na další umělecký růst díky bohatému a různorodému repertoáru. Jsem také moc rád za příležitost spolupracovat s různými choreografy a získávat nové zkušenosti skrze společnou práci a vystoupení. A v neposlední řadě se těším na to, až si s ostatními tanečníky vytvoříme silnější vztahy a budeme spolu stát na jevišti.

Tom Bellec (Francie) – od sezóny 2025/2026 stálý host baletu NDM

1. Když jsem poprvé přišel na baletní sál, potkal jsem zde tanečníky, kteří se vrátili z prázdnin a přinášeli do sálu veselou, téměř rodinnou atmosféru. V tu chvíli jsem věděl, že mě čeká sezóna s lidmi, kteří jsou otevření a inspirativní – a to je jedna z věcí, které v souboru vždy hledám. Ostrava mě pak příjemně překvapila počasím. Minimálně na začátku podzimu bylo mnohem slunečnější než při mé první návštěvě na konkurzu. A protože pocházím z jihu Francie, slunce mi přechod do nového prostředí hodně usnadnilo.

2. Velmi mě baví rozmanitost repertoáru souboru, která přináší nové perspektivy do mého tanečního projevu. A právě na to se letos těším, tedy na možnost být součástí různých choreografií a spolupracovat s inspirativními umělci, ať už z našeho souboru, nebo ze zahraničí.

Nefeli Pantelia (Řecko) – od sezóny 2025/2026 stálá hostka baletu NDM

1. Změna prostředí a příchod na úplně nové místo s novými lidmi je pro mě vždy výzvou. Zpočátku pro mě bývá těžké se přizpůsobit, a stejně tomu bylo i tentokrát. Rozhodně ale nelituji – užívám si zde každou chvíli a mé dojmy jsou celkově velmi pozitivní. Tanečníci tvoří přátelskou a podporující skupinu, což není samozřejmostí v každém souboru. Vyznačují pozitivní energii a jsou vždy ochotní pomoci, ať už jde o učení choreografie, nebo cokoli dalšího.

2. Velmi se těším, až budu moci hlouběji poznat repertoár souboru, co nejvíce ho tančit na jevišti, a především sledovat, jak mě tato zkušenost posune – umělecky i osobně.

(hh)

NESMRTELNOST KLASICKÉHO BALETU

V čem tkví obliba baletů Labutí jezero a Louskáček?

Na repertoáru baletního souboru NDM zůstávají i v letošní sezóně oblíbené tituly klasického baletu v osobitém pojetí choreografa Youriho Vámoše – *Labutí jezero* a *Louskáček* – *Vánoční koleda*. Obě inscenace přináší nová pojetí klasické baletní literatury, která v sobě nesou nezaměnitelný Vámosův rukopis. Zároveň patří k titulům, které si u diváků drží stálou oblibu. Proč je klasický balet pro návštěvníky tak přitažlivý? A čím dokážou příběhy staré i více než sto let stále oslovovat publikum všech generací?

Klasický balet je jako sen

Pro mnohé diváky je balet příležitostí uniknout z každodenního shonu do světa krásy hudby a tance. Právě klasické inscenace jsou pak jistotou, že na jejich představeních návštěvníci tento zážitek dostanou. „*Klasický balet je jako opera – každý pohyb je stylizovaný a estetický. Současný tanec naopak často vychází z realistických gest, což nemusí být to, co divák od návštěvy divadla očekává. Nečerpá totiž čistě jen z fantazie. Přichází a odchází s módními trendy, zatímco klasika přetrvává staletí,*“ vysvětluje jeden z důvodů obliby klasických inscenací asistentka choreografa Youriho Vámoše Joyce Cuoco a dodává: „*V dobrém klasickém baletu diváci touží vstoupit do tohoto kouzelného světa, což samozřejmě není možné. Právě proto očekávání nikdy nezmizí, klasika je nadčasová, je jako sen.*“

Podobně vnímá kořeny velké obliby klasického baletu i teoretička tance a pedagožka Hudební a taneční fakulty Akademie múzických umění v Praze Helena Kazárová. „*Mnozí lidé v divadle hledají určité vybočení ze všedního životního rytmu. Tradiční baletní repertoár jim nabízí*

odpočinek od „pachu kuchyňského dřezu“, jak to obrazně vyjádřil slavný baletní mistr Anton Dolin, a vysoce stylizovanou estetiku pohybu, často spojenou s krásou. Navíc hudba, která ho doprovází, mívá ve většině případů velkou emocionální sílu,“ popisuje.

Příběhy, které neomrzí

Velký díl obliby klasických inscenací je bezesporu i ve znalosti děje. Příběhy jsou ve společnosti obecně známy, takže diváci ví, co mohou očekávat. Právě tato předvídatelnost jim dává pocit jistoty, zároveň ale otevírá prostor pro tvůrčí práci choreografů a inscenátorů. Ti stojí před nelehkým úkolem – vdechnout starému příběhu nový život tak, aby reflektoval dnešní dobu, ale zároveň se příliš neodchýlil od původního znění, které diváci očekávají. „*Je to velká odpovědnost a vyžaduje to talent, neboť nové nastudování klasických děl je vždy plné nástrah. Z původních choreografií zbyly jen fragmenty a inscenátor tvoří pro současné publikum. Je tedy třeba zvolit tvůrčí přístup, který by ale neměl upřednostňovat inscenátorovo ego. V případě Labutího jezera a dalších Čajkovského baletů je to pak nejen samotný příběh vystavený na prastarém mýtu, ale také kvalita hudby, jež dílu dává nesmrtelnost,*“ míní Helena Kazárová.

Zároveň se proměňuje i to, jak společnost vnímá jednotlivé obrazy a symboly z klasických baletů. Scény, které před 150 lety působily skandálně a kontroverzně, dnes už nikoho nezaskočí, naopak dříve opomíjené motivy dostávají zcela nové interpretace a významy. „*Třeba labuť bývala v minulosti vnímána jako erotický symbol, což už dnešnímu publiku může být vzdálené. Proto se Youri Vámos ve své inscenaci například snaží srozumitelně*

ukázat rozštěpené vědomí hlavního hrdiny Siegfrieda, což je něco, co dnes s lidmi může rezonovat,“ dodává Joyce Cuoco.

Přijďte na klasický balet do divadel NDM

Jak jsme již zmínili, v souboru baletu NDM mají inscenace vycházející z klasických děl své pevné místo. To přitom rozhodně není samozřejmostí a řada souborů klasický tanec do svého repertoáru vůbec nezařazuje. „*S těmito inscenacemi se pojí vysoké nároky na tanečníky, především co se týká techniky, práce na špičkách, partnerského tance a celkové schopnosti zvládnout složitý repertoár. Díky vysoké kvalitě našeho souboru se ale můžeme pustit i do takto náročných děl,*“ popisuje šéfka souboru baletu NDM Lenka Dřimalová.

V aktuální sezóně zveme například na představení již zmíněných baletů *Labutí jezero* a *Louskáček* – *Vánoční koleda*. A pro ty z vás, kteří by vedle klasiky rádi ochutnali i trochu současného tance, máme připravený například komponovaný večer *ČISTÁ RADOSTance*, který nabízí pestrou kombinaci obou stylů. (hh)

Děkujeme divákům za mimořádný zájem, všechna plánovaná představení obou inscenací jsou zatím vyprodaná. Sledujte náš web a nastavte si „hlídacího psa“, občas se pár míst v rezervacích uvolní.

Reprízy baletu Labutí jezero
22. 11. (18.30) a 23. 11. (16.00)

Reprízy baletu Louskáček – Vánoční koleda
6. 12. (18.30), 7. 12. (11.00),
7. 12. (18.30), 20. 12. (18.30),
21. 12. (16.00), 25. 12. (16.00),
26. 12. (16.00), 27. 12. (16.00)

muzikál

PREMIÉRA V SEZÓNĚ 2025/2026

Tomáš Vůjtek (1967) – Zdeněk Král (1971)

TAK SE NAM STALO...

Život je jako rozbité zrcadlo – buď se v něm poznáš, nebo se pořežeš

Námět a režie: Gabriela Petráková

Hudební nastudování: Marek Prášil

Choreografie: Ladislav Cmorej

Světová premiéra 23. dubna 2026

v Divadle Jiřího Myrona

Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM
je na Instagramu:
muzikalndm

KINKY BOOTS – Radim Bierský (Charlie Price),
Peter Pecha (Lola / Simon)
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (LISTOPAD – PROSINEC 2025)

Tim Rice – Andrew Lloyd Webber
JESUS CHRIST SUPERSTAR

Přebásnil: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
1. 11. (18.30), 2. 11. (16.00), 4. 11. (18.30), 5. 11. (18.30), 29. 12. (18.30)

Michael Kunze – Sylvester Levay
ELISABETH

Český text: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Tomáš Stanček
Choreografie: Ladislav Cmorej
6. 11. (18.30), 7. 11. (18.30), 8. 11. (18.30), 9. 11. (16.00), 9. 12. (18.30), 10. 12. (18.30), 11. 12. (18.30), 18. 12. (18.30), 19. 12. (18.30)

Cyndi Lauper – Harvey Fierstein
KINKY BOOTS

Český text: Pavel Bár, Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková, Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Jiří Janík / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
Choreografie high heels: Antonín Blahuta
11. 11. (18.30), 19. 11. (18.30), 20. 11. (18.30), 21. 11. (18.30), 26. 12. (16.00), 27. 12. (16.00)

Björn Ulvaeus – Benny Andersson – Catherine Johnson
MAMMA MIA!
Český text: Adam Novák
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Choreografie: Antonín Blahuta, Ladislav Cmorej
12. 11. (18.30), 25. 11. (18.30), 26. 11. (18.30), 30. 11. (15.00), 2. 12. (18.30), 3. 12. (18.30), 12. 12. (18.30), 13. 12. (18.30), 30. 12. (18.30), 31. 12. (17.00)

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDELI
Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
13. 11. (19.00), 14. 11. (19.00), 22. 11. (19.00), 14. 12. (16.00), 16. 12. (19.00)

Lionel Bart
OLIVER!

Český text: Jiří Josek
Úprava a aktualizace českého textu: Michael Prostějovský
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Joel Hána / Marek Prášil
Choreografie: Denisa Komarov Kubášová, Lumír Olšovský
15. 11. (18.30), 16. 11. (16.00), 6. 12. (18.30), 7. 12. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONÁŠ A TINGL-TANGL
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
23. 11. (16.00), 17. 12. (19.00)

John Kander – Fred Ebb – Bob Fosse
CHICAGO
Překlad: Ivo T. Havlů
Úprava českého překladu: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej, Simona Machovičová
27. 11. (18.30), 28. 11. (18.30), 20. 12. (18.30), 21. 12. (16.00), 25. 12. (16.00)

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný
INTERVIEW
Režie: Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
29. 11. (19.00), 5. 12. (19.00)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí příznivci muzikálu,

sezóna je tak říkajíc v plném proudu a mám osobně radost, že náš muzikálový soubor hraje stále před vyprodaným hledištěm. Jistě jste si všimli, že ne každý měsíc uvádíme všechny naše tituly. Naopak, vždy jen některé, zato ale ve větším počtu představení za sebou. Má to jednoduchý důvod. Naše inscenace jsou stále technicky náročnější a jejich příprava se zkrátka za jedno odpoledne nedá stihnout. Jedná se o opatření, které jde ruku v ruce s naším neustálým přáním zvyšovat kvalitu inscenací a být tak skutečným „muzikálem superlativů“. Na naší „velké“ scéně v Divadle Jiřího

Myrona tak máme stále na repertoáru slavné tituly, jako jsou *Jesus Christ Superstar*, *Chicago*, *Producenti*, *Oliver!*, *Kinky Boots*, i novinky loňské sezóny – *Elisabeth* a *Mamma Mia!*

Na otázku, proč v letošní sezóně chystáme jen jednu premiéru, jsem několikrát odpovídala i psala na těchto stránkách. Náš soubor rozhodně nelenoší. Kromě mírného navýšení počtu představení v každém měsíci má na svých bedrech pro letošek mimořádný úkol – uvedení původní novinky, napsané přímo pro něj. Jmenuje se *Tak se nám stalo...* a je z pera libretisty Tomáše Vůjtky a skladatele Zdeňky Krále. K tomuto muzikálu mám osobní vztah, protože kromě režie mám na svědomí i jeho námět. Z nového muzikálu na nás dýchne nejen duch dob minulých, nýbrž i našeho města, tedy Ostravy. Je o síle ženského přátelství a o životě v dobách k nepřežití. Hlavními hrdinkami příběhu jsou tři nejlepší kamarádky Gába, Hanka a Lída. A nic na jejich přátelství nezměnila ani skutečnost, že svět, ve kterém vyrůstaly, se změnil k nepoznání. K nepoznání se změnil i ony samy, protože se v tom světě snažily přežít. Možná se v příběhu a jeho

situacích poznáme tak trochu my všichni. Víc ale prozrazovat nebudu. To si necháme až do dalšího vydání v novém roce.

Agentura VBW, která zastupuje autory muzikálu *Elisabeth*, se po úspěšném uvedení muzikálu v NDM rozhodla, že exkluzivně – jako jedinému divadlu v České republice – udělí našemu souboru licenci k vytvoření CD. Nahrávání proběhne ve spolupráci s Českým rozhlasem a je spolufinancováno crowdfundingovou kampaní Hithit. Prosíme o Vaši podporu, která může zásadně pomoci při vzniku unikátního zvukového záznamu *Elisabeth* s ostravským muzikálovým souborem. Děkuji!

Přeji Vám všem spoustu muzikálových zážitků.

Gabriela Petráková

Na internetových stránkách www.hithit.com najdete všechny informace k našemu projektu pod názvem *Elisabeth mří na CD*.

PŘIPRAVUJEME

Hana (Martina Vlčková), Gába (Veronika Prášil Gidová), Lída (Michaela Horká). Za nimi Otec (Lukáš Vlček), Bratr (Roman Harok) a další účastníci sametové revoluce. Foto Adam Živnůstka

TAK SE NÁM STALO...

Tak se nám stalo... je nový muzikál tvůrců **Gabriely Petrákové** (námět a režie), **Tomáše Vůjtky** (libreto) a **Zdeňky Krále** (hudba), psaný na míru našemu divadlu. V následujících měsících vám budeme na stránkách časopisu i na našich sociálních sítích představovat dobu a kontext, v jakém se příběh odehrává. Autorský tým vypráví příběh tří žen, jejichž životy se rozvíjejí v kulích proměňující se společnosti. **Gába, Hana a Lída jsou tři kamarádky, které se znají od dětství a snaží se obstát ve světě, jenž se mění rychleji, než si stačí uvědomit.** Muzikál o síle ženského přátelství a o životě v dobách k nepřežití zachycuje, co se děje, když velké dějiny vstoupí do malých životů. Když se ideály drolí, přátelství zůstává a člověk musí hledat, čemu věřit, protože všechno, čemu věřil, přestává platit.

Osmdesátá léta v tehdejší Československu byla zvláštním obdobím. Režim se tvářil, že všechno funguje, i když bylo stále zřejmější, že nefunguje téměř nic. Byla to doba, kdy se lidé smáli vtipům, které nesměli vyprávět nahlas. Kdy se úspěch měřil známkami z občanské výchovy a kdy se svět dělil na „my“ a „oni“, přestože často nikdo přesně nevěděl, kdo je kdo. Pod povrchem spořádané normalizace ale rostla únava. Na sídlištích i v kancelářích, mezi pionýry i soudruhy rodiči se pomalu rozlévalo tušení, že takhle už to dál nepůjde. Všichni něco cítili, ale málokdo měl odvahu

to říct nahlas. A pak přišel listopad 89. Pár týdnů, které změnilo všechno. Doba spartakiád, pionýrských slibů a stranických hesel se zhroutila a do vzduchu se poprvé po dlouhé době dostal čerstvý dech svobody.

(mad)

Velvet, něžný a náš – slova autora libreta Tomáše Vůjtky

Jako sametovou revoluci označujeme období od 17. listopadu do 29. prosince 1989, kdy došlo k převratným událostem, které vedly v tehdejší Československu k pádu komunistického režimu. Politické změny se dotkly celé společnosti a byly vskutku revoluční, ale podařilo se jich dosáhnout bez použití násilí, a proto bylo

pro revoluci použito adjektivum sametová (někdy také „něžná“), což přinejmenším v angličtině znělo hodně sexy („velvet revolution“). Kdo tento název vymyslel, zůstane nejspíš záhadou, ale s největší pravděpodobností to byli právě zahraniční novináři, kterým tento chytlavý slogan učaroval, protože měli rádi kapelu Velvet Underground. A kdo ne?

Kořeny revoluce lze spatřovat v hluboké hospodářské a politické krizi, do níž se režim dostal v druhé polovině 80. let. Životní úroveň klesala, i když státní propaganda se snažila občanům namluvit, že žijí v blahobytu, a tomu odpovídala nálada ve společnosti. V lednu 1989 rozebraly policejní složky nepovolené shromáždění k uctění památky Jana Palacha

Je potřeba přizpůsobit se nové době. Svě o tom ví Bratr (Roman Harok). Za ním vlevo Otec (Lukáš Vlček) a další účastníci sametové revoluce. Foto Adam Živnůstka

Hana (Andrea Gabrišová), Gába (Veronika Prášil Gidová) a Lida (Michaela Horká) jsou dobrými kamarádkami už od dětství.
Foto Adam Živnůstka

a bouřící se veřejnost odpověděla vlnou protestních akcí, které vešly do dějin jako tzv. Palachův týden. Petici *Několik vět*, která byla zveřejněna 29. června a vyjadřovala nespokojenost občanů s režimem, podepsalo do listopadu na 40 tisíc lidí. Což vlastně nebylo až tak mnoho, ale na tak zbabělou společnost to docela stačilo. A tak se začaly dít věci.

Státem povolená studentská demonstrace 17. listopadu na památku nacisty zastřeleného studenta Jana Opletala byla státem násilně rozehnána na Národní třídě. Následovala vlna protestů a stávek, které rozbouřily celý tehdejší stát a dodaly jeho občanům tolik postrádanou odvahu. Dokonce i vládnoucí komunisté se odvážně rozhodli, že se své vlády vzdají, což udělali 29. listopadu, kdy tehdejší Federální shromáždění zrušilo 4. článek ústavy o vedoucí úloze komunistické strany, čímž de iure skončila čtyřicetiletá doba jejich vlády. Už 4. prosince se otevřely hranice, které do té doby našim občanům znemožňovaly cestu do svobodného světa, za což je nám celý svobodný svět dodnes vděčný. Prezident Gustáv Husák, který strávil několik nepěkných let v komunistickém vězení, aby pak několik nepěkných let stál v čele komunistického státu, podal 10. prosince demisi. Všichni komunisté pak 29. prosince zvolili prezidentem Československa Václava Havla, kterého

do té doby zavírali do vězení, jak už to tak v téhle zemi chodí.

Občané začali žít svobodněji a poznali vymoženosti svobodného trhu i svobodných voleb, čehož si užívají dodnes. Přišli o celostátní spartakiády, na které chodili i v dešti, protože někam se v létě chodit muselo, a o jiskry, pionýry, svazáky a zasloužilé členy strany, kterým se povinně tleskalo na veřejných shromážděních. I když zas tak úplně ne, protože bývalí soudruzi se uplatnili i v nových poměrech (prezident Miloš Zeman, premiér Jan Fischer, premiér Josef Tošovský, premiér Petr Pithart).

Pravda ale je, že členství ve straně bylo tehdy nutným předpokladem ke kariérnímu růstu, a kde bychom dneska byli bez lidí s kariérou? A tak se také mohlo stát, že se na významné funkce mohli dostat i agenti a spolupracovníci tehdejší Státní bezpečnosti. Tím byl už první polistopadový ministr vnitra Richard Sacher, za jehož působení v úřadě došlo k velké skartaci dokumentů o činnosti StB, a agentem StB byl i Dušan Tříška, který s Václavem Klausem vymyslel kuponovou privatizaci. A všichni v téhle zemi vědí, kdo je agent „Bureš“, i když to není pravda, protože

Připosránek (Tomáš Krpec)
Foto Adam Živnůstka

to ještě všechny soudy nestačily právně potvrdit. (tv)

Tak se nám stalo... se odehrává právě v této době – mezi rozpadem starého světa a vznikem toho nového. Hlavním protagonistou je Připosránek. Režisérka a autorka námětu Gabriela Petráková prozrazuje, že jde o postavu inspirovanou skutečným člověkem. Synem její nejlepší kamarádky, který se narodil, když jí bylo osmnáct let. „V té době nám třem kamarádkám bylo taky osmnáct, a tak jsme se víceméně neúmyslně staly jeho náhradními rodiči. Název vychází z naší snahy, aby nebyl připosraný, aby se nebál postavit všemu, co život přináší,“ dodává.

Kým je vlastně Připosránek?

„Je to kluk, se kterým by se mohla ztotožnit dnešní generace třicátníků či čtyřicátníků. Skupina, která často nechápe obavy a strachy svých rodičů. Ti totiž vyrůstali na pomezí dvou režimů, což na ně mělo výrazný dopad. Ovlivnilo to jejich pohled na život a způsob, jakým se s ním perou. A právě tato zkušenost se odráží v tom, že se snažíme, aby naše děti nebyly ‚připosrané‘. Chceme je vést k odvaze postavit se za sebe, bojovat za svůj život i své názory. Aby byly pevné a nebojácné. Aby měly sebevědomí,

Připosránek (Lukáš Adam)
Foto Adam Živnůstka

které je často v naší generaci výrazně oslabeno. Některé z našich dětí mohou z toho, jak je vychováváme, mít nejrůznější traumata. Připosránek v příběhu projde velkým osobním vývojem, kdy se postupně naučí postavit se za sebe. Dojde mu, že se musí naučit bojovat se strachem, nebýt ustrašený. Tak se celý příběh stává cestou od nejistoty a strachu k odvaze stát si za svým a najít svou vnitřní sílu,“ říká režisérka muzikálu Gabriela Petráková.

Jak přesně se bude odvíjet Připosránekův příběh, se dozvíte už 23. dubna 2026 ve světové premiéře muzikálu *Tak se nám stalo...* (mad)

Námět a režie **Gabriela Petráková**
Hudební nastudování **Marek Prášil**
Choreografie **Ladislav Cmorej**

Světová premiéra 23. dubna 2026 v Divadle Jiřího Myrona

INZERCE

SIGMA
EST. 1970

Kytary, které si zamilujete!

WWW.SIGMAGUITARS.CZ

Produkty značky Sigma Guitars žádejte u svých prodejců hudebních nástrojů!

CHICAGO

Dezinformacemi ke slávě

Uprostřed Lukáš Vlček (Billy Flynn), company
Foto Martin Popelář

Muzikál *Chicago* měl svou světovou premiéru přesně před padesáti lety: v roce 1975. Jeho činoherní předloha z pera reportérky Maurine Watkinsové vznikla již v roce 1927 a skutečné soudní případy, které příběh inspirovaly, se před porotou ocitly dokonce v roce 1924. Jak je možné, že příběh muzikálu *Chicago* po tolika letech stále rezonuje, možná dokonce více než kdy dřív?

Muzikálová Roxie Hart zastřelí na začátku hry v afektu svého milence. Roxie ale pro lež nejde daleko: svému manželu Amosovi okamžitě namluví, že se jednalo o lupiče, kterého zastřelila v sebeobraně. Také proslulý právník Billy Flynn událost převrací naruby, když před médii dělá z Roxie bezbrannou chudinku a rozvíjí báčorku o sebeobraně sugestivním líčením, jak v rámci potyčky „oba současně sáhli po zbrani“. Média se okamžitě dramatického příběhu chytí a z Roxie se stává hvězda. My,

diváci, ale víme, kde je pravda: vražda se odehrála před našima očima!

Autorka předlohy muzikálu Maurine Watkins čerpala inspiraci přímo ze soudních síní města Chicaga dvacátých let, kdy byla krátce zaměstnána v prestižním deníku Chicago Tribune. V reportážích o tehdejších „vražedných celebritách“ Beulah Annanové a Belvě Gaertnerové si všimla, jak snadno se z obžalovaných žen stávají miláčky tisku. Nikdy plně neuvěřila slzám obžalovaných ani efektním projevům jejich obhájců – a právě proto se rozhodla příběh zpracovat do podoby satirické divadelní hry a upozornit, jak snadno se dá realita přetvořit, když máte šarm, silný příběh a dobrého právníka.

Zvolila k tomu formu satiry: komedie, která pomocí přehánění a ironie umí poukázat na palčivé sociální jevy. Nesmrtelná forma komedie poodhalující

lidské neřesti se objevuje od antiky až dodnes. A často ve své konkrétnosti, v kritice konkrétní situace či skutečných historických postav, vystihne téma zcela nadčasové: dodnes nám má co říci korupce anglického byrokratického systému v Gayově *Žebrácké opeře* z 18. století nebo zpučnost vládců zobrazená v Offenbachově *Orfeovi v podsvětí* ze století 19.

A *Chicago*? To stále zrcadlí svět, ve kterém se pravda ohýbá podle toho, kdo ji vypráví – nebo kdo si ji zaplatí. Před sto lety dezinformace šířil denní tisk, v současnosti například umělá inteligence, která nám v každodenním životě víc a víc pomáhá, s ověřováním pravdivosti zdrojů se však ještě spolehlivě pracovat nenaučila. A samozřejmě také sociální sítě a jejich algoritmy, díky nimž mají největší dosah příspěvky kontroverzní, částí veřejnosti rozporované. S nejruznějšími volebními obdobími přichází ve většině zemí také dezinformační sezóna, hraní na city či velmi selektivní zacházení s pravdou.

Pokud ale chcete nad všemi těmito moderními neřestmi získat patřičný nadhled, podívat se na téma s lehkostí a odstupem, přijďte na muzikál *Chicago*. Možná vám lesk muzikálového pozlátka a bravurní herecké výkony (hned dva účinkující, **Markéta Schimmerová Procházková** a **Lukáš Vlček**, získali za své role Ceny Thálie) dodají odvahu se světu, ve kterém žijeme, pořádně zasmát. (hn)

Reprízy 27. 11. (18.30), 28. 11. (18.30), 20. 12. (18.30), 21. 12. (16.00), 25. 12. (16.00) v Divadle Jiřího Myrona

V popředí Markéta Schimmerová Procházková (Velma Kelly), Veronika Prášil Gidová (Roxie Hart)
Foto Kristýna Junková

PRODUCENTI

Výsostná komedie se letos vrací naposled

Tomáš Krpec (Leo Bloom), Lukáš Vlček (Max Bialystock), Tomáš Novotný (Franz Liebkind), Juraj Čiernik (Roger)
Foto Kristýna Junková

Jak vydělat divadelním podnikáním co největší jmění? Stačí dát dohromady to nejhloupější, nejnehoráznější představení, jaké kdy svět viděl. To si tedy alespoň myslí hlavní postavy muzikálu *Producenti*: protřelý krachující producent Max Bialystock a jeho ustrašený účetní Leo Bloom. Jejich neortodoxním přístupem i dalšími bláznivými postavami, které při svém pokusu o zbohatnutí potkávají, se u nás můžete bavit už několikátou sezónou. Letos však budete mít poslední příležitost: **derniéru inscenace je naplánována na květen 2026.**

„*Producenti jsou plnohodnotný swingový nářez*,“ prohlašuje dirigent a hudební ředitel muzikálového souboru **Jakub Židek**. „*Pro někoho, kdo má rád swingovou hudbu napsanou pro velký symfonický orchestr, je každé představení za odměnu. Nejúžasnější je, že za celým muzikálem stojí – kromě spoluscenáristy Thomase Meehana – jediný člověk. Není běžné, že někdo napíše scénář, hudbu a opatří ji texty!*“ Oním autorem je Mel Brooks, americký komik, scenárista, režisér, herec, producent a skladatel. Patří k legendám amerického zábavního průmyslu a právě díky jeho nespoutanému, nekonvenčnímu humoru se z *Producentů* stal jeden

z nejpopulárnějších muzikálů vůbec. Od své broadwayské premiéry v roce 2001 se titul rozlétl po celém světě, na londýnském West Endu pak nové nastudování právě v těchto měsících boduje u diváků i kritiky.

Ostravská inscenace zaujala kritiku především svým obsazením, **Tomáš Savka** si roli Maxe Bialystocka vysloužil Cenu Thálie. „*Já tu roli miluju. Třeba Lucheni v Elisabeth je pro mě dřina, protože musím jít proti sobě – ale tady ne. Tady to jde ze mě, je to zemité a hrozně mě to baví. Je to takové moje horší já. Myslím si, že v určitých věcech jsme si podobní. I když pokud jde o babičky, tak k těm mám vřelý vztah, ale ne až tak moc jako Max Bialystock*,“ žertuje Savka o své roli. A proč by na zbývající reprízy pozval? „*Producenti jsou neskutečná sranda, jsou tam věci, které se normálně neříkají nahlas. A zároveň jsou všechny hozené do takového úžasného, suchého humoru.*“

Kromě skvělého **Lukáše Vlčka**, který se Savkou hlavní roli alternuje, excelují v inscenaci také dva představitelé utápělého účetního Lea Blooma, z něhož se stává druhý z producentů: **Radek Meliša** a **Tomáš Krpec**. Krpcovi, kterého nyní vidáte i v *Kinky Boots*, přinesli právě *Producenti* první hlavní roli na velké scéně. „*Na roli Lea*

Bloom je se naučil vlastně úplně všechno. A myslím, že jsem rozvinul i svůj komediální talent. Protože jsem se naučil udělat si legraci sám ze sebe a nebrat se příliš vážně, ve všech aspektech. Předtím jsem nebyval na jevišti moc zábavný. A v reálném životě? Tam jsem nesmírně trapný!“ komentuje Krpec s lehkostí sobě vlastní. „*Ze začátku jsem se často choďval dívat na kolegy. Baví mě ta sranda a nadsázka. Kde jinde uvidíte hajlující holuby?*“

To, že se humoru na hraně korektnosti, který si stíhl především ze světa showbyznysu, nemusí bát diváci všech generací, dokazuje také emeritní člen souboru **Petr Miller**: „*Mně ta hra od začátku do konce dává pocit takové dobré nálady, protože to je tak bláznivé, tak střelené.*“ Sám ztvárňuje komediální postavu stařenky „Drž mě – Hlad mě“. Zúročuje zde svou bohatou komediální zkušenost: ženskou postavu hraje dokonce pošesté za svou kariéru. Zásluhám na efektních stepových choreografiích už se ale brání: „*Já nestepuju, já mám bačkůrky!*“ (hn)

Nejbližší reprízy uvedeme v lednu 2026 v Divadle Jiřího Myrona

Tomáš Savka (Max Bialystock), Petr Miller (Drž mě - Hlad mě)
Foto Kristýna Junková

V popředí Tomáš Krpec (Leo Bloom)
Foto Adam Živnůstka

OPRAŠOVACÍ ZKOUŠKY

Začátek nové divadelní sezóny se u nás v souboru většinou nenese hned ve znamení premiér a velkých novinek, ale v klidnějším a soustředěném rytmu tzv. **oprašovacích zkoušek**. Divadelní prázdniny jsou totiž obdobím, kdy se v divadle nehraje. Herci, hudebníci i technici tak můžou na chvíli „vypnout hlavu“ a oddechnout si od každodenního

tempa divadelní sezóny. Když se pak všichni v září znovu setkají, je potřeba vrátit repertoárové inscenace do formy, v jaké byly při premiéře. Divadlo není kino. Nelze stisknout tlačítko a spustit film, který pokaždé poběží stejně.

Na oprášovacích zkouškách se tedy znovu oživuje vše, co by se po měsících nehraní mohlo vytratit z paměti. Herci si

opakují texty, choreografii a přesné rytmy dialogů. Hudebníci nacvičují své party, inspicienti a technici zkoušejí přestavby, opakují se rychlé převleky, zkoušejí světla. Všechno musí do sebe znovu zapadnout jako dobře namazaný stroj.

„Oprašovačky jsou fajn třeba pro doladění některých míst v inscenaci, u kterých člověk ví, že je před premiérou už nestihl opravit,“ říká režisérka Gabriela Petraková. „Premiéra je kolos, který se řítí vpřed, a na některé věci prostě nezbyvá čas. Oprášovací zkoušky jsou pak ideální chvíle se k nim vrátit. Člověk už má odstup, vidí inscenaci jinou optikou a může ji dotuknout.“

A nejde jen o opravy. Je to i o znovunalezení energie, rytmu, společného dechu. „Po delší prázdninové pauze je to skvělá příležitost znovu se do role dostat, osvěžit si ji, znovu se v ní zabydlet,“ doplňuje muzikálový herec Roman Harok.

Možná se to nezdá, ale právě díky oprášovacím zkouškám má divák jistotu, že když přijde na reprízu třeba několik let po premiéře, odnese si stále stejně silný zážitek. Všechno, co se děje na jevišti, od světla až po poslední gesto, bude přesné, živé a opravdové. Takže až někdy uslyšíte, že se v divadle „oprašuje“, vězte, že se z jeviště nevyhání prach, ale znovu probouzí kouzlo divadla.

(mad)

CD MUZIKÁLU ELISABETH

Patrik Vyskočil (Smrt), Alžběta Bartošová (Elisabeth)
Foto Kristýna Junková

Elisabeth – nejúspěšnější muzikál kontinentální Evropy jsme do našeho repertoáru zařadili v prosinci minulého roku, a teď máme jedinečnou příležitost zaznamenat toto výjimečné dílo autorů Sylvestera Levaye a Michaela Kunzeho s českým textem Michaela Prostějovského na CD. Vznikne tak hudební nosič, který bude nejen krásnou památkou, ale také

důkazem, že muzikál může žít i mimo divadelní jeviště. Abychom ho však mohli natočit v profesionální kvalitě, potřebujeme vaši podporu. Rozhodli jsme se proto spustit crowdfundingovou kampaň na platformě HitHit.

Připravili jsme pro vás i řadu originálních odměn, od podepsaného CD přes exkluzivní prohlídku zákulisí až po možnost

vyfotit se s císařem Franzem nebo se samotnou Sissi.

Podpořte vznik CD a pomozte nám, aby se *Elisabeth* z ostravského jeviště mohla rozeznít i u vás doma.

(mad)

Na internetových stránkách www.hithit.com najdete všechny informace k našemu projektu pod názvem *Elisabeth mří na CD*.

Kavárna Národní dům

Vaše místo pro práci a relaxaci

Zastavte se k nám na něco sladkého nebo slaného od Kolbaby a využijte **od úterý do pátku v čase od 11 do 15 hodin slevu 20 % na veškerý sortiment!**

Ideální místo pro pracovní schůzky, studium nebo vyřizování pracovních záležitostí. Užijte si kávu Nespresso, míchané nápoje, připojení k Wi-Fi a příjemné prostředí divadelní kavárny.

RYCHLÁ WI-FI | ÚT-PÁ | 11.00-15.00 | SLEVA 20 %

*Platí pro konzumaci v kavárně.

@kavarnanarodni

Kavárna Národní dům, Čs. legií 148/14, Ostrava

www.darujobleceni.cz

Ambasadorkou Nadace Moment herečka Veronika Cermák Macková.

MOMENT

Pro lehčí planetu a silnější neziskovky

Nakup nebo daruj v našich dobročinných second handech

6 x v OSTRAVĚ 3 x v PRAZE 1 x v OLOMOUCI

KLIA FLOWERS

KDE NÁS NAJDETE

| Ostrava – Avion | Ostrava – Globus
| Havířov – Globus | Hlučín | Kravaře

Klia flowers kliaflowers

SIGMA
EST. 1970

Sigma Guitars,
kytary, které si zamilujete...

JEDNA THÁLIE NAJISTO A TŘI ÚZKÉ NOMINACE

V sobotu 1. listopadu bude jasno!

Celkem tři úzké a devět širších nominací na prestižní divadelní **Cenu Thálie** letos posbírali umělci účinkující v našich inscenacích. Rozhodovat budou odborné poroty 1. listopadu odpoledne a večer se výsledky dozvíme v přímém přenosu České televize z Národního divadla.

Jednu jistotu už ale máme: Do NDM poputuje opět Cena Thálie za celoživotní mistrovství! Tentokrát se sošku z Prahy odveze emeritní sólistka našeho baletu **ALICE KVASNICOVÁ** (ano, dáma z naší titulní strany; rozhovor na str. 6 a 8). Gratulujeme!

Úzké nominace na Cenu Thálie pro NDM: **MAIDA HUNDELING** zaujala ztvárněním kruté princezny **Turandot** ve stejnojmenné opeře Giacoma Pucciniho. Inscenaci v režii slovinského tvůrce Rocca můžete vidět právě s Maidou Hundeling v Divadle Antonína Dvořáka už 8. listopadu.

Sopranistka účinkuje v předních světových operních domech: Turandot zpívá také v Londýně, zná ji publikum v Miláně, ve Vídni, u nás v Praze, Brně i Ostravě. „*Pěvkyně má pro Turandot nezbytný velký hlasový fond, výdrž i nesehlávající výšky. Přestože se od představitelky očekává dramatický zpěv, Maida Hundeling pod vedením režiséra Rocca dokázala dramatické scény výrazně odlišit od scén lyrických, až intimních, a tak tato výjimečná role v jejím podání získala i výrazný lidský rozměr,*“ píše porota Ceny Thálie ve zdůvodnění nominace.

ALŽBETA BARTOŠOVÁ boduje v muzikálové inscenaci režiséra Jiřího Nekvasila **Elisabeth**. Podle poroty Ceny Thálie je „*pro herecky i pěvecky velmi náročnou úlohu císařovny Alžběty*

Bavorské ideální představitelkou, která snese srovnání i s vídeňskými ikonami v této roli. Herecky souzní se svými jevištními partnery, tedy s představiteli Smrti i Císaře Franze Josefa. Její Sisi je kombinací vznešenosti i zarpullosti zároveň, ve všech polohách má znělý hlas. Její interpretace ústřední písně Jen já vím, jak mám žít i dalších spolehlivě působí na emoce diváků.“

LUKÁŠ ADAM a jeho přesvědčivý „kýč“ v muzikálu **Elisabeth**, to už začíná být skoro „kultovní hláška“. Ještě jste muzikál neviděli? Lukáš tam září v roli vraha císařovny Luigiho Lucheniho. „*Ze své postavy učinil sugestivně glosátora dění kolem hlavní hrdinky... Zvláštní pozornost si zaslouží jeho ztvárnění obou tváří této postavy: vtipného kritika doby a jejích protagonistů i anarchistického vraha císařovny, který se po více než století zodpovídá za svůj zločin před Božím soudem.*“

Skleněné plastiky podle návrhu Bořka Šípka mají pro každou kategorii Ceny Thálie jinou barvu
Foto Kristýna Junková

Reditel NDM Jiří Nekvasil, Maida Hundeling, Lukáš Adam a Alžbeta Bartošová na tiskové konferenci v Praze
Foto Kristýna Junková

Při maximálním respektu k ostatním hercům i situacím na jevišti dokáže zcela mimořádným způsobem soustředit pozornost diváků právě na sebe,“ píše mj. porota ve svém hodnocení jeho výkonu.

Širší nominace na Cenu Thálie za NDM mají:
OPERA
Monika Jägerová – za roli Kornélie v inscenaci **Julius Caesar v Egyptě**
Martin Šrejma – Fadinard, **Florentský slaměný klobouk**

BALET
Rita Pires – za roli Anitry v inscenaci **Peer Gynt**
Shino Sakurado – Solvejg v inscenaci **Peer Gynt**
Giuseppe Iodice – za sólovou roli v díle **Šárka**, jež je součástí inscenace **ČISTÁ RADOSTance**

MUZIKÁL
Hana Fialová – Donna Sheridanová, **Mamma Mia!**
Andrea Gabrišová – Arcivévodkyně Sofie v inscenaci **Elisabeth**
Natálie Tichánková – za titulní roli **Elisabeth**
Peter Pecha – za roli Loly/Simona, **Kinky Boots**

Gratulujeme k úzkým nominacím také dvěma „naším“, byť za výkony v jiných divadlech: **PETR PANZENBERGER** je přesvědčivý Roman v monodramatu ostravského Studia G **Pernikář**.

MARTIN JAVORSKÝ si nominaci vyzpíval jako Rodolfo v Pucciniho **Bohémě** v operní inscenaci Slezského divadla Opava.

(swi)

PRACHŮ PLNÁ KARTA

Dárková karta

KAROLINA

... TŘEBA V ROZHLESE

Část I.

I když divadlo právě nezkouší nebo nehraje, přesto se kolem něj pořád něco děje. Umělci bez práce dlouho nevydrží a tvůrčí přetlak (či snaha vylepšit divadelní gáži) je nutí realizovat se někde jinde. Někdy u konkurence, jindy na spřízněném pracovním poli. Třeba v rozhlasu. Co by také bylo slovesné a hudební médium, kterým rozhlas bytostně je, bez herců a muzikantů? Zůstalo by jen zpravodajstvím a publicistikou a to by byla škoda. Pamětníci z nejstarší generace dodnes vzpomínají, jak jako děti sedávali s uchem přilepeným k přijímači a hlali pohádky nebo čtení na pokračování. O hudbě nemluvě – kromě živých vystoupení bylo rádio spolu s gramofonovými deskami dlouho jediným zdrojem poslechu.

Za čtyři roky bude rozhlas v Ostravě působit už rovných 100 let. V květnu 1929 spustila nově vzniklá regionální pobočka Radiojournalu, sro. s majoritou státu, pokusné vysílání a od 1. července 1929 začala ostravská rozhlasová stanice vysílat pravidelný denní program. Bylo to šest let po rozjezdu pražské stanice, jejíž zakladatelé – technik, právník a novinář – vnímali nové médium také skrze potenciál velkorysého zprostředkovávání kultury a od počátku tak usilovali i o umělecký program. Převzaté slovo radiofonie brzy dostalo český ekvivalent rozhlas, protože přijaté zprávy rozhlásí všem. A nejen zprávy – už v roce 1924 se na pražském programu objevily dramatické večery, v nichž herci Vinohradského divadla zásluhou režiséra Jaroslava Kvapila účinkovali v ukázkách z divadelních her. V únoru 1925 se pak uskutečnil první operní přenos Smetanových *Dvou vdov* z Národního divadla v Praze a v dubnu téhož roku přenos opery z Národního divadla v Brně. Vysílací zařízení bylo spojeno speciálními telefonními linkami s veřejnými prostory, třeba s Pražským

hradem nebo právě s Národním divadlem. To Ostrava si na takové kousky musela ještě nějaký čas počkat...

Za vším hledej Martínka

Velkou roli v úsilí o zřízení ostravské pobočky Radiojournalu sehrál Vojtěch Martínek, člen poradního rozhlasového sboru osvětové Kulturní rady pro širší Ostravsko a také spoluzakladatel a v letech 1919–1923 první dramaturg Národního divadla moravsko-slezského. Na jeho příkladu je tak velmi dobře patrné, jak i jedna formativní osobnost dokáže v rámci regionu a posléze i v celorepublikovém měřítku pozitivně ovlivnit progres mnoha záležitostí. Nadto ve městě, které se od počátku vyvíjelo značně překotně, mělo, a muselo mít, ocelovou vůli přežít, a nezbyvalo mu příliš prostoru na jiné věci kromě práce. Osvícení vizionáři se tak často střetávali s neúprosnou a mnohdy ponižující realitou všedních dní.

Stanice Moravská Ostrava vstupovala do rozhlasových vln v době, kdy již fungovala tzv. simultánní síť, a zdejší pobočka tak mohla díky propojení přijímat program z Prahy či Brna. Nedostala se tak

například do situace Košic, jejichž program svého času zcela závisel jen na stanici samotné. Ostrava se tak ocitla v jistém programovém pohodlí díky možnosti zásobovat svůj program odjinud, zároveň ale technické a personální podmínky pobočky byly velmi skromné. Tahle ne úplně šťastná kombinace zpočátku lehce brzdila akceleraci samostatného vývoje filiálky a prodloužila dobu hledání vlastní svébytnosti.

Veselý večer s Pestrou hodinkou

Prvním ředitelem ostravského rozhlasu se stal Jaroslav Tyl, bývalý hlasatel brněnské stanice, původně ale barytonista brněnského Národního divadla, kterého problémy s hlasivkami odvedly z jeviště. Ostravské kulturní prostředí ale částečně znal, v sezóně 1920/1921 v NDMS hostoval v *Prodané nevěstě* v roli Jeníka a o sezónu později zpíval Palouckého v *Hubičce*. Hudební program rozhlasu měl na starost Bohuslav Tvrďý, kapelník 16členného rozhlasového orchestru, který nově vznikl na základě konkurzu. Tvrďého doménou byl spíše lehčí hudební žánr, jak dosvědčuje i jeho, v roce 1931 operetním

souborem NDMS uvedená, zpěvohra *Srdce ve víru lásky*. Stanici Moravská Ostrava byl od počátku přisouzen charakter lidového a zábavného žánru pro všechny sociální vrstvy. Proto se posluchači mohli téměř od počátku vysílání v programu setkávat také se jmény umělců, které znali z operetního souboru ostravského divadla. Například v pořadech s obměňujícími se názvy, pokaždé ale slibujícími rozptýlení jako *Pestrá hodinka* nebo *Veselý večer*, se pravidelně objevovali sólisté Franta Paul, Břetislav Hrstka, Nelly Gaierová, Jožka Šrámková-Tichá, Bohuš Tichý, Jaroslav Budil ad.

Opery není nikdy dost

Úplně první vysílání nové stanice ale zakončil koncert sólistů opery NDMS – altistky Boženy Štěpánové-Kubátové (mj. vystudované farmaceutky s titulem PhMr.) a tenoristy Gustava Talmana. Operní repertoár měl ve vysílání své nezastupitelné místo, stejně jako symfonické koncerty divadelního orchestru, které zavedl tehdejší šéf opery NDMS Jaroslav Vogel. Dnes můžeme jen litovat, že se vše vysílalo živě bez záznamu, protože na vlnách Moravské Ostravy zazněly i skutečné perličky. Například koncert s hostujícími Igorem Stravinským nebo v roce 1936 zpíval Beno Blachut – rodák z Vítkovic a budoucí velká operní hvězda, tehdy člen operního sboru NDMS – české a slovenské písně v esperantském překladu.

První přímý divadelní přenos se uskutečnil až v březnu roku 1931, kdy dirigent NDMS Mirko Hanák dirigoval představení D'Albertovy *Nižiny*. Ta měla premiéru v NDMS téhož roku v lednu a účinkující sólisté jako Boris Archipov nebo další ostravský rodák Václav Bednář byli v rozhlasu častými hosty. A sólistka Helena Menzlová-Zemanová měla dokonce v roce 1934 v časopise Radiojournal svou portrétní fotografii po vzoru hvězd stříbrného plátna ve filmových magazínech. První ostravský přímý přenos opery přišel šest let po Praze, mimo jiné i proto, že divadlo mělo problém se s Radiojournalem dohodnout na finančních

podmínkách celé akce. Nakonec ale vznikla vzájemná úmluva o několika přenosech ročně, zajišťujících podporu hospodářsky neprosperujícího divadla.

Na počátku (ne)bylo slovo

Hudební program vyvažoval v počátcích ostravského rozhlasu – coby kulturní protipól – jeho lidovýchovou činnost. Nové médium bylo totiž hojně využíváno pro přednášky na nejrůznější náměty od „Zdraví a pracovní schopnosti dělníkovy“ přes „Moderní výchovu dívek“ až po „Používání hospodářských strojů v horských púdách“. Mnohdy šlo o témata příliš složitá, například z oblasti medicíny, nebo málo propojená s krajem. Vždy vítaným přednášejícím byl proto právě regionálně ukotvený Vojtěch Martínek, disponující širokým přehledem a poutavým přednesem s lehkým ostravským akcentem. S ním přednesl například cyklus rozhlasových miniatur *Pro české divadlo*, který vyšel posléze knižně. Dalším z řady přednášejících byl i Vladimír Kristin, od roku 1925 scénograf NDMS a od roku 1928 jeho hlavní jevištní výtvarník. Ovšem překvapivě v éteru nehovořil o výtvarném umění, nýbrž naplňoval svými postřehy tzv. časopiseckou hlídku.

Zhruba od roku 1930 začínají z moravskoostravské frekvence zaznívat i hlasy činoherců NDMS. Nejprve ojedíněle

v tzv. dramatických obrázcích či aktovkách, kterými před mikrofonem například prezentoval své překlady ruských autorů Jaroslav Kocián, humoristickými skeči bavil František Forman nebo četla pohádky Jana Kovaříková.

Kravál a nepohodlí

Ač byla geografická vzdálenost mezi sídlem rozhlasu a divadlem minimální – obě budovy stály na tehdejší Denisově, dnes Smetanově náměstí, slovesná dramatická spolupráce se rodila postupně a pomalu. Ostravský Radiojournal měl ve Svinově postaven nový vysílač, samotné studio ale bylo umístěno v hasičské zbrojnici nalevo od budovy Městského divadla (dnes DAD). Nedaleko za oběma stavbami se navíc rozkládal tehdejší zábavní park Tivoli, a tak bylo živé vysílání rušeno nejen hasičskými poplachovými signály, ale do produkce zasahoval i hluk z horské dráhy a dalších atrakcí. Toto groteskní aranžmá umocňovalo tvůrčí provizorium sabotující soustředěnou rozhlasovou práci, a navíc, Ostravě zpočátku chyběli programoví pracovníci. V roce 1933 se pobočka personálně proměnila a v roce 1936 se přestěhovala do budovy na tehdejší Hviezdoslavově ulici (dnes ulice Dr. Šmerala) a započala se její další kapitola spolupráce s divadlem. (at)

Orchestr rozhlasové odbočky v Moravské Ostravě s kapelníkem Bohuslavem Tvrďým ve studiu
Foto archivVojtěch Martínek v rozhlasu
Foto archivSólistka NDMS Nelly Gaierová před mikrofonem
Foto archivSólistka opery NDMS Helena Menzlová na fotografii z roku 1934 z věstníku Radiojournal
Foto archiv

MILČA PÍRKOVÁ

Tanečnice s prvorepublikovou grácií

(14. listopadu 1905 Praha – 31. ledna 1990 Ostrava)

Zdroj archiv NDM

Angažmá v ostravském baletu:
15. října 1925–31. prosince 1958

Ne každé tanečnici se podaří sloužit více jak třicet let v jednom divadle, jako tomu bylo u žižkovské rodačky Emilie Pírkové (prov. Charvátové), které se neříkalo jinak než Milča. Štíhlá, drobná, tmavovlasá tanečnice dokázala svým výrazovým tancem a půvabem obstát i vedle kolegyň o generaci mladších.

Desetiletá Emilka Pírková, pohybově nadaná začka žižkovské měšťanky, začala navštěvovat školu tehdejšího významného baletního choreografa a mistra Augustina Bergra v pražském Národním divadle. Měla velké štěstí, jelikož patřila do generace českých tanečníků, kteří získali pod Bergrovým vedením tu nejlepší baletní přípravu. Jmenujme například první neitalskou primabalerínu Národního divadla Annu Koreckou, nebo tanečníka a choreografa Iva Váňu Psotu, který se proslavil svou baletní školou v brněnském Národním divadle.

Po třech letech se na chvíli stala elévkou pražského baletu, zároveň docházela

na orientální tance k svébytnému členu pražské avantgardy, tanečníkovi Ore Tarracovi, jež spolupracoval s režiséry pražských divadel a vystupoval v pražských kabaretech. Mladinkou Milču lákal lesk i exotika kabaretů a na tři léta svůj taneční um věnovala novému modernímu zábavnímu průmyslu. Jako barová tanečnice vystupovala se sólovými čísly v různých městech.

V roce 1925 však vyměnila kočovný život za stálé angažmá v ostravském baletu. **Tanečník, choreograf a šéf ostravského baletu Emerich Gabzdyl na ni vzpomínal jako na skromnou ženu, která okouzlovala ostravské obecnstvo svým šarmem v baletech, ale zvláště v operetních inscenacích.** Byla jeho častou taneční partnerkou a v prvních letech, kdy muselo divadlo bojovat o holou existenci, dokázali nadchnout návštěvníky divadla novým tancem charlestonem ve Fallově *Stambulské růži* (1926). I přes málo početný stav tehdejšího baletního souboru, vytvořili spolu s ostravskými baletními šéfy a choreografy Ivo Richardem Stuchlým nebo Lorísem Relským takové baletní

inscenace, kde byla Milča okouzující Svaníldou, Sulamit či Kleopatrou.

Na konci dvacátých let, po odchodu Relského a Gabzdyla, převzala na chvíli vedení baletu. V tomto krizovém období se jí povedlo disciplinovaný soubor udržet bez vážnějších změn. **S příchodem zkušeného tanečníka z Osvobozeného divadla Saši Machova byla Milča Pírková již na vrcholu profesní dráhy a stala se jeho dokonalou a všestrannou partnerkou. Ostravskému obecnstvu přinášeli nové nevidané taneční zážitky.** Překvapovali důkladně promyšlenou choreografií pohybů a mimiky, například ve Fallově *Čarodějně lásce* a Straussově *Princezně z Tragantu*. V divadelním provozu vyžadovalo Milčino povolání velké vypětí. Kromě celovečerních baletů tančila i v operách, operetách, činohrách nebo pohádkách pro děti. Přesto si našla čas pro nejmenší talentované děti a po odchodu baletního manželského páru Lie a Jarovi Häuslerových se stala vedoucí pohybové výchovy. Trénovala děti, které vystupovaly v baletních inscenacích (*Babička*, *Z pohádky do pohádky*, *Louskáček*, *Perníková chaloupka* atd.) a vychovávala nové talenty, které Emerich Gabzdyl přivedl do Ostravy. Jmenujme alespoň Julii Jastřembskou, Věru Ždichyncovou nebo Karla Lukšíka.

Osobnost Milči Pírkové sehrála v historii ostravského divadla značnou roli. Odtančila bezpočet inscenací, ve kterých vždy našla to správné taneční vyjádření a její mnohaleté profesní zkušenosti ovlivnily další generace zdejšího baletu. Po odchodu do důchodu v roce 1958 se řadu let věnovala tanečníkům a tanečnicím na ledě. V listopadu si připomeneme 120. výročí jejího narození. (kp)

Milča Pírková zachycena ve fotoateliéru. Spisár v Moravské Ostravě pravděpodobně v kostýmu Sulamit z inscenace LEGENDA O JOSEFU (1926)
Zdroj archiv NDM

Václav Bednář v době, kdy se stal členem ostravské opery (1929)
Zdroj archiv NDM

VÁCLAV BEDNÁŘ

Toužil po dobrodružství a chtěl nosit uniformu

(20. prosince 1905 Mariánské Hory – 12. listopadu 1987 Praha)

Angažmá v ostravské opeře:
1. srpna 1929 – 31. července 1936

Kluci mívají dobrodružné sny. Ale schválně propadnout na realce a dát se ke kominíkům, protože jejich uniforma je stejně parádní jako ta námořnická, to už chce kuráž. A **Václav Bednář** si i přes četné domluvy svého otce, který byl také kominíkem, tvrdohlavě prosazoval své. Otec jej nejprve odmítal vzít k sobě do učení. A když se syn kominíkem stal, nechtěl jej zase od řemesla pustit k divadlu... Václav se věnoval atletice, bruslil, lyžoval, cvičil na každém sokolském sletu. Měl skvělou fyzickou kondici pro zdolávání střech a nejvyšších ostravských komínů a ty nejlepší předpoklady převzít po otci řemeslo a jistotu živobytí. Přesto dal přednost jevišti. Jaké byly počátky pěvecké kariéry ostravského kominíka, jenž se stal nejvýznamnějším českým smetanovským pěvcem?

Mladý Václav měl kromě výše zmíněných předností ještě jednu devízu – krásný hlas, který od svých šestnácti let uplatňoval v pěveckém odboru mariánskohorského Sokola a účinkoval i v jeho ochotnickém

souboru. Mimochodem jeho rodiče byli také veřejně činní a měli silné vlastenecké cítění – maminka zpívala v amatérském sboru a tatínek byl spoluzakladatel Sokola. Jméno Václava Bednáře se často objevovalo na programech koncertů a představení, a tak kominické práce pomalu ustupovaly do pozadí. **Jako ochotník jezdil hrát po celém Ostravsku a svůj znělý hlas**

Václav Bednář byl v Kovařovicových PSOHLAVCÍCH nejprve Soudním sluhou (1928), na fotografii už Maxmilianem Lamingerem (1936)
Zdroj Ostravské muzeum

piloval v hodinách zpěvu u tehdejšího významného operního pěvce a režiséra NDMS Karla Küglera. Jak sám vzpomínal, doslova sbíhal ze střech rovnou do hodin zpěvu a přátelé mu říkali „černý slavík“. V roce 1928 přišla úplně první nabídka z ostravské opery.

Měl zpívat malou roli Soudního sluhu v Kovařovicových *Psohlavcích*. A zakrátko následovaly další – mydlář Herman Ortel, dvořan Adrian nebo již významnější a náročnější úlohy jako byl Masetto v *Donu Giovannim* nebo Král Vladislav ve Smetanově *Daliborovi*. Tehdy Václav Bednář ještě netušil, že poslední jmenovaná role jej bude provázet celým jeho profesním životem. Roli Krále Vladislava zpíval ve třech nastudováních v brněnské opeře, ve dvou inscenacích pražských. V roce 1956 si jej vybral režisér a scenárista Václav Krška do filmové verze opery *Dalibor*.

Václav Bednář už coby pěvecký elév, a v té době ještě stále jen host ostravské opery, neušel pozornosti kritika Milana Balcara. Recenzent psal o jeho lahodném, technicky vyškoleném hlasu, o Bednářových sympatických pěveckých a hereckých výkonech, o jeho silné výraznosti a přesvědčivosti v každém zpívaném slově. Není divu, že s novou divadelní sezónou 1929/1930 přijal stálé angažmá v ostravské opeře a zaujal tak místo po pěvci Stanislavu Mužovi, který odešel do pražského Národního divadla. Pro Václava Bednáře tehdy začalo velké dobrodružství na divadelních a koncertních jevištích. **S ostravským operním souborem se rozloučil 24. června 1936 rolí Kaliny ve Smetanově opeře Tajemství. Podle Václavova strojopisné psaného soupisu představení mělo jeho poslední ostravské neuvěřitelné číslo 700!** Poté následovalo brněnské jeviště a po osvobození v roce 1945 pražské. Na konci jeho profesní dráhy čítal jeho seznam představení skoro čtyři tisíce. Zpíval nejen u nás, ale i v zahraničí (v tehdejším SSSR, Skotsku, Itálii, Belgii, Rakousku aj.) a dostával za své vynikající pěvecké a umělecké výkony mnohá ocenění.

Do svého rodiště se často vracel a hostoval s českým, poněkud samozřejmě smetanovským repertoárem. Byl mu nejbližší, a i když zpíval v operách světového repertoáru, byl považován za vzor soudobé interpretace barytonových postav oper Bedřicha Smetany. Uznání se mu dostalo i od tatínka, který doznal, že ta jednička ze zpěvu mu k něčemu opravdu byla. A jelikož byl vyučen řemeslu, přirovnal svá působení takto: „**Ostrava dala pevný základ mému pěveckému umění (...)** v Ostravě jsem byl učeň, v Brně tovaryš, v Praze mistr.“ (kp)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, VÝSTAVY A KONCERTY

NDM EXTRA (LISTOPAD – PROSINEC 2025)

CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ NABÍZÍ MIMOŘÁDNÉ VEČERY PLNÉ KRÁSNÉ HUDBY, INSPIRACE A UMĚLECKÉHO MISTROVSTVÍ

V pondělí 10. listopadu přivítáme ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona **Sukovo kvarteto**, jeden z nejrespektovanějších komorních ansámbľů české hudební scény. Soubor vznikl v roce 2021 a hraje ve složení **Daniel Matejčka** – první housle, **Natálie Toperczerová** – druhé housle, **Bohumil Bondarenko** – viola, **Jakub William Gráf** – violoncello. Od svého vzniku kvarteto vystoupilo na mnoha významných světových pódii v Itálii, Rakousku, Španělsku, na Slovensku, v Německu, ve Francii nebo Japonsku. Soubor se představil také na festivalu Pražské jaro. V jeho podání zazní na listopadovém koncertě skvosty světové i české kvartetní literatury (Robert Schumann, Johannes Brahms, Maurice Ravel a Leoš Janáček) v provedení, které vás pohltí svou hloubkou i precizností.

Sukovo kvarteto
Foto Petra Hajska

Adventní čas nám 15. prosince zpříjemní slavnostně laděný večer s názvem **Vánoční země je mým cílem**. Herec **František Kreuzmann** přednese adventní povídky a poezii, hudební část večera zajistí houslistka **Halina Františáková**

Halina Františáková, František Kreuzmann
a Eliška Novotná

a klavíristka **Eliška Novotná**. Zazní díla Georga Friedricha Händela, Georga Philippa Telemanna, Josefa Suka, Antonína Dvořáka a dalších skladatelů, jejichž tvorba navozuje atmosféru klidu, očekávání a světla.

Cyklus se koná pod záštitou člena rady MS kraje Petera Harváňka, náměstkyně primátora SMO Lucie Baránkové Vilamové a starosty městského obvodu MOaP Petra Veselky.

MIKULÁŠSKÉ ODPOLEDNE
2. prosince od 16.30 hodin
ve slavnostním sále DJM

Srdčně zveme na kouzelné odpoledne pro děti a rodiče do nádherného prostředí slavnostního sálu Jana Škody v Divadle Jiřího Myrona. I letos k nám zavítají Mikuláš, anděl a čert, aby společně s dětmi prožili příjemné chvíle plné radosti a dobré nálady

Mikulášské odpoledne 2024
Foto Martin Kusyn

– a samozřejmě i s malým dárkem pro každého malého návštěvníka. Kapacita je omezená, proto doporučujeme rezervovat místa včas. **Prodej vstupenek bude zahájen 15. listopadu.** Vstupenky budou k dispozici na webu NDM.

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY DIVADELNÍHO ZÁKULISÍ

Nově si můžete zakoupit tematickou prohlídku divadelního zákulisí s exkluzivním přístupem pouze pro jednu konkrétní skupinu! Prohlídky budou k zakoupení ve dvou podobách: pro malé skupiny do 15 osob / 1 500 Kč, pro velké skupiny s kapacitou 16–30 osob / 2 000 Kč. Více informací se dozvíte na našem webu nebo v prodejní pasáži Divadla Jiřího Myrona.

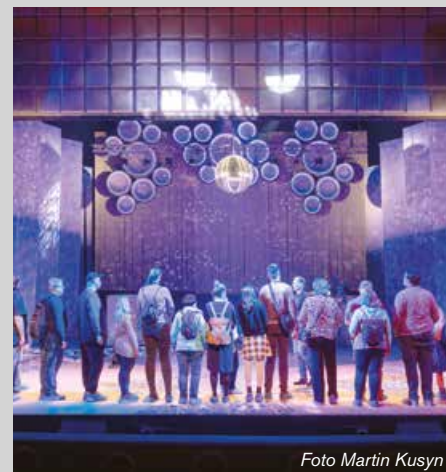

Foto Martin Kusyn

Výbrat si můžete ze tří druhů prohlídek. **Když jde herec na šichtu** – tuto prohlídku vedou herci činohry NDM a je zaměřena na divadelní zákulisí očima herce. Můžete se tak podívat do herecké šatny, zkušebny, na jeviště, ale i do života herce. Jiný druh prohlídek vede mistr osvětlení Divadla Antonína Dvořáka Radko Orenič nebo šéf techniky NDM Otakar Mičoch. Dozvíte se v nich informace **o historii divadla a prozkoumáte jeho technické zázemí**. Třetí typ prohlídky nese název **Jak se rodí divadelní představení**. Vede ji člen orchestru Lukáš Krček a je zaměřena na povolání, která jsou při vzniku představení důležitá, ale nejsou vidět. Můžete se podívat do dílen, truhlárny, malírny, skladu kulis či do orchestrálního.

ÚVODNÍ SLOVO KURÁTORA VÝSTAVY

STEFAN MILKOV: NOČNÍ PŘÍBĚHY
3. prosince 2025 – 16. února 2026
v Galerii současné malby
Divadla Antonína Dvořáka
Vernisáž 3. prosince 2025 v 17 hodin

Stefan Milkov

Stefan Milkov (* 1955) je především sochařem. A ne ledajakým. Patří bezesporu k těm nejvýraznějším z postmoderní generace, vedle třeba Jaroslava Róny, Michala Gabriela, Čestmíra Sušky či Márie Kotrby. Je spoluzakladatelem dnes už legendární skupiny Tvrdohlaví, které se v 80. letech minulého století podařilo

s mladickým elánem a nebojácností hraničící až s drzostí narušit a de facto rozvrátit strnulost tehdejšího ideologicky omezeného a pokleslého výtvarného provozu. V tom je úloha Stefana Milkova a jeho druhů historicky významná. Rehabilitovali tvůrčí svobodu a autenticitu jako základ uměleckého projevu.

V Galerii současné malby Stefanovy rozměrné a těžké sochy bohužel nevystavíme, máme však možnost prezentovat ve výběru jeho velkoformátové obrazy, kterým se v poslední dekádě začal souběžně se sochařinou intenzivně věnovat a jež nejsou příliš známé. Námětově vychází, podobně jako u soch, z mytologických a bájeslovných postav a výjevů, často i z témat křesťanských. Všeobecně známá témata jsou však transformovaná autorovou představivostí, vytvořil si vlastní vizuální jazyk na pomezí figurativnosti a expresivní abstrakce. V obrazech často používá výrazné barvy, což u plastik není možné. Je to pro něj vítaná relaxace, odreagování

Misionář II, 200 x 155 cm, akryl na plátně, 2024

od technologicky a časově náročnější sochařské tvorby.

Stefan Milkov se narodil před sedmdesáti lety v Bohumíně, kde prožil dětství. Výstava obrazů je tedy i malou připomínkou výtvarníkovy životního jubilea. **Milan Weber**

DIVADLO, KDE TEPE ŽIVOT

ZAMĚSTNANCI NDM DAROVALI KREV PŘÍMO V DIVADLE

Slavnostní sál Divadla Jiřího Myrona se 30. září opět proměnil v prostor, kde se místo potlesku darovala krev. Národní divadlo moravskoslezské ve spolupráci s Krevním centrem Fakultní nemocnice Ostrava už podruhé umožnilo svým zaměstnancům přispět k záchraně lidských životů.

Do akce se zapojili zaměstnanci napříč profesemi – od umělců přes techniky a produkční až po vedení divadla. Někteří patří mezi pravidelné dárce, jiní přišli

Sólistka opery NDM
Veronika Rovná
Foto Petra Pítková

poprvé a překonávali přirozenou nervozitu. V sále však panovala přátelská atmosféra, vzájemná podpora a vědomí, že všichni dělají správnou věc.

Po úspěšné jarní premiéře se potvrdilo, že tato spolupráce má hlubší smysl a může se stát tradicí. Národní divadlo moravskoslezské tak znovu ukázalo, že není jen místem, kde vznikají kulturní zážitky, ale i prostorem, který spojuje lidi a otevírá se veřejně prospěšným aktivitám.

Zaměstnanci NDM tak společně potvrdili, že jejich srdce bije nejen pro umění, ale i pro život.

(pp)

md MLADÝ DIVÁK
mladýdivák.cz

Baví tě divadlo, výtvarné umění, tanec,
film, pohyb nebo hudba?

Láká tě podívat se do zákulisí, účastnit se
workshopů a zjistit, jak to všechno funguje?

Ať jsi extrovert, nebo introvert,
v klubu Mladý divák máš dveře otevřené!

Je ti 15-25 let
a kultura je
tvoje parketa?

Zní ti to dobře?

Tak neváhej - naskenuj
QR kód, přihlas se
a začni využívat
všechny výhody.

OSTRAVA!!!

ATELIÉR NDM

DIVADELNÍ VZDĚLÁVÁNÍ – KREATIVNÍ SETKÁVÁNÍ

CHYSTÁME NOVOU INSCENACI PRO MATEŘSKÉ ŠKOLY

Projekty a aktivity Ateliéru NDM jsou určeny širokému spektru cílových skupin od dětí po seniory. Těm úplně nejmladším jsme se v minulosti věnovali v rámci cyklu dopoledních tvořivých dílen pro rodiče s dětmi *Hurá! Hra.* a inscenacemi projektu Pohádky z knížky.

První takovou inscenací pro nejmenší byl *Ferda Páv – slavný fotograf*, lákající na dobrodružnou výpravu na africký kontinent. Inspirací nám byla knížka dětské poezie německého básníka Christiana Morgensterna *Ferda Páv a všelijaká zvířata*, která vyšla v nakladatelství Baobab.

Následující titul nabídl dětem pro změnu dobrodružství v nočním lese. V participační inscenaci *Červené klubičko*, vycházející ze stejnojmenné knížky Ireny Hejdové, hledali malí diváci spolu s herci představujícími dvojčata Miu a Maxe ztracenou babičku.

Nedílnou součástí obou inscenací byla tvořivá dílnička bezprostředně navazující na každé představení.

Třetí dětská inscenace vznikla ve spolupráci se souborem činohry NDM a dosud se hraje v Divadle „12“ – *O liné babičce*. Jde o dramatizaci knížky spisovatelky Aleny Kastnerové. Tato inscenace je určena dětem o maličko starším – v programu uvádíme diváckou věkovou kategorii 6–106 let.

Ferda Páv a Červené klubičko vznikly původně jako inscenace pro rodiny s dětmi. Brzy nás však napadlo nabídnout je i mateřským školám a ukázalo se, že to byl nápad plodný. Během tří let uvádění obou titulů k nám přicházely kolektivy dětí z mateřských škol z celé Ostravy a jejího okolí. Paní učitelky u nás často poptávaly další divadelní projekty, na které by mohly děti do Ateliéru přivést. Mnoho z nich vyjadřovalo rozčarování nad nabídkou dětských produkcí objíždějících mateřské školy. Často je totiž těžké předem odhadnout jejich kvalitu. Právě tyto rozhovory pro nás byly hlavní motivací uvažovat o zbrusu nové inscenaci, šité od počátku přímo na míru mateřským školám.

Oslovili jsme mladé umělce z divadelní skupiny FRAS: režisérku Johanu Bártovou

a výtvarníka a hudebníka Jakuba Šulíka a navázali opět spolupráci s činohrou NDM – „vypůjčili“ jsme si totiž několik herců z činoherního souboru.

FRAS se dlouhodobě zaměřuje na experimentování v oblasti loutkového a objektového divadla. S těmito formami bude pracovat i nová autorská inscenace. Pojmenovali jsme ji *Výlet*, protože hlavním tématem bude cesta jedné roztomilé rodinky k moři. Moře je sice vysněným cílem, ale nejvíce zážitků, překážek a překvapení čeká mámu, tátu a děti právě během cesty samotné.

Jelikož půjde o participační divadlo, dětští diváci budou mít tu a tam možnost zapojit se do hry a hercům i divadelním postavičkám s peripetiemi, které je na jejich výletě čekají, pomoci.

V inscenaci budou účinkovat herci Kamila Janovičová, Aneta Kaluža Klimešová, Martin Dědoch a Robert Finta. (dj)

Inscenace vznikla díky finanční podpoře statutárního města Ostrava a městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

PERFOLAB – MLADÁ GENERACE NA SCĚNĚ

Ateliér NDM odstartoval na začátku sezóny zcela nový projekt **PerfoLab**. Už jeho samotný název Performativní laboratoř naznačuje, že nepůjde o tradiční divadelní kurz, ale o místo zkoumání, hledání a objevování. Cílem projektu je dát prostor

mladým lidem ve věku 15–20 let, aby mohli tvořit vlastní divadelní výpověď, vyzkoušet si různé tvůrčí přístupy a spolupracovat přímo s umělci NDM.

První rok PerfoLabu se zaměřil na inscenaci *Idiot* Fjodora Michajloviče Dostojevského, kterou připravuje činoherní soubor NDM. Mladí účastníci budou mít možnost vstoupit do tohoto světa

prostřednictvím workshopů, happeningů a autorských experimentů, které se budou konat v prostorách divadla. Budou přítomni na zkouškách, setkají se s inscenačním týmem a pod vedením lektorů si vyzkouší práci s hlasem, tělem i jevištním prostorem. **Prvním vrcholem projektu bude premiéra happeningu k inscenaci *Idiot*, která se uskuteční ve foyeru Divadla Jiřího Myrona 20. ledna 2026.**

PerfoLab tak nabízí mladé generaci možnost stát se součástí divadelního dění. V průběhu sezóny se účastníci budou představovat formou happeningů i krátkých performancí. Projekt bude pokračovat i v příštím roce, ve kterém se skupina pustí do přípravy vlastní autorské inscenace, určené k uvádění v Divadle „12“.

Ateliér NDM se dlouhodobě věnuje otevírání divadla mladým lidem a PerfoLab je dalším krokem v této cestě. Věříme, že právě mladá generace má schopnost přinášet nové pohledy na inscenace, že má odvahu experimentovat i klást otázky a že jejich energie dokáže obohatit i zkušenější diváky, kteří s nimi přijdou do kontaktu. (ts)

Foto Martin Kusyn

Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

Ateliér NDM je na Instagramu:
atelier.ndm

Spolufinancováno
Evropskou unií

Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

MINISTERSTVO
KULTURY

Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

INZERCE

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – LISTOPAD 2025

1.	ŘULULUM	18.30	Č
2.	ŘULULUM	16.00	Č
6.	PEER GYNT	18.30	B
8.	TURANDOT	18.30	O
9.	PEER GYNT	16.00	B
13.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	18.30	O
15.	GOLDONI PO OSTRAVSKU	18.30	Č
16.	GOLDONI PO OSTRAVSKU	16.00	Č
19.	RUSALKA	18.30	O
22.	LABUTÍ JEZERO	18.30	B
23.	LABUTÍ JEZERO	16.00	B
26.	SOUMRAK NAD KRAJINOU V rámci Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR	18.30	Č
28.	PTÁČCI V rámci Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR	18.30	Č
29.	TURANDOT	18.30	O
30.	RUSALKA	16.00	O

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál, K – koncert

Předplatitelské skupiny: E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP,
MP, PS, PS2, MS, ČP

PROGRAM – PROSINEC 2025

2.	GOLDONI PO OSTRAVSKU	18.30	Č
3.	PTÁČCI	ČP 18.30	Č
6.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
7.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	11.00	B
7.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
9.	ŘULULUM	18.30	Č
10.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	F 18.30	O
11.	PTÁČCI	18.30	Č
14.	PRODANÁ NEVĚSTA	17.00	O
16.	ŘULULUM	18.30	Č
17.	PRODANÁ NEVĚSTA	18.30	O
18.	TURANDOT	VII. 18.30	O
19.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	IV. 18.30	O
20.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	18.30	B
21.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
25.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
26.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
27.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA	16.00	B
28.	RUSALKA	16.00	O
29.	GOLDONI PO OSTRAVSKU	18.30	Č
30.	ŘULULUM	18.30	Č
31.	FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK	17.00	O

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – LISTOPAD 2025

1.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
2.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	16.00	M
4.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
5.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
6.	ELISABETH	18.30	M
7.	ELISABETH	18.30	M
8.	ELISABETH	18.30	M
9.	ELISABETH	16.00	M
11.	KINKY BOOTS	18.30	M
12.	MAMMA MIA!	18.30	M
13.	TESTOSTERON	18.30	Č
14.	KRVAVÁ SVATBA	D 18.30	Č
15.	OLIVER!	MS 18.30	M
16.	OLIVER!	16.00	M
18.	TESTOSTERON	18.30	Č
19.	KINKY BOOTS	18.30	M
20.	KINKY BOOTS	18.30	M
21.	KINKY BOOTS	18.30	M
23.	DONAHAI (Hole dupy)	16.00	Č
25.	MAMMA MIA!	E 18.30	M
26.	MAMMA MIA!	F 18.30	M
27.	CHICAGO	18.30	M
28.	CHICAGO	18.30	M
29.	KRVAVÁ SVATBA V rámci Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR	E 18.30	Č
30.	MAMMA MIA!	N 15.00	M

PROGRAM – PROSINEC 2025

2.	MAMMA MIA!	V. 18.30	M
3.	MAMMA MIA!	II. 18.30	M
4.	KRVAVÁ SVATBA	VII. 18.30	Č
5.	TESTOSTERON	18.30	Č
6.	OLIVER!	18.30	M
7.	OLIVER!	16.00	M
9.	ELISABETH	18.30	M
10.	ELISABETH	18.30	M
11.	ELISABETH	C 18.30	M
12.	MAMMA MIA!	18.30	M
13.	MAMMA MIA!	18.30	M
14.	ČISTÁ RADOSTance	14.00	B
16.	ČISTÁ RADOSTance – derniéra	18.30	B
17.	DONAHAI (Hole dupy)	18.30	Č
18.	ELISABETH	18.30	M
19.	ELISABETH	18.30	M
20.	CHICAGO	MS 18.30	M
21.	CHICAGO	16.00	M
25.	CHICAGO	16.00	M
26.	KINKY BOOTS	16.00	M
27.	KINKY BOOTS	16.00	M
28.	DONAHAI (Hole dupy)	16.00	Č
29.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
30.	MAMMA MIA!	18.30	M
31.	MAMMA MIA!	17.00	M

Změna programu vyhrazena!

MOJE ABO

- zvýhodnění **-30% z celkové částky**
- lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného
- zvolte si **počet představení, termíny, sedadla** i **počty vstupenek**
- zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**
- **MOJE ABO** je **přenosné**

www.ndm.cz

Šetřete
svůj čas
a namíchejte
si své vlastní
předplatné

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

K nákupu vstupenek akceptujeme tyto benefiční platby:

PLUXEE
EDENRED
UNIŠEK
BENEFIT PLUS
GALLERY BETA

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM, více na www.ndm.cz.

DIVADLO PRO VÁS – newsletter

Buďte s námi v kontaktu
a nenechte si ujít informace
z divadla: novinky, bonusy,
speciální akce.

ON-LINE REZERVACE, NÁKUP VSTUPENEK I PŘEDPLATNÉHO NA WWW.NDM.CZ

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění
pro seniory, ISIC a ITIC

PROGRAM – LISTOPAD 2025

1.	OKNO	19.00	B
5.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
8.	KARDINÁLNÍ CHYBA – premiéra	19.00	Č
11.	PRAVDA	19.00	Č
12.	KARDINÁLNÍ CHYBA – první repríza	19.00	Č
13.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
14.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
15.	POPELKA	18.00	O
19.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
20.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
21.	PRAVDA	19.00	Č
22.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
23.	JONÁŠ A TIGL-TANGL	16.00	M
27.	KARDINÁLNÍ CHYBA V rámci Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR	10.00	Č
29.	PODOBA VĚCÍ V rámci Festivalu ostravských činoherních divadel OST-RA-VAR	10.00	Č
29.	INTERVIEW	19.00	M
30.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č

KAVÁRNA
NÁRODNÍ DŮM

PROGRAM – LISTOPAD 2025

3.	POETICKÁ KAVÁRNA	18.00
----	------------------	-------

PROGRAM – PROSINEC 2025

8.	POETICKÁ KAVÁRNA	18.00
----	------------------	-------

PROGRAM – PROSINEC 2025

2.	POPELKA	18.00	O
3.	POPELKA	18.00	O
4.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
5.	INTERVIEW	19.00	M
6.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
7.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
9.	PRAVDA	19.00	Č
10.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
11.	OKNO	19.00	B
12.	SOUMRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
13.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
14.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	16.00	M
16.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
17.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
18.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
19.	KARDINÁLNÍ CHYBA	19.00	Č
20.	PRAVDA	19.00	Č
21.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	16.00	Č

SLAVNOSTNÍ SÁL
JANA ŠKODY

PROGRAM – LISTOPAD 2025

10.	KONCERT AGENTURY PRESTO Sukovo kvarteto	19.00	K
-----	--	-------	---

PROGRAM – PROSINEC 2025

15.	KONCERT AGENTURY PRESTO Vánoční země je mým cílem	19.00	K
-----	--	-------	---

Změna programu vyhrazena!

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 107. DIVADELNÍ SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*

- zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50% na rodinné vstupné (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit/uplatnit pouze na vybraná představení

*pokud není uvedeno jinak

Více na www.ndm.cz

INFORMUJEME VÁS

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

- **PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legii 148/14, Ostrava**
pondělí 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
úterý 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
středa 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
čtvrtek 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
pátek 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
sobota a neděle zavřeno
tel.: **596 276 203, 596 276 242**
e-mail: vstupenky@ndm.cz
objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189, 596 276 260**
- **PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legii 148/14, Ostrava**
pondělí 9.00 – 12.00 13.00 – 15.00
úterý 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
středa 9.00 – 12.00 13.00 – 17.00
čtvrtek 9.00 – 12.00 zavřeno
pátek 9.00 – 12.00 zavřeno
sobota a neděle zavřeno
tel.: **596 276 202, 724 892 133**
e-mail: predplatne@ndm.cz
- **e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz (zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)
- v prodejních sítích **Colosseum Ticket** a **Ticketportal**
- **hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**
- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před začátkem představení přímo ve večerních pokladnách v Divadle Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava. Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

REDAKCE

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legii 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: **596 276 111**, e-mail: vstupenky@ndm.cz

Ředitel: Jiří Nekvasil

Správní ředitel: Vítězslav Raszka

Hudební ředitel opery: Marek Šedivý

Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek

Šéfka baletu: Lenka Dřímálová

Šéfka muzikálu: Gabriela Petráková

Šéf výpravy, scénograf: David Bazika

Technický šéf: Otakar Mlčoch

Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová

Tisková mluvčí a PR: Šárka Swiderová

Šéfka mimořádných projektů: Kateřina Svobodová

Manažerka mimořádných projektů: Petra Pífková

Adresa redakce: Čs. legii 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Odpovědná redaktorka: Zuzana Váhalová Rausová

Autoři textů: Juraj Bajús, Marek David, Marie Dinkovová, Halina Františáková, Pavel Gejguš, Helena Havranová, Daniela Jirmanová, Otakar Mlčoch, Hana Nováková, Tereza Osmančíková, Radana Otipková, Karolína Pečenková, Petra Pífková, Barbora Skálová, Tereza Strmisková, Šárka Swiderová, Alice Taussiková, Tomáš Vůjtek, Norbert Závodský, Zuzana Žáková

Program a repertoár: Milena Sladká

Technická spolupráce: Hana Marušáková

Grafická úprava: Václav Melecký

Redakční uzávěrka: 22. 9. 2025

Vychází: 24. 10. 2025

Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské

Tisk: CZECH NEWS CENTER, a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava
ISSN 2533-705X

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

NEJKRÁSNEJŠÍ DÁREK? SPOLEČNÝ ZÁŽITEK V HLEDIŠTI

Vše najdete na www.ndm.cz
nebo v pokladnách NDM

PEER GYNT – Gvendolin Nagy (Něvěsta)
Foto Sergei Gherciu

DIVADLO JDE ZA VÁMI

Zastavte se v našem prodejním
stánku a vyberte si vstupenky
za speciální vánoční ceny

7. prosince 2025 od 11 hodin
OC Avion Shopping Park

14. prosince 2025 od 11 hodin
Forum Nová Karolina